

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2012

Liahona

**Templet:
Forandrer hjerte
og hjem, s. 24, 28**

**Mission, venner, familie:
Tre juleminder, s. 40, 43, 44**

Fire gaver, uden indpakning, s. 54

Julestjernens betydning, s. 66

© WALTER RANE, MÅ IKKE KOPIERES

Jeg forkynder jer en stor glæde, af Walter Rane

»I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Da stod Herrens engel for dem ...

Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren» (Luk 2:8-11).

Liahona, december 2012

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Genfind julens ånd**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Besøgsundervisning, et frelsende værk**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto af templet i Mesa i Arizona: Candace Read. Bagsiden: Foto af templet i Oakland i Californien: Billy Lynn Allen, og foto af templet i Sydney i Australien og lys: Colin Ligertwood.

ARTIKLER

- 10 Traditionen med lys og vidnesbyrd**
Ældste L. Tom Perry
Det centrale i Jesu Kristi evangelium er den enkelte, familier og hjem, som Kirken har til formål at støtte.
- 16 Læg modgang bag dig**
Ældste David S. Baxter
Vi kan med Herrens hjælp lægge modgang bag os og rejse os fra mørket.
- 20 Profeter ved juletid**
Laura F. Willes
Beretninger om sidste dages hellige profeter illustrerer julens ånd.
- 24 Hellige forandringer**
Aaron L. West
En høj blev forandret. En familie forandret.

- 32 Trygheden og freden ved at holde befalingerne**
Biskop Gary E. Stevenson
Jesu Kristi evangelium viser vejen til lykke.

FASTE ARTIKLER

- 8 Det tror vi: Jesu Kristi evangelium blev gengivet ved profeten Joseph Smith**
- 31 Tjeneste i Kirken: Føl hans kærlighed gennem tjeneste**
Mishelle Wasden
- 36 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: Solstråler, informationstjenesten og evangelisk glæde**
Ældste Quentin L. Cook

40

40 De talte til os: Julen inden i jer

Ældste Jeffrey R. Holland

43 Julepynt og kristuslignende venner

Mary N. Cook

Julen 1984 var et vendepunkt i mit liv.

44 Julelommelørklædet

Scott M. Mooy

Hvorfor forcerede min mor min søster et lommelørklæde hvert eneste år?

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: julepynt.

54

28 Fokus på en evig familie

Mindy Raye Friedman

To teenageres eksempel hjalp deres forældre.

46 Spørgsmål og svar

Hvordan skal jeg besvare mine venners spørgsmål om templet, når jeg ikke selv ved ret meget om det?

48 Sådan giver man gaver til Kristus

Præsident Henry B. Eyring

Tre gaver, som vi kan forære Kristus, der bringer ham glæde.

49 Plakat: Kom, lad os tilbede ham

50 Til styrke for de unge: Hvad med dating?

Larry M. Gibson

52 Takket være familier

Hikari Loftus

Enaw, Erin og Adina taler om, hvorfor deres familier betyder noget for dem.

54 Gaver, man ikke kan pakke ind

Elyse Alexandria Holmes

Her er fire forslag til uforglemmelige gaver – indpakning er ikke nødvendig.

56 Linje på linje: 1 Korintherbrev 15:20-22

57 Fra missionsmarken: Brødfød dem, der sulter

Dallin C. Wilcox

58 Fælles udvikling som diakoner

Disse to diakoner er forskellige, men de har mindst én ting til fælles.

60

59 Særligt vidne: Hvordan kan jeg være et vidne om Jesus Kristus?

Ældste D. Todd Christofferson

60 Min gave til Jesus

Rachel Lynn Bauer

Hvordan kunne jeg vise min kærlighed til Jesus? Svaret fandt jeg derhjemme.

62 Vores side

63 En lys idé

64 Verdens lys

Kimberly Reid

Hvordan kunne alle, der så krybbespillet, være glade, hvis Jesus ikke kunne forhindre alt det dårlige i at ske?

66 Få Primary hjem: Jesus Kristus er Guds Søn

68 En julebøn blev besvaret

Peggy Schonken

Peggys familie havde ingen mad til jul.

70 Til mindre børn

81 Figurer fra Mormons Bog

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagens Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Gronland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

December 2012 Vol. 161 No. 12. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Kunne I lide at læse »Profeter ved juletid« (s. 20), så kan I besøge christmas.lds.org og se »The Coat: A Story of Charity« fra præsident George Albert Smiths liv.

FOR DE UNGE

Kevin og Jaqueline (se s. 28), et søskendepar fra El Salvador, havde fornøjelsen af at deltage i den kulturelle fejring forud for indvielsen af templet i San Salvador i El Salvador. Besøg lds.org/go/temple12 for at se videoen om deltagelsen, der ændrede deres liv.

På side 50 besvarer bror Gibson fra Unge Mænds hovedpræsidentskab spørgsmål vedrørende dating. I kan lære mere om dating fra *Til styrke for de unge* på youth.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 28

Besøgsundervisning, 7

Bøn, 68

Dating, 50

Det Aronske Præstedømme, 58

Død, 39, 64

Eksempel, 10

Familien, 10, 24, 28, 31, 38, 39, 44, 52, 54, 60

Forsoning, 38, 39

Genoprettelsen, 8

Jesus Kristus, 37, 49, 56, 59, 64, 66, 73

Jul, 4, 20, 38, 39, 40, 43, 44, 48, 49, 54, 57, 60, 66, 68

Kirkens historie, 20

Lydighed, 32, 59

Lykke, 32

Missionering, 40, 57, 80

Modgang, 16

Mormons Bog, 8

Offer, 37

Omvendelse, 24, 32

Opstandelse, 56, 64

Profeter, 8, 20

Samhørighed, 58

Smith, Joseph, 8, 73, 81

Taknemlighed, 16, 54

Templer, 24, 28, 46

Tiende, 24

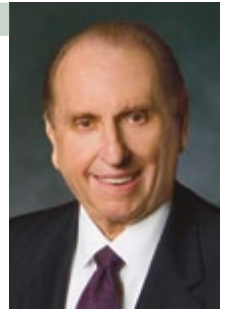
Tjeneste, 4, 31, 36, 48, 54, 57

Traditioner, 10

Velsignelser, 16, 32

Venlighed, 4, 36, 37, 44, 48, 60, 68, 70

Præsident
Thomas S. Monson

GENFIND julens ånd

For mange år siden blev jeg som ung ældste sammen med nogle andre bedt om at tage til hospitalet i Salt Lake City for at give syge børn velsignelser. Da vi ankom, lagde vi mærke til et juletræ med strålende og indbydende lys og så pænt indpakkede gaver under dets grene. Vi gik gennem korridoren ind til de små drenge og piger – nogle med gips på arme eller ben, andre med sygdomme, der muligvis ikke kunne helbredes ligeså hurtigt – der mødte os med smilende ansigter.

En ung, meget syg lille dreng spurgte mig højt: »Hvad hedder du?«

Jeg fortalte ham mit navn, og han spurgte: »Vil du give mig en velsignelse?«

Velsignelsen blev givet, og da vi vendte os for at gå videre, sagde han: »Tusind tak.«

Vi var gået et par skridt, da jeg hørte ham råbe: »Hov, bror Monson, glædelig jul.« Så bredte der sig et smil i hans ansigt.

Den dreng havde julens ånd. Julens ånd er noget, jeg håber, at vi alle vil have i vores hjerte og tilværelse – ikke kun i denne særlige tid, men hele året.

Når vi har julens ånd, så mindes vi ham, hvis fødsel vi fejrer på denne tid af året. »I dag er der født jer en

frelser i Davids by; han er Kristus, Herren« (Luk 2:11).

I vor tid spiller det at forære gaver væk en meget stor rolle, når vi fejrer jul. Mon ikke det ville gavne os at stille os selv spørgsmålet: Hvilke gaver ønsker Herren, at *jeg* giver ham eller andre på denne særlige tid af året?

Jeg foreslår, at vor himmelske Fader ønsker, at hver enkelt af os giver ham og hans søn lydighedens gave. Jeg fornemmer også, at han ville bede os om at give af os selv og ikke være selviske, grådige eller stridslystne, som hans kære Søn foreslår i Mormons Bog.

»Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som ... ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.

Se, det er ikke min lære at ophidse menneskers hjerte til vrede, den ene mod den anden, men det er min lære, at sådant skal afskaffes« (3 Ne 11:29-30).

I denne herlige tidernes fyldes uddeling er vore muligheder for at elske og give af os selv virkelig ubegrænsede, men de er også flygtige. I dag er der hjerter, der skal glædes, venlige ord, der skal ytres, gerninger, der skal udføres, og sjæle, der skal frelses.

En, der havde en særlig indsigt i julens ånd, skrev:

*Jeg er julens ånd –
 Jeg kommer i fattige hjem og får blege
 børn til at spærre øjnene op i glad
 forundring.
 Jeg får den grådiges hånd til at slappe
 af og derved male en lys plet på
 hans sjæl.
 Jeg får de ældre til at genvinde deres
 ungdom og til at grine som i de gode
 gamle dage.
 Jeg holder romantikken i live i barn-
 dommens hjerte og letter søvnen med
 drømme spundet af trylleri.
 Jeg får ivrige fødder til at bringe fyldte
 kurve, der efterlader hjerter forun-
 drede over verdens godhed.
 Jeg får et øjeblik den fortabte til at stoppe
 sin vilde ødslen og sende en lille
 gave til den bekymrede elskede, der*

*frembringer glædens tårer – tårer,
 der udvisker sorgens dybe rynker.
 Jeg når ind i mørke fængselsceller og min-
 der skræmte mænd om forspildte chan-
 cer og peger dem mod gode dage forude.
 Nænsomt træder jeg ind i stille, hvide
 hjem af smerte, og læber, der er for
 svage til at tale, skælver blot i stille,
 sigende taknemlighed.
 På tusinde måder får jeg den trætte ver-
 den til at se op i Guds ansigt og for en
 lille stund glemme det, der er småt og
 sørgeligt.
 Jeg er julens ånd.¹*

Må vi hver især genfinde julens ånd –
 som er selveste Kristi ånd. ■

NOTE

1. E.C. Baird, »Christmas Spirit«, i James S. Hewitt, red.,
Illustrations Unlimited, 1988, s. 81.

**UNDERVISNING UD
 FRA DETTE BUDSKAB**

Når du deler præsident
 Monsons budskab
 med familien, så overvej
 at lægge vægt på det
 spørgsmål, som han stiller
 om de gaver, som Herren
 ønsker, at vi giver ham eller
 andre i denne tid. Tilskynd
 familiens medlemmer til
 at nedskrive deres tanker
 og ideer (de helt små børn
 kan tegne en tegning) om,
 hvordan man »genfinder
 julens ånd – der er selveste
 Kristi ånd.«

Den perfekte juleaften

Jerie S. Jacobs

Da jeg voksede op, var et af årets højdepunkter juleaften. Min familie og jeg lavede pizza, tog ud og sang julesange og samledes så til en julestund. Vi sang salmer i en rusten firklang og spillede højlydt julesange på vores sære samling af musikinstrumenter. Far afsluttede altid aftenen med en juletanke, der rørte os til tårer. Livet blev bare ikke bedre end juleaften.

Da jeg blev lidt ældre, begyndte min mor at tage sig af en ung nabo, der hed Kelly. Kelly kom hos os hver dag efter skole, mens hendes mor, Patty, arbejdede. Kelly fulgte mig overalt som en hvalp – højlydt og opmærksomhedskrævende. Det var altid en lettelse, når Patty kom for at hente sin datter og efterlod mit hjem og min familie i fred.

En december blev jeg forfærdet, da mor inviterede Patty og Kelly med til juleaften hos os. *Min* juleaften. Mor smilede og forsikrede mig om, at det ikke ville ændre noget. Men jeg vidste bedre. De ville spise al vores pizza. Kelly ville gøre grin med vores sang. Jeg så frem til den værste juleaften nogensinde.

Da aftenen kom, ankom Patty og Kelly hos os, og vi talte, grinede og sang. Min mor havde ret. Den *blev* perfekt. Ved midnat takkede de os og tog modstræbende hjem. Jeg gik i seng med et fyldt hjerte. Jeg fandt ud af, at de virkelig værdifulde julegaver ikke bliver mindre af at blive delt med andre. I stedet bliver de sødere og fordobles, når vi forærer dem væk.

BØRN

Fem julegaver

Præsident Monson sagde, at vi kunne tænke på, hvilken slags gave Herren ønsker, at vi skal give ham eller andre.

Sæt en ring om de fem børn på billedet, der tjener andre. Hvordan er deres handlinger gaver til Jesus?

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv.

Besøgsundervisning, et frelsende værk

Besøgsundervisning giver kvinder mulighed for at våge over, styrke og undervise hinanden – det er i sandhed et frelsende værk. Gennem besøgsundervisningen tjener søstre på vegne af Frelseren og hjælper med at forberede kvinder på det evige livs velsignelser.

»Vi skal advare, forklare, formane og undervise og opfordre ... til at komme til Kristus« (L&P 20:59), som Herren har sagt i sine åbenbaringer,« har præsident Spencer W. Kimball også sagt (1895-1985). Ydermere sagde han: »Jeres vidnesbyrd er et vidunderligt middel.«¹

Når vi som besøgsledere øger vores kundskab om evangeliske sandheder, så styrker vi vore vidnesbyrd og støtter søstre, der forbereder sig på at blive døbt og bekræftet. Vi hjælper nye medlemmer med at blive fast forankret i evangeliet. Vores besøg og kærlighed hjælper til at »vinde dem tilbage, der er kommet på afveje [og] varme de hjerter, der er blevet kolde over for evangeliet.«² Og vi opfordrer søstre til at komme til Kristus gennem tempeldeltagelse.

»I går ud for at frelse sjæle,« har præsident Kimball sagt til besøgsledere, »og hvem kan sige, hvilke af de mange gode mennesker i Kirken der i dag er aktive, fordi I var der i deres hjem og

gav dem ny indsigt og ny forståelse. I trak gardinerne fra. I udvidede deres horisont ...

Forstår I, at I ikke blot frelser disse søstre, men måske også deres mand og deres hjem.«³

Fra skrifterne

Lære og Pagter 20:59; 84:106; 138:56

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan forbereder Hjælpeforeningen mig på det evige livs velsignelser?
2. Hvad kan jeg gøre for at øge troen hos dem, som jeg våger over?

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra vores historie

Da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen, sagde han, at kvinderne ikke kun skulle tage sig af de fattige, men de skulle også frelse sjæle. Han belærte også kvinder i Kirken om, at de spiller en afgørende rolle i vor himmelske Faders frelsesplan.⁴ Vejledt af de principper, Joseph Smith underviste i, kan vi søstre i Hjælpeforeningen samarbejde om at forberede kvinder og deres familier til Guds største velsignelser.

»Lad os have barmhjerlighed med hinanden,« har præsident Brigham Young (1801-1877) sagt, »og lad [de, der er] stærke blidt passe de svage, indtil de får styrke, og lad dem, som kan se, føre de blinde, indtil de selv kan se vejen.«⁵

NOTER

1. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 116.
2. Eliza R. Snow, i *Døtre i mit rige*, s. 83.
3. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige*, s. 117.
4. Se Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 171-172.
5. Brigham Young i *Døtre i mit rige*, s. 107.

JESU KRISTI
EVANGELIUM BLEV
GENGIVET VED

PROFETEN JOSEPH SMITH

Efter Frelserens korsfæstelse og hans apostles død ændrede mennesker på læren og ordnancerne i evangeliet. Selvom mange gode mennesker troede på Jesus Kristus og forsøgte at forstå og under- vise i hans evangelium, så var den fulde sandhed ikke længere tilgængelig. Resultatet blev forskellige stadier af frafald blandt de overlevende kristne. Selvom de havde mange sandheder, så var der ingen af dem, der til fulde havde Kristi lære, ordnancer eller præstedømme.

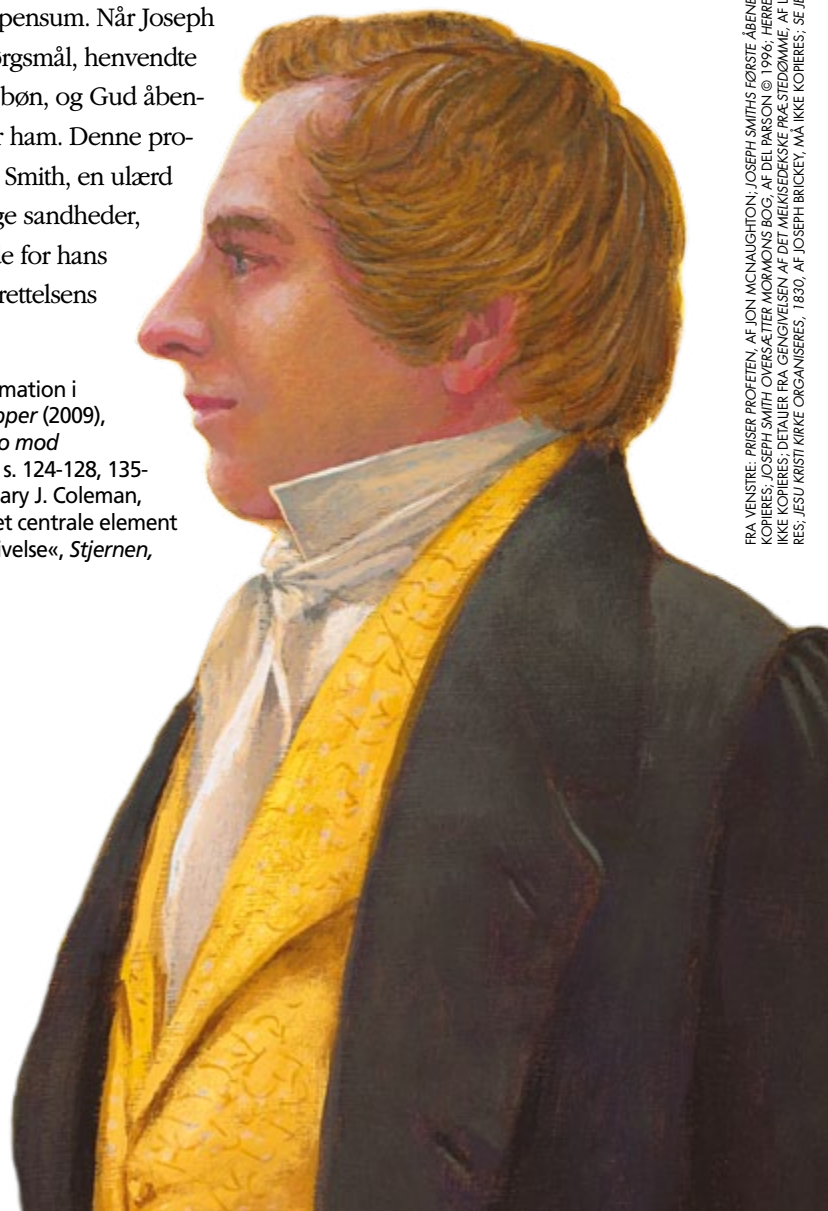
Vor himmelske Fader vidste, at dette gradvise tab af sandhed ville finde sted, så han bevarede Jesu Kristi evangelium i dets fylde i et ældgammelt helligt skrift sammenligneligt med Bibelen. I begyndelsen af 1800-tallet ledte en himmelsk budbringer, ved navn Moroni, Joseph Smith til det sted, hvor denne hellige skrift havde ligget skjult i århundre- der. Denne optegnelse, der var skrevet på guldplader, indeholdt mange profeters beretninger om, hvordan Gud havde handlet blandt nogle af oldtidens folkeslag i Amerika. Profeten Joseph Smith oversatte beretningerne på pladerne ved Guds gave

og kraft. Denne optegnelse hedder Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Oversættelsen af Mormons Bog gav Joseph Smith en uddannelse i Guds lære – Ånden var hans lærer og Mormons Bog hans pensum. Når Joseph Smith havde spørgsmål, henvendte han sig til Gud i bøn, og Gud åbenbarede svaret for ham. Denne proces lærte Joseph Smith, en ulærd ung mand, vigtige sandheder, der var afgørende for hans kald som genoprettelsens profet. ■

Se yderligere information i *Evangeliske principper* (2009), s. 87-93, 95-100; *Tro mod sandheden* (2005), s. 124-128, 135-139, 170-174; og Gary J. Coleman, »Jesus Kristus er det centrale element i evangeliets gengivelse«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 41.

Selvom vi tror, at Joseph Smith var Guds profet, så tilbeder vi vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

FRA VENSTRE: PRISER PROFETEN, AF ION MCNAUGHTON; JOSEPH SMITHS FØRSTE ÅBENBARING, AF GREG OLSEN, MÅ IKKE KOPIERES; JOSEPH SMITH OVERSÆTTER MORMONS BOG, AF DEL PEARSON © 1996; HERRENS PROFET, AF DAVID LINDSLEY, MÅ IKKE KOPIERES; DETALJER FRA GENGIVELSEN AF DET MEXIKANSKE PRÆSTEDØMME, AF LIZ LEMON SWINDLE, MÅ IKKE KOPIERES; JESU KRISTI KIRKE ORGANISERES, 1830, AF JOSEPH BRICKEY, MÅ IKKE KOPIERES; SE JERES SMA, AF DAVID LINDSLEY © 1983

Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd

1. »Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt ... jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det.«¹

2. »Ved Guds kraft oversatte jeg Mormons Bog fra hieroglyfisk, hvortil kendskabet var gået tabt for verden. Om denne vidunderlige begivenhed var jeg alene, en uskolet ung mand, som skulle bekæmpe verdslig visdom og otte århundreders ophobet uvidenhed med en ny åbenbaring.«²

3. »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog.«³

4. »Jeg bærer nøglerne til det sidste rige, hvorunder hører alle tings fylde uddeling som udtalt af alle de hellige profeters mund, siden verden begyndte, under Det Melkisedeske Præstedømmes beseglingsmagt«⁴ (Se L&P 27:12-13.)

5. »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev grundlagt direkte på åbenbaring, som Guds sande kirke altid er blevet det ... Gennem Guds vilje og velsignelse har jeg indtil nu været et redskab i hans hænder til at videreføre Zions sag.«⁵

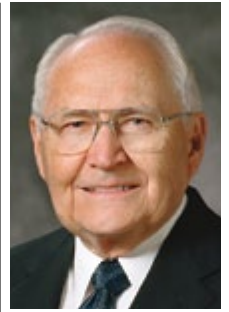
6. »[Mormons Bog] fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette fastland [Amerika] efter sin opstandelse; at han forkyndte sit evangelium her i al dets fylde og rigdom og styrke og velsignelse.«⁶

NOTER

1. JS-H 1:25.
2. Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 60.
3. Lærdomme: Joseph Smith, s. 64.
4. Lærdomme: Joseph Smith, s. 505.
5. Lærdomme: Joseph Smith, s. 193.
6. Lærdomme: Joseph Smith, s. 64.

Skab et dejligt miljø, hvori jeres familie kan se frem til særlige begivenheder i årets løb med traditioner, som binder jer sammen som en stor evig familieenhed.

TRADITIONEN BAG LYS OG VIDNESBYRD

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en verdensomspændende religion. Ikke desto mindre er det vigtigt at forstå, at Kirken ikke ville være blevet det, den er i dag, uden fremkomsten af en stor nation, USA. Herren forberedte et land, der skulle tiltrække mennesker fra hele verden, der søgte frihed og religionsfrihed. Dette nye land blev velsignet med stærke ledere, der følte, det var deres pligt at skabe et styre, der lod folk dyrke Gud ifølge deres egen overbevisning.

De Forende Staters forfatningsfædre troede på, at religiøs overbevisning var afgørende for dannelsen af et stærkt styre. Mange mennesker i verden har nu glemt den centrale og vigtige rolle, som religiøs overbevisning spiller i dannelsen af målsætninger, love og regler i enhver styreform. Mange amerikanere forstår fx ikke, at forfatningsfædre troede, at religion ville spille en lige så stor rolle i vor tid, som den gjorde på deres tid. Forfatningsfædre anså ikke religion og moral for at være en intellektuel øvelse, og de erklærede overbevisende, at det var vigtigt for et godt styre og menneskehedens lykke.

Dette synspunkt fremlagde USA's første præsident, George Washington, i sin afskedstale. Han sagde:

»Af alle de tendenser og vaner, der fører til politisk vækst, er religion og moral uundværlige støtter ... Lad os være forsigtige med at give efter for antagelsen om, at moral kan opretholdes uden religion ... Fornuft og erfaring forbyder os at tro, at national moral kan bestå uden religiøse principper.

Det er i høj grad sandt, at dyd eller moral er et nødvendigt grundlag for folkestyre.«¹

USA er det forjættede land, der omtales i Mormons Bog – et sted, hvor guddommelig vejledning vejledte inspirerede mænd til at sikre de nødvendige forhold for gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. Det var USA's fremkomst, der indledte opløsningen af det store frafald, hvor

Hvor kan jeg lære om, hvordan man laver en beredskabsplan for min families åndelige sikkerhed? Jeg ser hen til Kirken – værnet, hvormed jeg opbygger en evig familie.

fraværet af profeter og åbenbaringsens lys formørkede jorden. Det var ikke tilfældigt, at den første åbenbaring fandt sted blot få årtier efter dannelsen af USA.

Den første åbenbaring frembragte en overflod af åbenbaret sandhed. Kundskab om Guddommens natur blev gengivet. En ny oversat hellig skrift var et yderligere vidne om Jesus Kristus. Gengivelsen af præstedømmet gengav menneskeheden magten og myndigheden til at handle for og på vegne af Gud i udførelsen af præstedømmeordinancer og i genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke på jorden. Vi er velsignede ved at være medlemmer af den genoprettede kirke.

En plan for åndelig sikkerhed

En af velsignelserne ved den genoprettede kirke er levende profeter. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) havde en helt klar forståelse af prioriteter. Han sagde: »En stor del af det,

som vi gør gennem [Kirkens] organisationer, er derfor at opbygge et værn, idet vi forsøger at opbygge den enkelte, og vi må ikke forveksle opbygningen af værnet med sjælen.«²

Præsident Lee minimerede ikke Kirkens rolle i frelsen af mænd, kvinder og familier. Han belærte snarere kraftigt om, at det centrale i Jesu Kristi evangelium er den enkelte, familier og hjem, som Kirken har til formål at støtte.³ Kirken er derfor værnet, hvormed vi opbygger evige familier.

Jeg tilhører en gren af familien Wing. Familien Wing ejer stadig det ældste hus i New England, der har tilhørt den samme familie. Det er kendt som Old Fort House. Det var Stephen Wing og hans families hjem, da de kom til USA omkring 1635.

Husets grundstamme blev bygget for at kunne yde beskyttelse. Væggene er 60 cm tykke og er bygget af kløvede egetræsstammer, der er sat ned i jorden for at danne et fort, der er typisk for New England. Det har to separate vægge. Mellemlummet blev fyldt med sandsten for at beskytte mod pile og kugler. Fortet var husets centrum. I takt med, at familien Wing voksede, blev der bygget til det oprindelige fort. Men fortet forblev deres beskyttelse, deres sikre tilflugtssted.

Vi bør måske alle overveje at bygge konstruktioner til vores åndelige sikkerhed, der er frie for verdens indflydelse. Steder, hvor vi kan beskytte og undervise familiemedlemmer om, hvordan man møder udfordringerne i en verden, der altid truer evangeliske kerneværdier. Jeg foretrækker at være optimistisk, så jeg håber på positive forandringer i verden. Men jeg er også realist, så jeg har en beredskabsplan i tilfælde af, at forandringen ikke

kommer. Min beredskabsplan for den åndelige sikkerhed må kunne stå imod indholdet – både godt og dårligt – som diverse medier serverer. Hvor kan jeg lære om, hvordan man laver en sådan beredskabsplan for min families åndelige sikkerhed? Jeg ser hen til Kirken – værnnet, hvormed jeg opbygger en evig familie.

Der er to vigtige årsager til, at jeg værdsætter præsident Lees metafor for Kirken som værende et værn for vore evige familier. For det første hjælper det mig med at forstå, hvad Kirken er. For det andet, og ligeså vigtigt, forstår jeg, hvad Kirken ikke er.

At Kirken er et værn ses måske bedst i en udtalelse, profeten Joseph Smith kom med om sin rolle som Kirkens leder. Han sagde: »Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv.«⁴ Evige principper er det værn, Kirken giver. Disse evige principper er forankret i Guds riges lære og afspejles i hans evige plan for lykke. Vi mødes som medlemmer af Kirken for at undervise og lære retfærdighedens principper af hinanden og for at modtage frelsende ordinancer, således at værnnet er stabilt, idet vi opbygger vore evige familier.

Bemærk, at Kirken ikke skal gøre arbejdet for forældre, men snarere vejlede forældrene. Kirken tilbyder en evig fremgangsmåde. Hvis vi bygger efter denne evige fremgangsmåde, forsikres vi som stiftere af evige familier med løftet om, at vore anstrengelser vil yde den sikkerhed og beskyttelse, som vi ønsker for dem, vi holder allermost af.

Vores udfordring er at anvende Kirken som værn til at opbygge en familie, der er ligeså åndelig stærk eller stærkere end det gamle fort er stærkt rent fysisk. Hvordan gør vi det?

Vigtigheden af traditioner

Jeg tror, at familietraditioner er som de kløvede egetræsstammer, der blev sat i jorden for at kunne bygge Old Fort House. Gør familietraditioner – højtider, fødselsdagstraditioner, søndagstraditioner, middagstraditioner – og udviklingen af nye til en prioritet livet igennem. Ær dem, nedskriv dem og sørg for, at I følger dem. Undersøgelser viser, at årsagen til, at unge menneskers tilslutter sig bander, skyldes traditionen og ritualer ved at tilhøre noget, der er større end en selv. Det er det, en familie bør være. Skab et dejligt miljø, hvori jeres familie kan se frem til særlige begivenheder i årets løb, hvor traditioner binder jer sammen som en stor evig familieenhed.

Dette er hverken en enkel eller let løsning. Rom blev ikke bygget på en dag, det bliver familietraditioner heller ikke. Familietraditioner kan udgøre en grundlæggende og varig støtte, men der er meget, der må opbygges omkring dem. Måske fungerer familietraditioner kun, når hvert enkelt familiemedlem får en rolle, og hvis det er en forenet indsats at skabe dem. Dette betyder, at familiemedlemmerne må bruge tid sammen og lære at samarbejde. Hvad angår familien, så er der ingen kvalitetstid, uden at der også afsættes en vis mængde tid.

Overvej fx i forbindelse med et nyt job, hvor meget tid det kræver af jer hver dag. Er det et job, der vil kræve 14 timer om dagen, og som forhindrer jer i at komme hjem, før jeres børn er lagt i seng? Jeg siger ikke, at sådanne jobmuligheder er ude af billedet, men hvis I vælger dem, må I finde kreative måder, hvorpå I kan forblive knyttede til jeres familie. Kirkens værn vil minde jer om jeres evige prioriteringer.

Familietraditioner fungerer kun, når hvert enkelt familiemedlem har en rolle, og hvis det er en forenet indsats at skabe dem. Dette betyder, at familiemedlemmerne må bruge tid sammen og lære at samarbejde.

Vi må være fri-modige i vore erklæringer og vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. Vi ønsker, at andre skal vide, at vi tror på, at han er den helt centrale figur i menneskehedens historie.

Jeg valgte detailhandel som min beskæftigelse. Vores forretninger var åbne seks dage om ugen fra 10 om morgenen til 22 om aftenen. Min normale arbejdsdag bestod af mindst 10 timer, nogle gange 12-15 timer. Så jeg skulle være omhyggelig med at have tid til mine børn, og jeg tror, at det at se Kirken som et værn konstant mindede mig om mine evige prioriteter.

Fx involverede jeg alle mine børn i deltidsarbejde i vore forretninger. Min ældste datter kom og opdaterede salgshallene, så mine indberetninger altid var aktuelle, og jeg kunne foretage sammenligninger mellem årene. Min søn arbejdede med bogføring i

løbet af sommeren. Jeg lærte min yngste datter at betjene et kasseapparat, så hun kunne arbejde som deltidskassedarbejder. Dette gav os mulighed for at se hinanden i løbet af dagen, spise frokost sammen flere gange om ugen samt få værdifuld tid sammen på tomandshånd. Den bedste tid sammen var under den daglige pendlen til og fra arbejde.

Værnet for vores arbejdsliv

Jeg tror også, at Kirken er et værn for vores arbejdsliv. Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige repræsenterer vi Frelseren og hans kirke. For os er det ikke godt nok at være ligeså god som en fra en anden kirke. Præsident George Albert Smith (1870-1951) belærte om dette, da han sagde:

»I løbet af i år har jeg haft det privilegium at møde nogle mennesker, der bor i dette lokalsamfund [Salt Lake City], og som ikke tilhører Kirken, og tale med dem om evangeliet. En mand havde boet her i tyve år, en mand med upåklagelig livsførelse, en god borger, en dygtig forretningsmand, som var venlig stemt over for vores folk. Han fortalte mig, at han var ... kommet til den konklusion, at vi var lige så gode mennesker som vore naboer, der tilhører andre kirker. Han kunne ikke se nogen forskel på os.

Jeg ønsker at fortælle jer, brødre og søstre, at for mig er det ikke noget kompliment. Hvis Jesu Kristi evangelium ikke gør mig til et bedre menneske, så har jeg ikke udviklet mig, som jeg skulle, og hvis vore naboer, som ikke tilhører denne kirke, kan bo blandt os år efter år uden at se noget bevis på de fordele, som det giver os at holde Guds befalinger, så er der brug for forbedring i Israel.«⁵

Et medlem af Kirken, der er en tempelanbefaling værdig, bør altid skille sig ud i de erhvervsmæssige kredse, han eller hun tilhører. Hav modet til at være anderledes. Bekymrer jer aldrig over at fornærme andre ved at leve op til Kirkens standarder. Jeg lover jer, at det at leve op til tempelanbefalingens standarder vil velsigne og aldrig skade jer, uanset hvilken situation I befinder jer i.

Afspejl Frelserens lys

Når jeg hver dag læser og ser nyheder, chokeres jeg over de udfordringer, som vi skaber for os selv. I takt med at tider og forhold forandrer sig og bliver mere komplekse, så ser det ud til, at der er færre og færre personer, der er i stand til at påtage sig ansvaret for at lede mod en positiv forandring. Jeg giver jer ledere og fremtidige ledere en udfordring om at anerkende, at verden er i hastig forandring. Der er et akut behov for kompetente ledere, der er modige nok til at give sig i kast med de enorme udfordringer, vi ser i dag.

Den grundlæggende moral, der udspringer af en jødisk-kristen tradition, ser ud til at aftage i USA og i andre nationer. Retfærdighed, medfølelse og respekt for menneskelig værdighed dannede grundlag for denne tradition. Den blev ikke baseret på love og forordninger, men på Kristi lys i enhver god og anstændig borger.

Antallet af mennesker, der tilslutter sig disse overbevisninger og værdier, svinder ind, men I og jeg forbliver trofaste. Vi har indgået en pagt med Frelseren om at repræsentere ham. Ved at repræsentere Jesus Kristus og lade Kristi lys afspejles i vores liv hjælper vi mange af vore brødre og søstre til at huske

deres jødisk-kristne tradition og arv.

Vi må være frimodige i vore erklæringer og vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. Vi ønsker, at andre skal vide, at vi tror på, at han er den helt centrale figur i menneskehedens historie. Hans liv og lærdomme er selve kernen i Bibelen og andre bøger, som vi anser for hellig skrift. Det Gamle Testamente lægger op til Kristi jordiske tjenestegerning. Det Nye Testamente beskriver hans jordiske tjenestegerning. Mormons Bog udgør endnu et vidnesbyrd om hans jordiske tjenestegerning. Han kom til jorden for at forkynde sit evangelium som en grundvold for hele menneskeheden, så alle Guds børn kunne lære om ham og hans lærdomme. Siden gav han sit liv for at blive vor Frelser og Forløser. Kun gennem Jesus Kristus er frelse mulig. Det er derfor, vi anser ham for at være den helt centrale figur i menneskehedens historie. Vores evige skæbne vil altid ligge i hans hænder. Det er en herlig ting at tro på ham og anerkende ham som vor Frelser, vor Herre og vor Mester.

Husk på alt, hvad Kirken har gjort, fortsat gør og kan gøre for jer og jeres familie. Og husk på, at dette ikke blot er en hvilken som helst anden kirke, dette er Jesu Kristi genoprettede kirke. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University-Idaho den 24. januar 2012. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTER

1. *Washington's Farewell Address*, red. Thomas Arkle Clark, 1908, s. 14.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 148.
3. Se *Lærdomme: Harold B. Lee*, s. 148-149.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 281.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith* 2011, s. 7.

Husk på alt, hvad Kirken har gjort, fortsat gør og kan gøre for jer og jeres familie. Og husk på, at dette ikke blot er en hvilken som helst anden kirke, dette er Jesu Kristi genoprettede kirke.

Ældste David S. Baxter

De Halvfjerds

LÆG MODGANG BAG DIG

*Der vil komme
en tid, hvor
vi kan lægge
modgang bag os
og med Herrens
hjælp rejse os
fra mørke til en
overflod af lys.*

En af genoprettelsens store salmer, der er skrevet af Parley P. Pratt, beretter om, hvordan frafaldets mørke veg for den genoprettede sandheds vidunderlige lys:

*Nu dagen gryr, og mørkets magt
må vige fra den ganske jord ...
Nu stråler lyset i sin pragt
med herlighed fra Herren stor.*

*De mørke sky'r forsvinde vil
og sandheds lys skal skinne ud ...
Når vantro ej er mere til
skal hele jorden prise Gud.¹*

Apostlen Paulus bruger interessant nok også analogien om lys i sin forklaring på, hvordan han kunne vidne om, at »i alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede. Vi forfølges, men lades

ikke i stikken. Vi slås til jorden, men går ikke til grunde« (2 Kor 4:8-9).

Han forklarer sin flugt fra det åndelige mørke på denne måde: »Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vores hjerte til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt« (2 Kor 4:6).

De fleste af os vil på et eller andet tidspunkt i vores liv føle modgangens kolde vinde. Storme former sig, vinde blæser, regn falder, floder stiger. Det kan synes uden ende, og at vi helt enkelt må gå en uvis, tvivlsom fremtid i møde med prøvelser og modgang.

Udover periodisk tordenvejr kan vi opleve forfærdelige orkaner og uvejr, der kan ødelægge vores selvtillid og ryste vores selvværd. Alt det, vi holder af, kan synes så flygtigt og glide ud af vore hænder. Store forandringer

i livet kan slå os ud af kurs og forstyrre vores følelse af ligevægt.

Måske har en uventet afskedigelse ført til længerevarende arbejdsløshed. Mangel på økonomisk råderum har begrænset mulighederne eller en forfalden termin har efterladt os i pengemæssig pine. Måske har en ventet pension efter en lang, travl og produktiv karriere medført en følelse af tab. Måske har pludselig sygdom eller et ødelæggende handicap efterladt os med en følelse af at være fanget, hjælpeløse, uden håb og usikre. I sådanne omstændigheder kommer frygten nemt, mens troen kan være svær at bevare.

Alt dette kender jeg til. Mens jeg kom mig efter en operation, hvor man fjernede to store hjernesvulster, oplevede jeg perioder med melankoli og forfærdelse på grund af de følelsesmæssige og mentale følgevirkninger. Jeg opdagede, at jeg ikke var nær så uovervindelig, som jeg engang havde troet. Medicinen hjalp ikke, og et tilbagefald eller to gjorde mig yderligere fortvivlet. Jeg begyndte at få ondt af mig selv.

Vælg glæde

Så begyndte der at ske vidunderlige ting. Gode venner og betroede kirkeledere tilbød deres støtte og forståelse, og jeg begyndte at lytte til deres råd og tage imod deres opmuntring. En sen aften, hvor jeg delte mit triste humør med vores yngste søn, sagde han: »Far, jeg har altid ment, at glæde er en beslutning.« Han har ret.

Jeg tog mig selv i at udtrykke større taknemlighed for alle de velsignelser, som jeg stadig nød godt af. Jeg fandt ud af, at »den slags [prøvelse] fordrives kun ved bøn og faste« (Matt 17:21).

Jeg følte Frelserens styrke, fornyende kraft og kærlighed. Med Paulus fandt jeg glæde ved at vide, at prøvelser, bekymring og fare ikke kan adskille mig fra Kristi kærlighed (se Rom 8:35).

Heldigvis er den håbefulde og sikre sandhed den, at vi kan finde styrke og opmuntring uanset hvad. Vore byrder vil blive lettere, selv om de ikke forsvinder med det samme. Vi kan nå over på den anden side af den mørke

Selv i stunder, hvor vores tro ikke synes større end et sennepskorn, kan vi gå fremad, forsynet vil være med os. Hvis vi søger himlens hjælp, vil vi modtage den – måske endda på uventet måde.

afgrund, som bedre, stærke og mere standhaftige mænd og kvinder.

Ved at være blevet prøvet i lidelsens smeltedigel har vi udviklet en karakter, der er i stand til at møde og modstå fremtidige livsforstyrrelser. Som følge deraf kan vi anvende vores erfaring til at opløfte og have medfølelse med andre. Vores eget eksempel på personlig udholdenhed kan give andre håb og inspirere vores familie. Vi bliver bedre rustet til fremtiden.

Selvom der måske går lang tid, før modgangen forlader os, kan vi til hver en tid vælge at lægge den bag os. Herrens løfte til os er det samme, som det var til Alma og hans folk midt i forfærdelig forfølgelse:

»Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom.

Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg« (Mosi 24:13-14).

Ydermere har Herren lovet: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer« (Joh 14:18).

Søg himmelsk hjælp

Himmelsk hjælp synes måske ikke tydelig. Vi kan ikke med det samme se eller vide, om andre byrder, der ville have mødt os, er blevet lettet eller ledt bort fra os.

Herren forsikrer: »Sandelig, sandelig siger jeg jer, at mine øjne hviler på jer. Jeg er midt iblandt jer, men I kan ikke se mig« (L&P 38:7).

Selvfølgelig må vi være yderst tålmodige med andre og os selv. Det tager ofte tid, før alt ordner sig. Selv i stunder, hvor vores tro ikke synes større end et sennepskorn, kan vi gå fremad, forsynet vil være med os. Hvis vi søger himlens hjælp, vil vi modtage den – måske endda på uventet måde.

Vi kan finde ressourcerne til at være taknemlige for det, vi har, frem for at sørge over det, vi har mistet. Interessant nok hører vi ofte den samme følelse blive udtrykt af dem, der har mistet alle deres jordiske ejendele i naturkatastrofer som skovbrande, oversvømmelser eller orkaner. I næsten hvert eneste tilfælde siger de: »I det mindste har vi stadig det, der betyder mest.«

Paulus' vidnesbyrd er opmuntrende:

»Jeg har lært at nøjes med, hvad jeg har.

Jeg kender til at have ringe kår, og jeg kender til at have overflod. I ét og alt er jeg indviet, både at være mæt og at sulte, både at have overflod og at lide mangel.

Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:11-13).

Der står skrevet: »Alt, hvad der virker uretfærdigt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning.«²

Hvad vores omstændigheder end er, så vil der komme en tid, hvor vi med Herrens hjælp kan lægge modgangen bag os og rejse os fra mørke til en overflod af lys. ■

NOTER

1. »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 52.

Aldrig alene

Andrea Dayne Quilla-Soleta

De sidste tre år er jeg blevet prøvet. Jeg er kommet frem til, at uanset hvad man går igennem, så behøver man ikke gå igennem det alene, når Gud er med.

Ikke længe efter min 16 års fødselsdag fandt jeg ud af, at jeg havde eksem. Det var svært at se mig selv i spejlet hver morgen og se det udslæt, der dækkede min krop. Jeg udfordrede mig selv til at se, at dette var en mulighed for at blive prøvet. I stedet for at have ondt af mig selv forsøgte jeg at gøre det, som mine lærere i Unge Piger lærte mig: Tælle mine velsignelser hver dag trods mine prøvelser. Selv om jeg på nuværende tidspunkt ikke har ren hud, så er jeg taknemlig for min familie og venner og for mine musiske talenter. Jeg er taknemlig for at have to ben, to hænder og fødder, øjne, der kan se, og ører, der kan høre. Jeg ved, at sand skønhed hviler på det indre og ikke på det ydre.

Men min eksem fik dog ram på mig. Jeg var ikke længere så venlig, som jeg plejede at være, og jeg smilte ikke længere. De mange læger, som jeg besøgte, var sikre på, at jeg ville få »fejlfri« hud inden jul. Men det

fik jeg ikke. Jeg bad hver dag om styrke til at overvinde den generthed, der kom som følge af min hudsygdom.

Alle blev ved med at fortælle mig, at jeg ikke skulle tænke på min tilstand, men opføre mig normalt og lade, som om der ikke var noget galt med min hud. Men det var ikke nemt. Min mor gentog blidt beretninger fra skriften og håbede på, at det ville trøste og opmuntre mig.

I Lære og Pagter 24:8 står der: »Vær tålmodig i trængsler; for du skal få mange; men udhold dem, for se, jeg er med dig, ja, lige til dine dages ende.« Dette skriftsted blev mit motto. Jeg har skrevet det på bogmærker, i notesbøger og inde på mit værelse. Det er nu et af mine yndlingsskriftsteder, som trods min prøvelse opmuntrer mig til at gøre mit bedste.

At udholde denne prøvelse har været svært, men nu er jeg mere beredt på fremtidige prøvelser. Min himmelske Fader har beredt mig, så jeg kan klare de udfordringer, der måtte komme. Nu ved jeg, at uanset hvad jeg går igennem, så behøver jeg ikke gøre det alene. ■

Profeter ved juletid

Vores 16 nutidige profeters liv eksemplificerer julens ånd, som minder os om den enestående begivenhed, der fandt sted for over 20 århundreder siden i en lille stald i Betlehem: Fødslen af vor Frelser, Jesus Kristus. Vi kan ikke fejle ved at følge deres eksempel – især ved juletid.

Kærlighedsgaver

Det har været et særkende for profeternes juleoplevelser at give gaver af kærlighed og tjeneste til de mindre godt stillede. Under den store depression i 1931 var præsident Harold B. Lee præsident for en større stav i Salt Lake City i Utah. Præsident Lee besluttede, at han ville klarlægge sine stavsmedlemmers behov og gøre det bedste, han kunne, for at afhjælpe dem. Gennem undersøgelser fandt han ud af, at over halvdelen af hans stav, næsten 5.000 mennesker, var afhængige af andres hjælp,

heriblandt næsten 1.000 børn under 10 år. Han mobiliserede medlemmerne til at indsamle legetøj og organiserede workshop, hvor man kunne reparere, male og rense gammelt legetøj eller lave nyt, så ingen børn var foruden til jul. Han besluttede, at alle familier i staven skulle have en julemiddag og opfordrede til donationer af mad for at det kunne lade sig gøre.¹ Som apostel blev ældste Lee senere bedt om at organisere Kirkens velfærdsprogram baseret på lignende principper om tjeneste, ofre og arbejde.

Som dreng fejrede præsident Thomas S. Monson jul, da hans ven stillede ham et overraskende spørgsmål: »Hvordan smager kalkun?« Han svarede, at det smagte nogenlunde som kylling, men indså, at hans stakkels ven heller ikke havde smagt dét før. Ikke blot det, der var heller intet i hans vens hjem, som man kunne lave julemiddag af. »Jeg

prøvede at finde på en løsning på problemet,« sagde præsident Monson. »Jeg havde hverken kalkun, kylling eller penge. Så kom jeg i tanke om, at jeg havde to kaniner som kæledyr. Jeg tog straks min ven i hånden og skyndte mig over til kaninburet, lagde kaninerne i en kasse og rakte ham kassen med ordene: »Her, tag de to kaniner. De smager også godt – ligesom kylling... Tårerne fik frit løb, mens jeg lukkede lågen til det tomme kaninbur. Men jeg var ikke ked af det. Mit hjerte fyldtes af en varm, ubeskrivelig glæde. Det var en mindeværdig jul.«²

At samles som familie

En af de dejligste jule, som præsident Ezra Taft Benson kunne huske, fandt sted i 1923, da han juleaften vendte hjem til familiens gård i Whitney i Idaho i USA efter at have tjent på mission i England i to et halvt år. Denne glædelige genforening med hans forældre og 10 søskende var også fyldt med henrykkelse og begejstring for julen. Som en særlig oplevelse gav hans forældre ham lov til at blive oppe og hjælpe med juleforberedelserne, efter de andre børn var blevet lagt i seng. Mens han arbejdede side om side med sine forældre, fortalte han stille om sine missionsoplevelser. Han kunne ikke holde tårerne tilbage under denne »særlige aften« i sit barndomshjem.³

Profeternes liv opmuntrer os til at komme vores familie nærmere ved juletid. Præsident Joseph F. Smith mindedes som ung far en jul, hvor han ingen penge havde – ikke en øre – til at kunne købe gaver til sine børn. Lige før jul tog han hjemmefra og gik ned ad gaden og så alle de vidunderlige ting i butiksvinduerne velvidende, at han ikke kunne købe nogen af dem. På fortvivlelsens rand fandt han et ugeneret sted og »græd som et barn« for at lette sit tunge hjerte. Men på vej hjem han tørrede sine øjne og legede med sine børn hele dagen, »taknemlig over og glad kun for dem.«⁴ Han havde på trods af manglende evne til at give en materiel jul til sine børn ikke desto mindre givet

dem den største gave, en far kunne give – sin kærlighed og sin tid.

Profeten Joseph Smith tilbragte julen 1838 fængslet i Liberty i Missouri. Han og andre blev holdt fangne i en lille fangekælder, der var kold, beskidt og røgfyldt på grund af de åbne bål, de var tvunget til at bruge. Loftet var så lavt, at de ikke kunne stå oprejst. Men der var et lyspunkt i den juletid. Profetens hustru, Emma, kunne i flere dage besøge Joseph op til jul. Derudover havde hun deres søn, Joseph Smith III, med sig. At føle sin families kærlighed fik Joseph til at skrive opmuntrende ord til de hellige fra fangekælderen: »Vi fryder os i vor trængsel, for vi ved, at Gud er med os.«⁵

I 1937 var præsident Joseph Fielding Smith ved at tilpasse sig et liv uden sin elskede hustru Ethel, der kort tid forinden var gået bort. Ethel havde bedt Jessie Evans, en enlig kvinde med en smuk sangstemme, om at synge til sin begravelse. Gennem det møde lærte Jessie Evans og Joseph Fielding Smith hinanden bedre at kende og ud af deres gensidige tiltrækning blomstrede kærligheden. Hun accepterede hans frieri kort efter jul. I sin refleksion over de gaver, han havde modtaget i julen 1937, skrev præsident Smith: »Jeg har fået [Jessie] i julegave, for hvilket jeg er taknemlig.«⁶ De blev gift i april året efter.

En af præsident David O. McKays årlige familietraditioner var at tage børnebørnene ud på en slædetur, hvor de blev trukket af et smukt spand heste, der havde små ringende klokker på. Turen var en af deres yndlingstraditioner. Præsident McKay holdt den i hævd helt ind i firsårsalderen. For at holde sig varm var præsident McKay iklædt sin lange tykke vaskebjørnsfrakke og tykke handsker. De mindste børnebørn kørte med i slæden, mens de ældre »fløjtede med fra deres egne slæder«, der var bundet bagpå slæden. Disse fejring af julen, der blev husket i lang tid, blev nogle gange afsluttet med julesange rundt om klaveret, mens man sang »Der er skønhed her på jord.«⁷

Et vidnesbyrd om Jesus Kristus

Det vigtigste, vi kan lære af profeternes juleoplevelser, er at styrke vore vidnesbyrd om Jesus Kristus, idet vi gør ham til fokus for vores fejring. I 1876 var templet i St. George i Utah tæt på færdiggørelse. Indvielsesceremonien for kælder, hovedværelse og besejlingsværelse var sat til den 1. januar 1877.⁸ Da julen stod for døren kun syv dage før indvielsen, var der mange i St. George, der arbejdede på

højtryk for at sikre, at templet blev færdigt til tiden.

Præsident Wilford Woodruff, der tjente som templets første præsident, nedskrev i sin dagbog, at juledag var mændene i fuld gang med rundsave, og 40 kvinder brugte hele dagen i templet på at sy tæpper. De lagde tæpper og satte gardiner op.⁹

Selvom de næsten ikke blev færdige til tiden, så var deres offer den jul alle anstrengelserne værd. Dette arbejde var deres måde at fejre jul på. Den 1. januar var der 2.000 mennesker til stede, da præsident Woodruff bad indvielsesbønnen for dele af templet – mere end 30 år efter at de sidste dages hellige var blevet tvunget til at forlade templet i Nauvoo.

Under 2. Verdenskrig blev mange byer i USA påbudt mørklægning for at spare på brændstoffet. I Salt Lake City blev projektørlysene på templet slukket. I mange år stod templet henlagt i mørke i en mørklagt by. Da der blev erklæret våbenhvile i Europa, fik præsident Heber J. Grant templets projektørlys tændt igen.

Til julen 1945 udtænkte præsident George Albert Smith et inspirerende og betydningsfuldt julekort. På forsiden var der et foto af templet i Salt Lakes tre østlige spir, der

blev smukt oplyst mod en mørkeblå baggrund, hvor figuren med englen Moroni stod ovenover. Nederst stod ordene: »Jul – 1945« og budskabet »Lysene er atter tændt.«¹⁰ Intet kunne have afspejlet den glæde, som alle følte efter så mange, lange år med død og ødelæggelse bedre.

Men dette smukke julekort var også præsident Smiths måde at bære sit vidnesbyrd på om Jesus Kristus og evangeliets gengivelse. Præcis som slutningen på krigen bragte fred og lys mørke steder, bragte evangeliets gengivelse også »atter« sandhedens lys til mennesker over hele verdenen efter det århundredlange frafald.

Vore nutidige profeters eksempel på kærlighed, tjeneste, tro og offer vidner om, at sand glæde i juletiden kommer ved at leve, som Kristus levede. Som præsident Howard W. Hunter sagde: »Den rigtige jul kommer til den, der har taget Kristus ind i sit liv som en motiverende, dynamisk og fornyende kraft. Julens virkelige ånd ligger i Mesterens liv og mission.«¹¹ ■

NOTER

1. Se Larry C. Porter, »Remembering Christmas Past«, *BYU Studier*, vol. 40, nr. 3, 2001, s. 94-96.
2. Thomas S. Monson, »Julegaver, julevelsignelser«, *Stjernen*, dec. 1986, s. 4-5.
3. Se Porter, »Remembering Christmas Past«, s. 104-105.
4. Joseph F. Smith, »Christmas and New Year«, *Improvement Era*, jan. 1919, s. 267.
5. Joseph Smith, i Porter, »Remembering Christmas Past«, s. 53.
6. Joseph Fielding Smith, i Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 255.
7. Se David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 70-71.
8. Den endelige indvielse for det færdiggjorte tempel i St. George i Utah blev afholdt fire måneder senere den 6.-8. april 1877.
9. Se *Wilford Woodruff's Journal*, red. Scott G. Kenney, 9 bd., 1983-1985, 7:297.
10. Se Albert L. Zobell jun., »It Being Christmas«, *Improvement Era*, dec. 1949, s. 826-827.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 269.

HELLIGE forandringer

*Templet i San Salvador i El Salvador har mere end blot ændret landskabet.
Dets indflydelse forandrer hjerter, familier og en hel nation.*

Forandringen af en høj

Den 20. september 2008 stod omkring 600 sidste dages hellige samlet på en høj, der var våd af regn, i byen San Salvador i El Salvador. De stod på et stykke jord, der i mange år var blevet brugt som plantage. Under ledelse af Centralamerikas områdepræsidentskab bad de sammen og bar deres vidnesbyrd. Nogle af dem plantede nye skovle i den ældgamle muld, mens de ventede på den forandring, der snart ville tilfalde denne udvalgte plet.

Den 21. august 2011 mødtes tusinder af ærbødige, livsglade sidste dages hellige på selv samme høj. Nu ikke længere en plantage, stedet var blevet transformeret til det helligste sted i El Salvador. De hellige samledes om templet. De ventede spændt en profets ankomst, præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab, som skulle indvie templet til Herren. Et livslangt medlem af Kirken sagde næsten hviskende, at stedet føltes

*Spadestiks-
ceremonien
for templet i
San Salvador
i El Salvador
markerede
begyndelsen
på områ-
dets hellige
forandring.*

*Ligesom
grunden blev
forandret
for at bygge
templet i San
Salvador i El
Salvador, så
blev Amado og
Evelyn Vigils
liv forandret
af Jesu Kristi
evangelium.*

udskilt fra dets omgivelser – »en lille bid af himlen på jord.«

En families forandring

I april 2010 var Evelyn Vigil bekymret for, at hendes mand, Amado, var ved at miste sin tro. Han var ikke kommet i nogen kirke i 11 år, da han var kommet frem til den konklusion, at den sande kirke ikke eksisterede. Alt imens var Evelyn aldrig stoppet med at tro på Gud, og hun tog fra kirke til kirke i længsel efter at høre hans ord, men var aldrig tilfreds med det, hun hørte. Nogle morgener vågnede hun badet i tårer. På sådan en morgen bad hun om vejledning fra sin himmelske Fader. Hun spurgte ham, hvorfor hun aldrig følte sig tilpas i de kirker, hun kom i, selvom hun så desperat ønskede at lære ham at kende. Hun bad også for, at hendes familie en dag kunne samles i og om én kirke.

Den 23. august 2011 havde Amado og Evelyn oplevet en forandring ikke ulig den forandring, der havde fundet sted på højen i deres hovedstad. Klædt i hvidt trådte de ind i et beseglingsværelse sammen med deres datter, Michelle på ni år, og deres søn, Christian på 3 år. De var den første familie, der blev beseglet for tid og al evighed i templet i San Salvador i El Salvador. Som det tempel, de var trådt ind i, havde de for nyligt helliget sig Herrens tjeneste, og de var forenede i deres helligelse.

Familien Vigils historie

»Vores historie begyndte,« mindes Amado, »da vi fandt et par ældster – eller rettere sagt, de fandt os. Vi var lige taget hjemmefra Evelyns forældre og bar på nogle indkøbsposer. Vi lagde mærke til, at ældsterne havde set os og gik over gaden mod os. En af dem spurgte venligt, om de måtte hjælpe os.

De spurgte også, om de måtte besøge os. Jeg sagde ja, mest af nysgerrighed. På det tidspunkt kendte jeg ikke meget til Kirken – kun de kommentarer, som jeg

havde hørt fra andre mennesker.

Efter jeg havde givet ældsterne lov til at besøge vores hjem, sagde jeg til min hustru: »Bliv nu ikke for begejstret. Gør dig ikke forestillinger om, at jeg beslutter mig for at tilslutte mig en kirke. Jeg er bare nysgerrig efter at vide, havde de har at sige.«

Ældsterne begyndte at komme hos os. Jeg var klar til høfligt at bede dem forsvinde, hvis de sagde noget, som jeg ikke fandt rigtigt. Men de var så venlige, og jeg var imponeret over, at de aldrig talte negativt om andre kirker. De underviste med en sådan kærlighed og omhu, og de var tålmodige, når jeg stillede mange spørgsmål. Vi kom hurtigt til at holde af dem.«

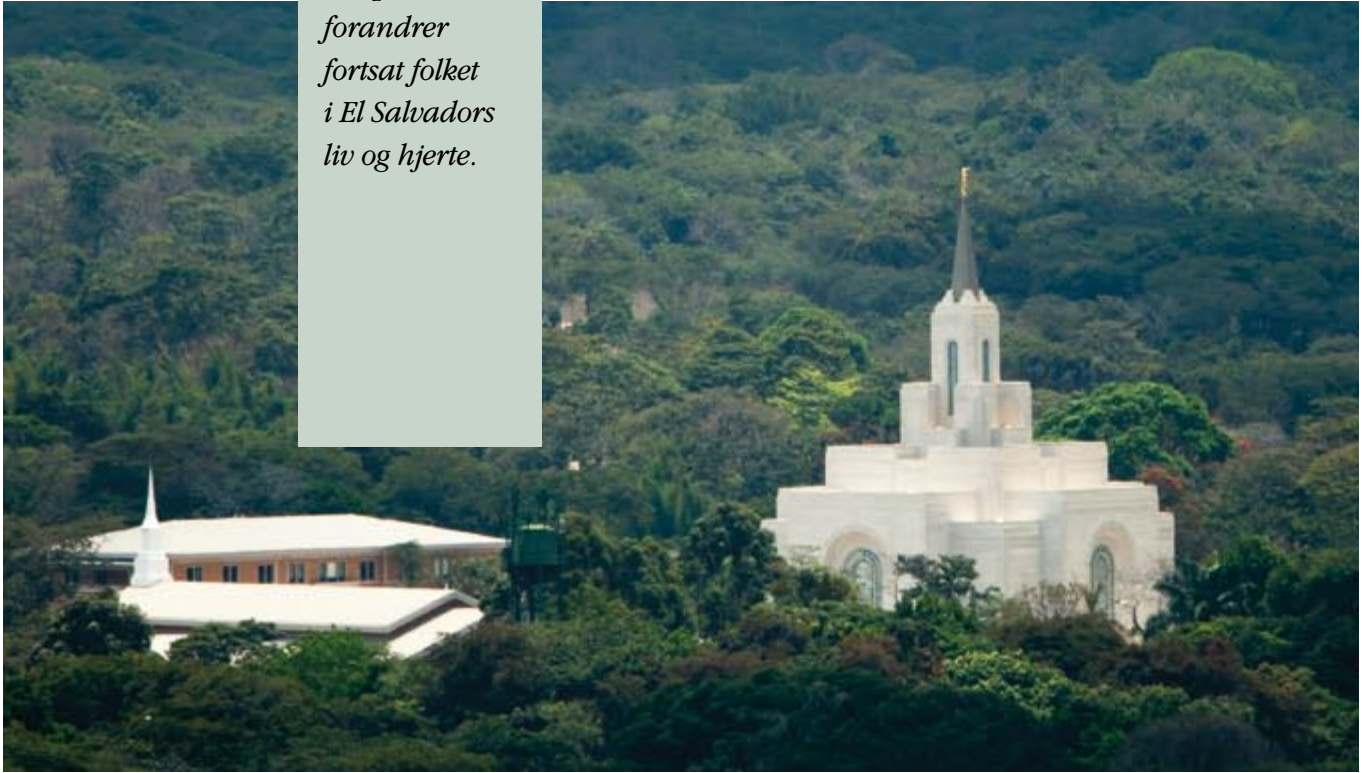
Lidt efter lidt forberedte Amado og Evelyn sig på at blive døbt og bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Evelyns største udfordring var visdomsordet. Hun var ked af at finde ud af, at hun måtte give afkald på sin lyst til kaffe. Amado havde ikke brug for at slippe nogle dårlige vaner; han havde kun brug for at gribe sandheden. Han troede på det, som missionærerne underviste om, og han genkendte megen af den lære og mange skikke, som han og hans hustru havde følt manglede i de andre kirker, såsom evige familier, dåb for de døde og Kirkens fællesskab og organisation. Men han tøvede med at forpligte sig til dåb. Han var bekymret for at tilslutte sig Kirken for så at finde ud af, at han havde truffet et forkert valg.

Disse bekymringer fortog sig snart. Evelyn bad om hjælp og overvandt sin kaffetrang ved at sige: »Jeg vil ikke lade det her afholde mig fra at modtage velsignelser.« Efter ca. to måneders ubeslutsomhed besluttede Amado sig for at blive døbt. Ifølge Evelyn, siger han ofte nu: »Vi må favne læren.«

Forandringer og velsignelser

Amado, Evelyn og Michelle blev døbt og bekræftet i begyndelsen af juni måned 2011. »Fra vi blev døbt,« siger

*Templet
forandrer
fortsat folket
i El Salvadors
liv og hjerte.*

Evelyn, »kunne jeg føle, at alting begyndte at forandre sig. Min familie var forenet i Kirken. Vi havde fundet det givne evangelium. Vi har siden da haft prøvelser og sygdom, men vor himmelske Fader har skænket os så mange velsignelser.«

Amado konstaterer: »Den første forandring, jeg lagde mærke til, var enhed i familien. Vi var ikke dysfunktionelle før, men vi blev mere forenede. Evangeliets lære har hjulpet os. Når Kirkens ledere underviste os om familiens hellighed, tænkte vi mere over den værdi, vi burde tillægge vores familie.«

Familien Vigils biskop, César Orellana, så også forandringerne i deres liv. Kort tid efter deres dåb henvendte Amado sig til biskop Orellana og sagde: »Vi vil gerne betale tiende, men vi ved ikke, hvordan man gør.«

Biskop Orellana forklarede, at tiende var 10 procent af deres indkomst. Amado var delvist bekymret. På det tidspunkt havde Evelyn et job, men det havde han ikke. »Vi mangler altid,« forklarede Amado sin biskop, »men vi vil gerne betale tiende.«

Biskop Orellana svarede: »Bror, Herren har givet mange løfter.« Sammen læste de skriftsteder om de velsignelser, der kommer af trofast at betale tiende, heriblandt Herrens ord gennem profeten Malakias: »Bring hele jeres tiende til forrådsammeret ... Sæt mig på en prøve, om ikke jeg

åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre« (Mal 3:10).

Efter at have læst disse skriftsteder sammen så biskop Orellana på det nye medlem og sagde: »Hvis betaling af tiende indebærer, at I ikke kan betale for vand eller el, så betal tiende. Hvis betaling af tiende indebærer, at I ikke kan betale jeres husleje, så betal tiende. Selv hvis betaling af tiende indebærer, at I ikke har nok penge til at brødføde jeres familie, så betal tiende. Herren vil ikke svigte jer.«

Den følgende søndag henvendte Amado sig til biskop Orellana igen. Denne gang stillede han ikke spørgsmål. Han gav blot sin biskop en konvolut og sagde: »Biskop, her er vores tiende.«

Da biskop Orellana reflekterer over denne oplevelser, fortæller han: »Siden da har de været trofaste tiendebetalere.« Familien modtog nogle varer fra biskoppens forrådshus under deres finansielle udfordringer. Udover det har Herren velsignet dem med at være i stand til at tage vare på sig selv. Evelyn blev forfremmet, og Amado fandt et godt job. Evelyn mistede senere sit job, men de betalte fortsat tiende og modtog åndelige og timelige velsignelser for deres trofasthed. Biskop Orellana spurgte engang Amado, hvordan familien klarede sig økonomisk. Amado svarede: »Vi klarer os fint nok.

Sommetider har vi ikke meget at spise, men vi har tilstrækkeligt. Og vigtigere endnu, så stoler vi på Herren.«

Efter at have betalt tiende i et stykke tid talte Evelyn og Amado med biskop Orellana om de velsignelser, de havde modtaget. De henviste til Malakias 3:10, da de sagde: »Vi har sat Herren på prøve.« Og tro mod biskop Orellanas løfte, så havde Herren aldrig svigtet dem.

Et nyt perspektiv

Evelyn og Amado taler ømt om den dag, da deres familie samledes i beseglingsværelset. De var bekymrede for, at når de nåede tidspunktet for deres begavelse og var klar til den beseglende ordinance den samme dag ville deres børn være rastløse. De var især bekymrede for deres energiske treårige søn, Christian. Men børnene trådte ind i beseglingsværelset med en fredelig ærbødighed, der indikerede, at de forstod årsagen til, at de var der. Og da det blev tid til, at børnene skulle deltage i den beseglende ordinance, gik Christian, uden nogen form for instruks eller opfordring, hen til alteret og knælede ned ved siden af sine forældre.

Evelyn husker, at hun så familiens spejlbillede i spejlene. Amado taler også om at se, ikke blot i templet, men i hverdagen. Han udtrykker taknemlighed for det evige perspektiv, der nu præger hans liv – et perspektiv Michelle og Christian så ud til at fornemme, da de var i Herrens hus. Dette perspektiv er blevet større siden da, hvor familien Virgil har budt en ny datter – Andrea – velkommen i familien. Hun blev født i pagten i august.

Et lys på højen

Familien Virgil vil for evigt være forandrede gennem Jesu Kristi sonoffer og hans tempels indflydelse på deres

Familien Vigil var den første familie, der blev beseglet i templet i San Salvador i El Salvador, der blev indviet i august 2011.

land. Fordi en plantage blev transformeret til en hellig grund, er deres hjem blevet mere helligt.

På mange måder repræsenterer de en hel nations potentiale. El Salvador er hjem for millioner af gode, ærlige mennesker, der hver dag bombarderes af verdens støj og tillokkelser. De hellige i El Salvador holder meget af deres hjemland og de finder fornyet styrke, når de ser Herrens tempel der. De finder tillid i følgende ord fra templets indvielsesbøn, der blev givet af præsident Eyring:

»Vi beder til at dine velsignelser må hvile på El Salvador som nation. Rør hjertet hos dem, der regerer, så folket må blive velsignet med frihed og muligheder. Må fred herske i dette land.

Må dit værk have fremgang i dette land. Må evangeliets budskab røre folkets hjerte i denne nation. Må de træde ned i dåbens vande og forblive trofaste og tro mod dig ...

... Med taknemligt hjerte indvier og helliger vi denne hellige bygning og dets omgivelser til gennemførelsen af din vilje og opfyldelsen af dit evige værk. Vi beder til, at dets indflydelse må kunne mærkes i landet som et lys på en høj.«¹

Megen af den indflydelse vil man med sikkerhed mærke gennem den tjeneste og det eksempel mennesker, som familien Vigil giver og viser. Mens Amado Vigil tørrer tårerne væk og kæmper for at tale overvældet af følelser, taler han nu kærligt om missionærerne, der gjorde det muligt for ham og hans familie at komme til Kristus og modtage templets velsignelser. »Det er vores håb, at vore børn vil tjene på mission,« siger han, »så de kan velsigne andre familier på samme måde, som disse unge mænd velsignede vores.« ■

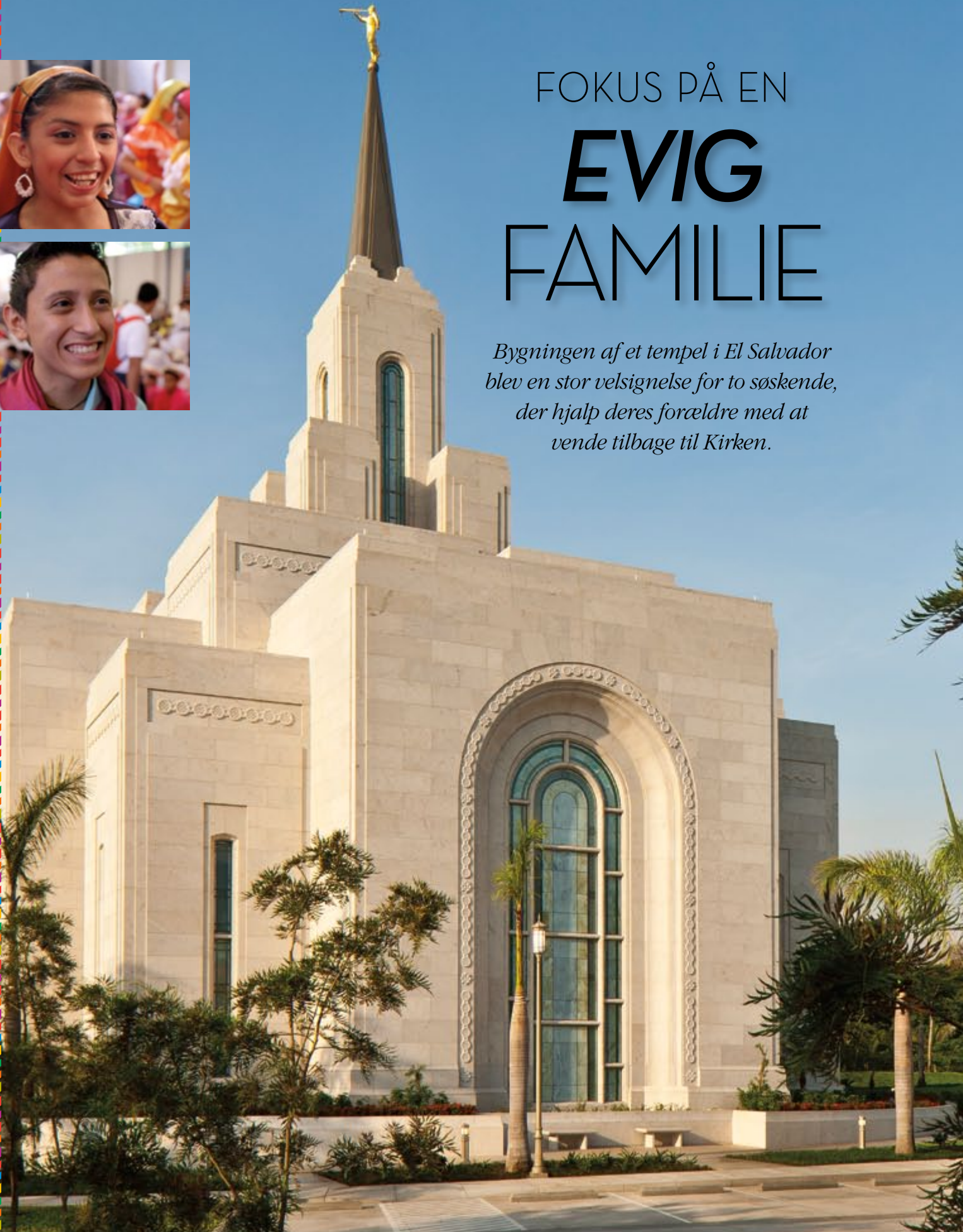
NOTE

1. »May Peace Reign in the Land« – Dedicatory Prayer for El Salvador Temple«, *Church News*, 27. aug. 2011, ldschurchnews.com.

FOKUS PÅ EN **EVIG** FAMILIE

Bygningen af et tempel i El Salvador blev en stor velsignelse for to søskende, der hjalp deres forældre med at vende tilbage til Kirken.

Mindy Raye Friedman

Kirkens Tidsskrifter

Kevin og Jacqueline S., bror og søster i El Salvador, er bedste venner, og de står sammen i alt. De holder meget af evangeliet og deres familie. De har et ønske om, at deres familie kan være sammen for evigt.

Da Kevin og Jacqueline var yngre, spurgte folk i kirken deres far: »Hvornår skal I besegles i templet?« Og han svarede dem: »Når der er et tempel i El Salvador.«

Bønner for deres forældre

Men da der i 2007 blev bekendtgjort et tempel i San Salvador i El Salvador, var Kevin og Jacquelines forældre holdt op med at komme i kirke. Men Kevin, der nu var 18 år, og Jacqueline på 15 blev ved med at komme i Kirken og bad til, at deres forældre en dag ville vende tilbage.

»Jeg blev ved med at bede vor himmelske Fader om, at de igen ville blive aktive,« fortæller Jacqueline. »Jeg ved, at vor himmelske Fader ønsker det bedste for os, og han ønsker, at vi skal være en evig familie.«

De forsøgte også at være gode eksempler for deres forældre. »Jeg mistede aldrig håbet,« siger Kevin. »Jeg læste i skrifterne og bad, og mine forældre så, at jeg studerede og tog ud på hjemmelærerbesøg og til kirkeaktiviteter. Mens jeg bestræbte mig på at holde befalingerne og udvikle mig, så mine forældre mit eksempel.«

Følelsen af templets ånd

Kevin og Jacquelines bønner for deres forældre begyndte at blive besvaret, da templet næsten stod færdigt. »Da vore ledere bekendtgjorde indvielsen og den kulturelle fejring, inviterede vi vore forældre,« siger Kevin. »Vi fortalte dem om det privilegium, vi som unge ville have ved at deltage, og det motiverede dem meget og hjalp dem til at udvikle sig åndeligt.«

Udover at deltage i den kulturelle fejring deltog familien også i templets åbenthus.

»Selvom mine forældre ikke havde været i kirke længe, så anså de stadig Kirken og evangeliet som noget helligt,« fortæller Kevin. »Da vi trådte ind i templet, begyndte min

far at forklare min søster og mig, at vi klæder os i hvidt, når vi er i templet, og at det er her, at vi udfører hellige ordinancer.«

Kevin var overrasket over, at hans søster på to år, der normalt var sprængfuld af energi, forholdt sig roligt, mens de var inde i templet, og han lagde mærke til, at hans mor havde tårer i øjnene, da hun så de forskellige værelser og malerier. Da familien trådte ind i et beseglingsværelse, forklarede en frivillig rundviser, at det var her, familier blev beseglet til hinanden for evigt.

»Vores lillesøster begyndte da at røre ved os alle og sagde: »Min mor, min far, min Kevin, min Jacqueline,« fortæller Jacqueline. »Det var som om, at vor himmelske Fader talte gennem hende for at fortælle os, at vi alle var hendes.«

»Så begyndte hun at kramme os og give os kys og pege hen på spejlene,« siger Kevin. »Vi så os selv sammen i spejlene, og det var fantastisk. Da vi forlod beseglingsværelset den dag, satte vi os et mål om at komme tilbage dertil.«

Genvind perspektivet

Efter at have deltaget i templets åbenthus begyndte familien at foretage nogle ændringer. »Siden vi var i templet, har vores familie

DET VIGTIGSTE MÅL

»Hvis I endnu ikke har været i templet, eller I har været, men for tiden ikke opfylder kravene til en anbefaling, så er der ikke noget vigtigere mål for jer end at arbejde hen imod at være værdig til at besøge templet ... De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.«

Præsident Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 93.

genvundet perspektivet,« fortæller Kevin.

»Lige siden da har vi holdt familieaften, og vores forældre tager os med i kirke og sidder med os forrest i kirkesalen.«

I august 2011 følte Kevin og Jaqueline sig velsignede over at sidde sammen med deres forældre i stavscentret og overvære transmissionen af tempelindvielsen.

»Da templet blev bekendtgjort i 2007, var mine forældre mindre aktive, og jeg troede aldrig, at jeg ville få mulighed for at være sammen med dem til indvielsen,« siger Kevin.

»Da de sad der sammen med mig, kunne jeg virkelig fornemme, at vor himmelske Fader havde besvaret mine bønner. At være sammen med min familie er en af de største velsignelser, jeg har fået i mit liv.«

»Denne tempeloplevelse har styrket mig,« siger Jacqueline. »Det, der har styrket mig allermost, er at se, at templet ændrer liv, for det har hjulpet mine forældre med at blive aktive i Kirken igen. Nu har vi sat os det mål, at vi vil besegles i templet. Jeg ved, at vor himmelske Fader ønsker det bedste for os.« ■

NÅR DET ER ET KÆRLIGT HJEM

Kevin og Jacqueline er tæt knyttet til hinanden, og de har lært, at båndet mellem søskende kan være en meget berigende del af livet. Sådan støtter de hinanden.

Jaqueline siger: »Min bror hjælper mig altid med mine

pligter hjemme og i skolen. Han støtter mig altid, og jeg ved uden tvivl, at han elsker mig og til hver en tid vil støtte mig. Når jeg er ked af det eller ikke har det så godt med mig selv, så er han der altid for at opmuntre mig.«

Kevin siger: »Når jeg er modløs, så støtter og opmuntrer min søster mig. Hun fortæller

mig positive ting om mig, og det får mig til at få det meget bedre. Jeg har lært meget af hendes eksempel. Når jeg til tider er ved at miste troen, fortæller hun mig, at jeg ikke skal tvivle, og at tingene nok skal blive bedre, end jeg forventer.«

Disse to unge mennesker fortæller, at de er glade for deres forhold og for at de ikke skændes så meget, som andre søskende gør. »Man kan kalde os mærkelige, men jeg takker min himmelske Fader for det forhold, jeg har til min søster,« siger Kevin.

FØL HANS KÆRLIGHED GENNEM TJENESTE

Mishelle Wasden

Der var to uger til jul, og julestressen var over mig. Jeg skulle købe gaver, pynte juletræ og aflevere gaver.

I flere måneder havde jeg følt mig overvældet over de daglige gøremål en mor til fem små børn har. Når jeg kæmpede med mine små børn på bænken i kirken, følte jeg endda, at jeg kun kom af pligt. Jeg higede efter at mærke mere til Ånden og få flere åndelige oplevelser i mit liv.

På omtrent samme tid købte min søster et nyt hus i en nabostat og forsøgte at få tingene på plads inden jul. Det er et kæmpearbejde for enhver familie, men for hendes familie ville det være ekstra vanskeligt. Min søster var otte måneder henne, mor til to små børn og forsørger for sin mand, der var lam i arme og ben.

Da jeg indså, hvad hun kæmpede med, ringede jeg til hende for at høre, hvordan det stod til. Hun var optimistisk omkring flytningen og håbede, at medlemmerne i hendes nye menighed ville være støttende. Efter jeg havde ønsket hende held og lykke og afsluttet samtalen, tænkte jeg på, hvordan jeg mon kunne hjælpe, når jeg boede 650 km derfra.

Den aften blev jeg ved med at få den tanke, at der var brug for, at jeg hjalp til. Men da jeg så på mit skema, afviste jeg tanken og gik i seng.

Den næste morgen vågnede jeg med samme tilskyndelse. Følelsen var så stærk, at jeg ikke kunne fornægte den denne gang. Jeg ringede til min mand og sagde: »Jeg er nødt til at hjælpe min søster.« Uden tøven svarede han: »Jeg har tænkt det samme.«

Jeg ringede til min søster, fortalte hende om min plan og bestilte en flybillet til samme eftermiddag. Jeg pakkede hurtigt min kuffert, kyssede mine børn farvel og tog af sted til lufthavnen.

De næste tre dage tømte jeg kasser, organiserede værelser og hjalp med at pynte et juletræ. Da de fleste af kasserne var blevet tømt, satte jeg mig sammen med min søster og hendes familie og beundrede deres smukke træ. Min femårige niece var lykkelig over, at hendes familie var klar til jul og udbrød: »Det bliver den bedste jul nogensinde!«

Da jeg fløj hjem, vidste jeg, at fordi jeg havde givet af mig selv til denne dejlige familie, så havde jeg følt

TJENESTE AF EVIG BETYDNING

»Måske ydes de mest velkendte og vigtigste eksempler på uselvisk tjeneste og ofre i familien. Mødre ofrer sig selv for at føde og opfostre deres børn. Ægtemænd giver af sig selv for at støtte deres hustru og børn. De ofre, der ydes i familien, og som er af evig betydning, er for talrige til at blive nævnt, og for velkendte til, at de behøver at nævnes.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Ofre«, Liahona, maj 2012, s. 22.

Ånden, som jeg havde længtes efter at føle. Den kom, fordi jeg havde tjent andre.

Det er let at tale om at tjene ved juletid, så længe tjenesten passer ind i vore skemaer og ikke koster særlig meget eller rykker os ud af vores vante rammer. Men for virkelig at føle julens sande ånd må vi række ud over os selv. At gøre dette hjælper os til at forstå den kærlighed, som Frelseren har til hver enkelt af os. ■

Biskop Gary E. Stevenson

Præsiderende biskop

Trygheden og freden ved at holde befalingerne

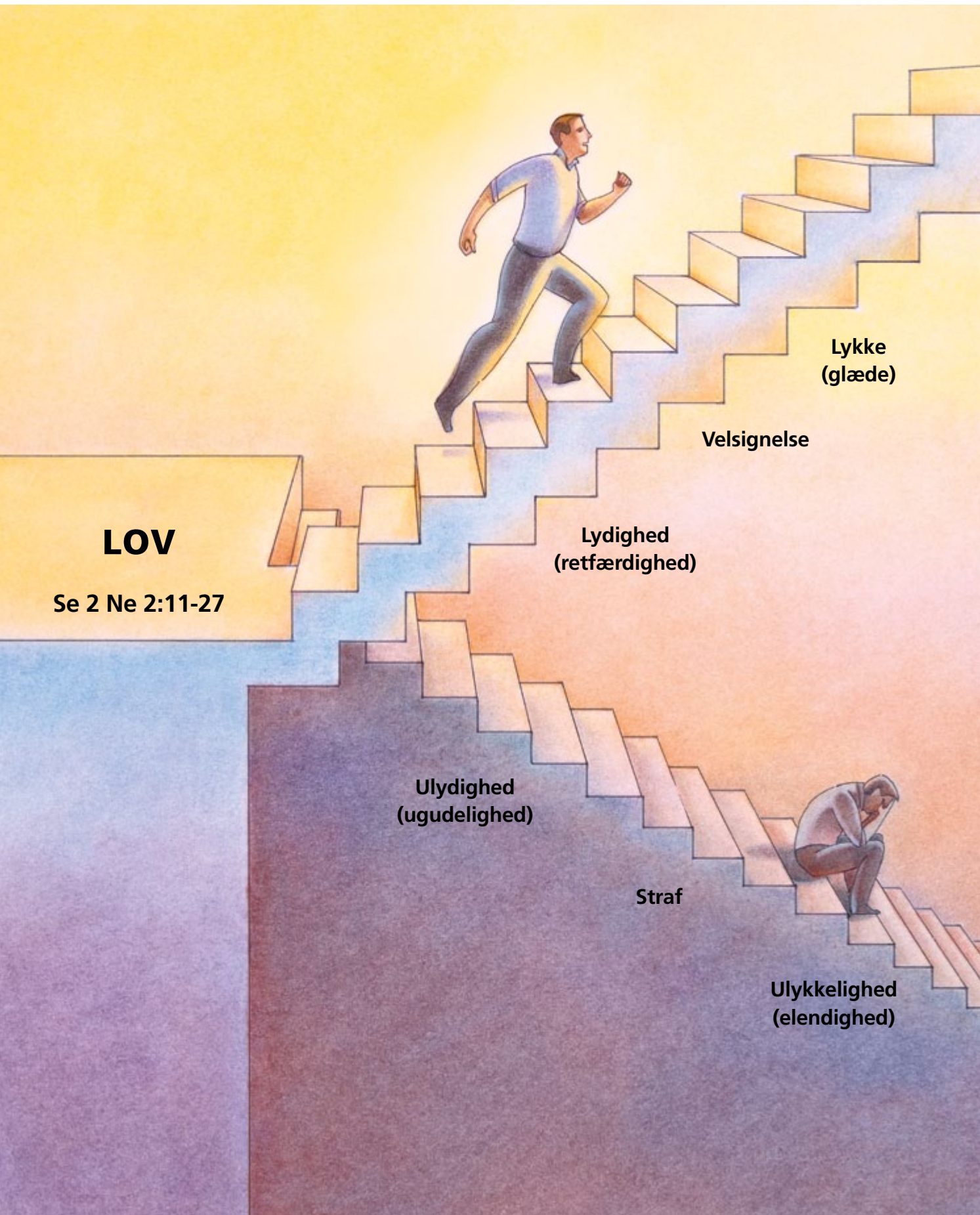
*De mønstre og sandheder, der findes i Mormons Bog
er tydelige og lærerige, enkle og værdifulde.
Når vi lægger ud med retfærdighed og lydighed,
ender vi med velsignelser og glæde.*

I vores digitale informationstidsalder virker det som om, at et 24 timers nyhedsforløb ikke kan køre, uden at der vises en velkendt nyhed igen og igen. Personerne i det bekendte plot har normalt opnået berømmelse og høj status gennem et ekstraordinært talent som skuespiller, sportsudøver, politiker eller erhvervsleder. Flere års øvelse eller dedikeret tjeneste og offer – det, der har hjulpet dem med at opnå succes i deres kunstneriske eller professionelle virke – bliver knust som følge af en skandale.

I den sidste scene ser man ofte personen rette en tårevædet bøn til en dommer, aktionærer, vælgere eller til familie, venner eller fans om tilgivelse for deres tåbelige handlinger. Udfaldet medfører ofte en masse utilsigtede konsekvenser – heriblandt hjertesorg, skam og fortvivelse – for dem selv, deres kære og deres kolleger.

De enkle og dybsindige ord fra profeten Alma i Mormons Bog til sin søn synes lige så relevante i det 21. århundrede, som de var det for over 2.000 år siden: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

I stort set alle skandaler i dag ville kundskaben om og lydighed mod befalingerne, der findes i det gengivne evangelium, have været nok til at afværge en personlig og professionel katastrofe.

En anvisning på lykke

Jesu Kristi evangelium viser vejen til lykke. Det er en enkel og værdifuld sandhed, der findes igennem hele Mormons Bog. Især belæringerne fra profeten Lehi til sine sønner, da han nærmede sig enden på sit liv, beskriver det ganske godt. I sin henvendelse til sønnen Jakob siger han: »For det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). Et par vers senere tilføjer han: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25).

Lehis belæring i denne prædiken til Jakob kan opsummeres meget enkelt: Lydighed og retfærdighed fører til velsignelser, der fører til glæde. Omvendt fører ulydighed og ugudelighed til straf, der fører til sorg. Frelseren er menneskehedens store Mægler og sponsor for vejen til lykke og evigt liv. Djævelen er den elendige fader til al løgn og sponsor for vejen til fangenskab og død.

Modstanderen er udmærket klar over, at vi ikke bevidst ville vælge fangenskab og død, dog søger han at gøre alle mennesker ulykkelige, fordi han selv til evig tid vil være ulykkelig (se 2 Ne 2:27). Dette gør han ved at fordreje konsekvenserne for synd og ulydighed. Det er en af årsagerne til, at han kaldes faderen til alle løgne.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har sagt: »I... kender alle til Satan, faderen til alle løgne. I ved, hvorledes han vender en sandhed til en løgn. Han pynter på ondskaben for at få den til at synes smuk, behagelig, let og selv god.«¹

Satan ønsker, at vi skal tro, at anvisningen for lykke begynder med ugudelighed og synd. Vi advares om, at hans fristelser er så dygtigt tildækket, at han sommetider fremstår som en »lysets engel« (2 Ne 9:9). Herren beskrev Satans fald og mål:

»Derfor, fordi Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det, og også fordi jeg skulle give ham min egen magt, foranledigede jeg ved min Enbårnes magt, at han skulle styrtes ned.

Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle løgne,

så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne efter sin vilje« (Moses 4:3-4).

Vejen til lykke begynder med retfærdighed gennem lydighed mod befalingerne. Befalingerne er blevet givet os som et guddommeligt manuskript for at lede os væk fra ulykker i jordelivet. Herren erklærede følgende i genoprettelsens spæde begyndelse: »Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger« (L&P 1:17, fremhævelse tilføjet).

Hold budene

Nogle mennesker synes, det er ulogisk, at befalingerne befinder sig ved begyndelsen af vejen til lykke frem for at være noget, man tager med sig på vejen. Følgende beretning fra min tid som missionspræsident i Nagoya i Japan år tilbage illustrerer dette:

Min hustru, Lesa, og jeg lærte en ung kvinde at kende, kort tid efter hun var begyndt at deltage i engelskundervisningen i kirken, hvor missionærerne underviste. Hun var udadvendt, sprudlende og havde styr på sit liv, hvilket indbefattede et godt job, en kæreste gennem længere tid og sin familie. Hendes omgang med missionærerne og medlemmerne gennem engelskundervisningen vakte en interesse for Kirken, og hun begyndte at modtage missionærlektionerne. Hendes vidnesbyrd om det gengivne evangeliums sandhed syntes at blomstre, hver gang hun mødtes med missionærerne. Når hun læste i Mormons Bog og grundede over og bad om den og de ting, hun hørte, så vidste hun, at de var sande.

Da missionærerne begyndte at undervise hende om befalingerne, vidste hun, at hun måtte adlyde dem. Hun slog op med sin kæreste og sagde sit job op, fordi det krævede, at hun arbejdede om søndagen. Hun begyndte at overholde visdomsordet og acceptere tiendeloven. Hendes tro var så stærk, at hun stort set begyndte at holde befalingerne fra det øjeblik hun blev undervist i dem.

Da hun bekendtgjorde sin interesse for Kirken og sit studium af det gengivne evangelium for sin familie, fortalte hendes forældre hende, at det ville gå ud over deres forhold. Få uger efter at hun havde accepteret befallingerne, stod hun nu uden job, lejlighed eller familiens støtte. Konsekvenserne for hendes lydighed påvirkede tydeligvis hendes liv på en frygtelig måde.

Jeg var dybt bekymret for hendes situation. En sen aften efter en travl dag forlod Lesa og jeg missionshjemmet for at gå en tur og få en stille stund sammen. Vi blev overraskede, da vi mødte denne sprudlende, unge undersøger på sin cykel ved et travlt kryds. Hun mødte os med et varmt smil og et kram. Overraskede over, hvorfor hun var ude så sent, spurgte vi hende om, hvad hun lavede.

»Jeg er på vej til min nattevagt på mit nye arbejde på en fastfood restaurant,« forklarede hun glædeligt.

Hun var i forhold til sit tidligere job gået ned i løn, ansvar og arbejdstimer. På trods af de store prøvelser og tilbageslag hun oplevede i den timelige del af sit liv, så udstrålede hun glæde. Hun fortalte, at der var blevet sat en dato for hendes dåb. På vores vej tilbage til missionshjemmet var Lesa og jeg forundrede over at se, hvorledes hendes tro og lydighed mod de nyfundne befallinger havde ført hende ind på vejen til sand glæde.

Få uger senere blev hun døbt. Efter nogen tid blev hun forsonet med sin familie og fandt et bedre job. Et par år efter hendes dåb blev hun beseglet i templet i Tokyo i Japan til en hjemvendt missionær, som hun havde mødt til en aktivitet for unge voksne. Nu er de som en evig familie for nylig blevet velsignet med en

smuk lille søn. En kort, smuk salme beskriver det, der skete i hendes liv som resultat af at holde befallingerne:

*Hold Gud befallinger. Hold Guds befallinger,
thi det giver tryghed, thi det giver fred.
Han vil velsigne dig. Han vil velsigne dig.
Herrens profet har sagt: Hold Guds
befallinger,
thi det giver tryghed og fred.²*

De eksempler og sandheder, der findes i Mormons Bog er tydelige og lærerige, enkle og værdifulde. Når vi lægger ud med retfærdighed og lydighed, ender vi med velsignelser og glæde. ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, »The Blessings and Responsibilities of Womanhood«, *Ensign*, mar. 1976, s. 70.
2. »Hold Guds befallinger«, *Børnenes sangbog*, s. 68-69.

Vi blev overraskede, da vi mødte denne sprudlende, unge undersøger på sin cykel ved et travlt kryds. Vi var forundrede over at se, hvorledes hendes tro og lydighed mod nyfundne befallinger havde ført hende ind på vejen til sand glæde.

HVORDAN KAN VI BRØDFØDE SÅ MANGE?

Som hjælpeforeningspræsident følte jeg mig overvældet af de behov og udfordringer, som nogle familier i vores lille gren havde. Det havde været en hård tid, og flere medlemmer havde mistet deres job.

Uden for Kirken kunne man se modløshed, sorg og håbløshed i øjnene på de mange mennesker, der havde svært ved at forsørge deres familie. Selv børn og unge udtrykte usikkerhed og uro.

Lederne i grenen følte et behov for at viderebringe en smule håb og kærlighed til mest nødlidende – noget, der kunne hjælpe mennesker i vores lokalsamfund med at føle, at en kærlig himmelsk Fader kendte til deres prøvelser og vågede over dem.

Da grenspræsidenten lagde pengene på skranken, blev deres bønner besvaret.

Som julen nærmede sig, foreslog vi at invitere de fattigste børn i vores lokalsamfund til en middag. Grenens medlemmer ville afholde velgørenhedsarrangementer, købe maden fra en fastfood-kæde og forberede vores kirkebygning til at tage imod vore gæster. Alle var involverede, heriblandt børnene i Primary, de unge piger og unge mænd.

Vi fik lavet en aftale med fastfood-kæden om at skaffe maden, og vi tog kontakt med socialrådgivere for at finde frem til de lokale familier med størst behov. Socialrådgiverne gav os en liste med omkring 100 børn, hvilket var mere end vi havde forventet. Vi var stadig begejstrede, men det syntes umuligt at indsamle

penge nok til at købe mad til så mange børn.

Dagen før middagen, tog grenspræsidenten og nogle af diakonerne de penge, vi havde indsamlet og tog ud til restauranten, mens han tænkte på, hvordan vi skulle kunne brødføde så mange børn med vores få midler. De bad på vejen derhen og overvejede, om vi måske kun skulle invitere de mindste børn, dele maden i to eller aflyse aktiviteten.

Da de nåede hen til restauranten, lagde grenspræsidenten pengene på skranken. Det var dér, deres bønner blev besvaret.

Restaurantchefen så på dem og med et smil sagde han, at restauranten meget gerne ville give lige så mange måltider, som der var brug for – uden betaling! Jeg kan ikke udtrykke den glæde, som vi alle følte, da vi hørte om denne venlige gestus, der gjorde os i stand til at bringe lidt glæde – og masser af mad – til en stor gruppe nødlidende børn.

Takket være restaurantens gavmildhed kunne vi nu bruge de penge, som vi havde indsamlet til maden, og lave madkurve til familierne med størst behov.

Af denne oplevelse lærte vi, at ingen indsats er forgæves, når vi bruger vore talenter og gode hensigter til at tjene vore medmennesker. Vore vidnesbyrd om, at Herren åbner døre, når vi har gjort alt, hvad vi kan, blev styrket. ■

Marta Fernández-Rebollos, Spanien

JEG HÅBER, DER ER NOGEN, DER VIL ELSKE HENDE

Da min søn var tre år og min datter var fire år, var de del af nabolagets børnehave. Den vinter besluttede vi, der havde ansvaret for gruppen, at vi skulle lave et juleprojekt, der indebar at hvert barn skulle donere et stykke legetøj til en nødlidende familie.

De følgende uger underviste vi meget om, hvordan taknemlighed og det at dele med andre gør os glade. Jeg bad mine børn om at begynde at tænke over, hvilke stykker legetøj de ville forære væk, da jeg ønskede, at de skulle få oplevelsen af at vælge, hvad der skulle gives væk. Vores families økonomiske midler var få, og jeg var nysgerrig efter at vide, hvilke af deres få stykker legetøj de ville være villige til at tage afsked med.

En lørdag morgen fortalte jeg børnene, at det var tid til at vælge deres donation. Jeg hjalp Hunter med at pakke lastbilen ind, som han havde valgt, og gik så ind for at se, hvordan det gik hos Mikelle. Det, jeg så fra døren ind til hendes værelse, gav mig tårer i øjnene.

Mikelle krammede sin yndlingsdukke, Mella, der var ikklædt sit pæneste dukketøj, og hun sang for hende. Så lagde hun et lille tæppe ned i bunden af en gavepose. Hun smilte til dukken, krammede og kyssede hende og lagde hende kærligt ned i posen. Da hun så mig, sagde hun: »Mella er

En lørdag morgen fortalte jeg børnene, at det var tid til at vælge deres donation. Det, jeg så fra døren ind til Mikelles værelse, gav mig tårer i øjnene.

klar nu, mor. Jeg håber, der er nogen, der vil elske hende.»

Jeg var overrasket over, at min datter ville forære hende væk, da jeg vidste, hvor meget hun holdt af dukken. Jeg havde næsten lyst til at fortælle Mikelle, at hun ikke behøvede give sin yndlingsdukke væk, men jeg stoppede mig selv.

»Hun forstår, hvad det vil sige at give,« tænkte jeg »Hun giver det bedste, hun har.«

Da indså jeg, at en del af mig var villig til at give og dele, men ikke for stort et personligt offer. Jeg havde sat grænser for min næstekærlighed, og jeg vidste, at jeg måtte ændre på det.

Jeg tænkte på, hvorledes vor himmelske Fader havde givet sin

enbårne, fuldkomne Søn og tillod, at han led og døde for mig. Jeg så for mig en kærlig Fader i himlen, der kyssede sin elskede Søn og sendte ham til jorden som et spædbarn og håbede, at vi ville elske og følge ham.

Frelseren selv holdt ikke noget tilbage og gav alt, hvad han havde at give.

Jeg tænkte på, om Mikelle mon ville ændre mening inden juleprogrammet, når legetøjet skulle doneres, men det gjorde hun ikke. Jeg tænkte på, om hun senere ville fortryde sit valg og blive ked af det, men det gjorde hun ikke.

Ved at se min datters kristuslignende eksempel besluttede jeg mig for, at uanset om jeg havde meget

eller lidt at give, så ville jeg altid muntert give mit bedste, når jeg fik mulighed for at dele. ■

Brittney Pyne, Utah, USA

I SANG AF HJERTET

I december 2000 var vores stavskor i gang med at forberede afholdelsen af en korfestival. Adskillige berømte kor i byen Posadas i Argentina havde bekræftet, at de ville deltage, og mange mennesker havde planlagt at komme. Vi håbede på, at vi gennem vores sang kunne bære vores vidnesbyrd om Frelserens fødsel.

Jeg var korleder og var lidt urolig. Jeg var otte måneder henne med tvillinger, hvilket også øgede min uro. En uge før koncerten havde jeg haft smerter under generalprøven og havde derfor måtte dirigere siddende.

Da generalprøven var slut, kunne jeg ikke længere stå på benene. Min mand, Carlos, og min far gav mig en velsignelse. Carlos tog mig på hospitalet, hvor lægerne besluttede, at børnene skulle komme til verden samme dag. Jeg var bange, men Carlos bad mig stole på Herren.

Snart fyldtes rummet med en nyfødt babys gråd. Mit hjerte hoppede af glæde over lyden, men så nærmede lægen sig og sagde: »Det er Kira, der græder, men Abril klarede den ikke.«

Jeg har ikke ord, der kan beskrive de følelser, der kom over mig. Jeg blev lidt efter kørt ind i et andet værelse, hvor min mand ventede på mig. Vi

omfavnede hinanden og græd.

»Dafne, vi kender ikke Herrens hensigt med at tage Abril tilbage til sig,« sagde Carlos. »Men vi må være stærke, acceptere hans vilje og gå frem i tro.«

Ikke længe efter holdt Carlos lille Kira i sine arme og velsignede hende med at leve. Det gjorde hun, men på grund af komplikationer måtte hun blive på hospitalet de næste 10 dage.

Jeg blev udskrevet den følgende uge. På grund af de mange ture til hospitalet for at se og made Kira tænkte jeg slet ikke på koret. Aftenen inden festivalen spurgte min far mig, om jeg havde besluttet mig for at

Da så stemmerne smeltede sammen med instrumenterne, blev jeg overvældet af følelsen af at være et smukt sted.

dirigere. »Bed om det, Dafne,« sagde han, »og uanset hvilken beslutning du tager, så vil det være den rette.«

Jeg tænkte på Kira, der stadig lå på hospitalet. Jeg tænkte på kormedlemmerne, der havde arbejdet hårdt på at forberede sig til koncerten. Jeg tænkte på Frelseren, hans fødsel, liv og offer. Jeg vidste, hvad jeg måtte gøre.

Den kærlighed, vores familie modtog den følgende aften fra korets medlemmer, rørte os dybt, og den harmoniske ånd, der herskede imellem dem, skabte et dybfølt ønske om at røre dem, der var til stede.

Eftersom vi var værter for festivalen, sang vores kor til sidst. Da klaveret og violinen spillede indledningen til »The First Noel« (Den første jul), strømmede tårerne ned ad mine kinder. Da så stemmerne smeltede sammen med instrumenterne, blev jeg overvældet af følelsen af at være et smukt sted.

Da vi var færdige, vendte jeg mig om og så, at de fleste af tilskuerne havde tårer i øjnene. Mennesker, der måske aldrig havde hørt evangeliets budskab om fred og kærlighed, havde følt skønheden og miraklet ved Guds Søns fødsel gennem vores musik.

Bagefter sagde en af de andre korledere til os: »Vi havde en god teknik, men I sang af hjertet.«

Juleaften takkede min mand og jeg Gud for at have sendt Kira til vores hjem og for at have sendt sin Søn til jorden. På grund af Sønnens forsoning og vores besegling i templet ved vi, at Abril igen en dag vil være vores. ■

Dafne Analia Romero de Tau,
Misiones, Argentina

POPKORN, PIONERER OG FRED

Mor lagde mursten i ovnen og pakkede dem ind i tæpper, så vore fødder kunne holde sig varme, når vi rejste i bilen uden varme. Året var 1935, og vi tog den 96 km lange tur fra Salt Lake City til Payson i Utah for at besøge mine bedsteforældre tidligt i december måned. Sneen faldt let omkring os og hvirvlede rundt som små tornadoer på vejen foran os. Min storebror, Fred, og jeg lå pakket ind i tykke frakker, uldsokker, der kløede, og halstørklæder. Som syvårig syntes turen uendelig.

Vi tog denne tur hvert eneste år i december måned. Det var først jul, når vi var i bedstemor og bedstefar Tanners varme køkken, hvor der blev lavet popkornskugler. Bedstefar fik gang i ilden, og bedstemor fyldte en stålkurv med popkorn og rystede den energisk over ilden, indtil den blev fyldt med poppede, hvide korn. Så hældte bedstemor varmt honningsmør over popkornene i en stor støbejernsgryde og blandede jordnødder i. Når blandingen var kølet af, stak vi vores smør-indsmurte hænder ned i den og lavede festlige kugler, der blev delt med familie og venner.

Denne jul blev dog anderledes. Normalt sad Fred og jeg på bagsædet, men i år sad vi klemte imellem mine forældre på forsædet. En lille, hvid kiste, der bar min etårige bror, Gerold, optog pladsen på bagsædet. Mæslinger havde udviklet sig til lungebetændelse og berøvet

ham livet. Vi havde tidligere været hos bedemanden for at hente den lille trækiste.

Far førte os an i julesange, da vi tog den to timers lange tur. Mor og far sang flerstemmigt, og den smukke musik trøstede os, mens vi sørgede over tabet af vores baby.

Da vi ankom til bedstefars hus, ventede den ellers glade gruppe af familie og slægtninge os stille. Kisten blev hentet fra bagsædet og bragt ind i bedstemors skinnende rene dagligstue. Mine bedsteforældres biskop sagde nogle få venlige ord, og så satte vi os ind i bilen på turen hen til kirkegården, hvor vi alle græd, da denne dyrebare lille dreng blev lagt i den frosne jord.

Julen kom dog. Der kom gang i ilden, popkornene blev poppede,

og de festlige popkornskugler blev bragt ud på bedstefars hestetrukne slæde. Der var sorg den dag, men også en malmfuld fred, mens jeg lyttede til mine trofaste bedsteforældre, der læste beretningen om Kristi fødsel.

Mine bedsteforældre var børn af pionerer, der havde lagt mange børn i graven. Da vores familie sørgede over vores tab, vendte vi os mod det, som vores forfædre havde vendt sig mod – Guds Søn og hans ord. Jeg husker den juleberetning anderledes det år, for det var på grund af barnet, der blev født i stalden, at barnet, vi havde lagt i jorden, ville opstå igen og være vores.

Der er gået mange årtier siden da, men hver jul hælder jeg stadig honningsmør over popkornene, blander jordnødder i, former blandingen til kugler og mindes. ■

Shirlee Hurst Shields, Utah, USA

Far førte os an i julesange, da vi tog den to-timers lange tur. Mor og far sang flerstemmigt, og den smukke musik trøstede os, mens vi sørgede.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**

De Tolv Apostles
Kvorum

Julen INDEN I JER

*Bevar troen. Se
efter det gode i
jeres situation.
Gør noget venligt
for en anden. Søg
Kristus, der er blot-
tet for indpakning
og lametta.*

Jeg går ud fra, at alle husker deres første jul væk hjemmefra. Årsagen til at være væk hjemmefra kan have været en mission eller militærtjeneste, livet som studerende eller beskæftigelse. Uanset årsagen så er den første jul væk hjemmefra et gribende minde for os alle. Til dem, der har været væk hjemmefra til jul, eller som måske er væk hjemmefra i år, tilegner jeg mit eget minde.

ILLUSTRATION: PAUL MANN

I mit tilfælde var det min tjeneste som missionær. I 19 år havde jeg nydt julen og været omgivet af familie og venner. Jeg går ud fra, at jeg i min ungdoms selvcentrerethed aldrig havde overvejet at fejre den på anden vis.

Da juletiden nærmede sig i 1960, befandt jeg mig meget langt væk fra alt det. Jeg havde været i England i mindre end tre måneder, da jeg den første december blev bedt om at møde på missionskontoret for at møde ældste Eldon Smith, der lige var kommet fra Champion i Alberta i Canada – min første juniormakker. Vi blev sendt til den konservative by Guildford i Surrey, hvor vi skulle indlede missioneringen i et område, hvor der aldrig havde været sidste dages hellige missionærer, og hvor der os bekendt, kun var ét enkelt medlem et eller andet sted indenfor områdets grænser. Vi var unge, uerfarne og en smule overvældede, men vi var ikke frygtsomme.

Vi registrerede os hos politiet, blev indkvarteret, og da vi ikke kunne finde vores eneste medlem af Kirken, gik vi i gang med det eneste, vi kendte til – at banke på døre. Vi bankede på døre om morgenen, vi bankede på døre ved middagstid, vi bankede på døre om eftermiddagen, og vi bankede på døre om aftenen. Vi cyklede gennem gader i, hvad der syntes at være historiens mest

regnfulde, britiske december – eller det syntes vi. Vi var våde om morgenen, vi var våde ved middagstid, vi var våde om eftermiddagen, og vi var våde om aftenen, men vi fortsatte med at banke på døre. Og vi kom næsten aldrig ind.

Og sådan blev det ved indtil juleaften, hvor menneskene var endnu mindre tilbøjelige til at høre på et par missionærer »fra kolonierne«. Den aften vendte vi trætte, men dedikerede hjem til vores etværelses lejlighed og holdt en lille julehøjtidelighed. Vi sang en julesalme og bad en bøn. Vi læste fra skrifterne og lyttede til en båndet optagelse, der hed *Julens sande historie*. Så sang vi en anden julesalme, bad en afslutningsbøn og gik i seng. Vi var for trætte til at forestille os træets grønne top.

Første juledag indledte vi trofast med vores morgenstudium og åbnede to eller tre pakker, der havde indhentet os i forbindelse med vores forflyttelse. Så tog vi ud for at banke på døre. Vi bankede på om morgenen, vi bankede på ved middagstid, vi bankede på om eftermiddagen, og vi bankede på om aftenen. Vi kom ikke indenfor en eneste gang.

På trods af en så begivenhedsløs jul – der uden tvivl har været den mindst festlige, jeg nogensinde har oplevet både før og siden – så betyder det noget, at disse særlige dage

i december 1960 forbliver i mit hjerte (efter mere end 50 år!) som en af de dejligste jul, jeg nogensinde har haft. Jeg tror, at det er skyldtes, at jeg for første gang i mit liv kom til at forstå julen frem for blot at nyde den. Jeg tror, at jeg for første gang forstod budskabet om Kristi fødsel og liv på en helt speciel måde – hans budskab, hans mission og hans offer for andre.

Jeg burde nok have forstået det i en tidligere alder, men det gjorde jeg ikke – i hvertfald ikke stærkt nok. Men den jul i England – som en kold, våd og til dels overvældet 19-årig – forstod jeg det. Jeg kan virkelig sige, at julen på grund af min mission siden da, som mange andre aspekter ved evangeliet, har betydet mere for mig år efter år.

Denne jul sender jeg min kærlighed til hver enkelt missionær, hver enkelt mand eller kvinde i militæret, hver enkelt studerende og hver enkelt medarbejder og rejsende, der ikke »er hjemme til jul«,¹ som julesangen lyder. Bevar troen. Se efter det gode i jeres situation. Gør noget venligt for en anden. Søg Kristus, der er blottet for indpakning og lametta. I vil opdage, at på trods af ydre omstændigheder er julen – som Guds rige – »midt iblandt jer« (Luk 17:21). ■

Fra »A Mission Christmas«, Church News, 17. dec. 2011, s. 10.

NOTE

1. James »Kim« Gannon, »I'll Be Home for Christmas«, 1943.

Mary N. Cook

Førsterådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab

Julepynt og kristuslignende venner

Som forberedelse til at pynte vores juletræ åbnede jeg en kasse fyldt med julepynt, som jeg ikke havde set eller brugt i mange år. Mens jeg gravede mig gennem julelys og julestof, fandt jeg en æske, der var fyldt med julepynt, som jeg havde samlet, da jeg var enlig og underviste på en skole. Jeg fandt et enkelt, broderet stykke julepynt, hvor der stod: »Jule-åbenthus – 1984.« Jeg huskede straks tilbage til det år. Jeg var ugift og var fuld af ængstelse flyttet fra en menighed for unge, enlige voksne til en menighed for familier.

Jeg holder meget af juletiden, men nogle gange har jeg følt mig meget ensom. Jeg havde sommetider følt mig uden for ved at have været i 30'erne, enlig og uden børn. Det var let for mig at have ondt af mig selv og falde tilbage i, hvad jeg kaldte det »stakkels-lille-mig-syndrom.« Lige i 1984 husker jeg, at jeg havde truffet et bevidst valg om at overvinde det syndrom og se udover mig selv og se, hvordan jeg kunne gøre julen glædelig for andre.

Jeg var stadig ret ny i menigheden og tænkte, at det at åbne min beskedne lejlighed for søstrene i Hjælpeforeningen ville hjælpe mig med at fejre julen og lære søstrene bedre at kende.

Da jeg mindedes åbenthus-arrangementet, huskede jeg det lille juletræ, der var pyntet med julepynten fra æsken, duften af de småkager, som mine enlige venner hjalp mig med at bage og smagen af mors »hvide julepunch«, som jeg serverede for gæsterne.

Da jeg så på de forskellige slags julepynt, fyldtes mit hjerte med kærlighed og taknemlighed, mens jeg tænkte på de mange kristuslignende venner, unge som ældre, der elskede og vejledte mig gennem udfordrende tider.

Jeg tog den stive, broderede snefnug, som en ældre kvinde havde hækket til mig, og blev mindet om hendes omsorg. Jeg tænkte på de ældre søstre fra de mange menigheder, hvor jeg har boet, som har videregivet mig deres kundskab. Jeg lærte

at hækle, strikke, sy og brodere af de kære søstre, der var villige til at give af deres tid og ikke mindst tålmodighed, så jeg kunne nyde det, de nød.

Jeg tog den lille messingblæser og tænkte på invitationen fra en musisk begavet korleder, der som teenager inviterede mig til at deltage i tidlige morgenøvelser til et særligt musikprogram. Hendes tillid indgød en kærlighed til klassisk musik i mig og selvtilliden til at deltage i kor resten af mit liv.

Med et smil tog jeg Mickey Mouse pyntegenstanden op og var taknemlig for det par, der havde delt deres små børn med mig. Deres børn blev mine børn. Jeg holdt dem i kirken, læste for dem, legede med dem og elskede dem, hvilket hjalp mig med at udfylde et smertefuldt tomrum.

Frelseren lærer os i Matt 10:39: »Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det.«

Beslutningen i 1984 om at »miste sit liv« ved at se udad blev i den grad et vendepunkt til at »finde« mig selv. Mens jeg mindedes fortiden, indså jeg, at mange til gengæld havde fulgt vor Frelseres ord og mistet deres liv for mig. *Julepynten* var blevet et kærligt minde om *kristuslignende* venner. ■

Julelomme- tørklædet

Scott M. Mooy

Kirkens Tidsskrifter

Da jeg var yngre, hjalp jeg hvert år min mor med at pakke familiens julegaver ind. Jeg havde 5 gifte søskende og 13 niecer og nevøer, så det var ikke nogen let opgave. Men selv i dette farverige rod lagde jeg altid mærke til, at vi altid syntes at pakke et lommestørklæde ind til min søster. Selv hvis min mor gav hende en natkjole, bluse eller noget køkkenudstyr, så var der også altid det lommestørklæde til Ann. Jeg vidste, at lommestørklæder var praktiske og billige, men jeg begyndte at undre mig over, hvad min søster mon tænkte over så ofte at modtage denne gave.

En december kommenterede jeg endelig: »Endnu et lommestørklæde til Ann? Mor, det lader til at du forærer hende et næsten hvert år. Har du overvejet, at hun måske har nok nu? Hvor mange har hun brug for? Og en gave til gør hendes familiepakke endnu dyrere at sende. Jeg tror ikke, at du behøver at gøre det.«

Min mor lagde saksen. »Lad mig fortælle dig en historie. Så forstår du det måske. Det her skete, før du blev født.

Du ved, hvordan jeg kom til landet.« (Det gjorde jeg. Min mors familie var overraskede over, at hun giftede sig med en enkemand med fire børn, men chokerede over, at det indebar, at hun forlod Holland for at tage til USA.) »Men der er visse ting, du ikke kender til. Da vi kom hertil, havde vi ingenting. Livet var hårdt. Din far arbejdede to steder og fik en meget lille løn. Jeg vaskede og strøg for andre. Men vi havde stadig ikke penge nok.

Ann var dengang 17 og forstod, hvor lidt penge vi havde. Hun besluttede sig for at ville hjælpe. Hun gik i gang. Hun fandt et job i en slikbutik inde i byen. Hun måtte tage bussen derind og stå ved kassen hele dagen. Hun gav os næsten hele sin løn og beholdt kun nok til at betale for transport og frokost, eftersom hun ikke måtte have mad bag kassen.

Ann fortalte mig, at hun var glad for at have et job, og for at hendes løn kunne hjælpe os. Men hun fortalte mig ikke, at hun var bekymret for sine små brødre. Julen stod for døren. Deres nye amerikanske venner talte om det legetøj, som de havde bedt julemanden om at give dem. Hvad hvis julemanden ikke kom med gaver i vores hjem?

Et par dage før jul gav Ann mig nogle penge. Men det var ikke

lønningsdag. Jeg spurgte hende, hvor hun havde fået pengene fra. Hun fortalte mig, at hun havde sparet dem sammen ved ikke at spise frokost. Det var ikke mange penge, men jeg vidste, at det betød, at hun ikke havde spist frokost i mange uger. Hun bad mig om at tage pengene og købe julegaver til sine brødre. Hun havde tillid, at jeg, den nye stedmor, ville købe det, der var bedst.

Jeg måtte købe små ting. Men jeg besluttede, at jeg ville holde jul for hele familien. Mandariner, man kunne spise, bamsesæber, farveblyanter, små legetøjsbiler og sokker til jeres far. Og jeg købte et lommeørklæde til Ann. Det var enkelt, men jeg blev oppe hele natten for at brodere og gøre det smukt. Jeg var så glad for, at min nye datter gav os julen. Jeg ønskede også, at hun skulle have noget særligt til jul.

Så kom julen. Vi blev overraskede, da vore venner fra kirken kom med et juletræ og en kasse fyldt med gaver. De undskyldte, at det var nogle enkle ting, der var pakket ind i avispapir, men det var vidunderligt! Der var så mange brugbare ting og dejlig mad, vi kunne spise. Og en anden overraskelse: Julemanden kom til vores hjem! Dine brødre blev så begejstrede! De var hurtigt nede på gulvet i vores lille dagligstue og kørte med biler over og under avispapir. Avispapir over alt! Og Ann åbnede sin gave og fandt lommeørklædet.

Hun græd. Jeg græd også lidt.

Vi lavede julemiddag. Åh, vi fik julelækkerier, som vi ikke havde fået i lang tid! Så ryddede vi op. Ann ville lægge sit lommeørklæde væk. Men det var forsvundet. Vi så over alt. Og så tænkte jeg, åh nej, jeres far havde smidt al avispapiret i ilden. Var lommeørklædet endt i ilden? Det må det have gjort, for vi fandt det aldrig. Men Ann beklagede sig ikke. Sket var sket. Hun sagde, at hun var glad, fordi hendes brødre var glade.

Den næste jul forærede jeg Ann et lommeørklæde. Jeg sikrede mig, at det her ikke blev væk. Da hun blev gift og rejste væk, sendte jeg hende et julelommeørklæde. Nu forærer jeg hende ikke et lommeørklæde, fordi jeg tror, hun har brug for det. Jeg forærer hende et lommeørklæde for at fortælle hende, at jeg aldrig vil glemme, hvad hun gjorde til vores første jul sammen.«

Flere år efter at min mor havde fortalt mig denne historie, fik hele familien mulighed for at holde jul sammen. I al postyret så jeg min søster pakke et lommeørklæde ud. Jeg så hendes øjne skinne, da hun rakte over og gav min mors hånd et klem. Jeg forstod det. Det var ikke bare et lommeørklæde. Det var deres særlige minde om kærlighed, gaver og offer. Og på denne enkle måde mindede det mig om, hvorfor vi fejrer jul – på grund af en meget stor og kærlig gave, der krævede et offer. ■

»Hvordan skal jeg besvare mine venners spørgsmål om templet, når jeg ikke selv ved ret meget om det?«

Det er svært at tale om noget, man ikke forstår, og der er meget, vi ikke forstår om templet, før vi selv får mulighed for at tage dertil. Uden for templet er vi forsigtige med, hvordan vi taler om templets ordinancer, fordi de er hellige. Vi kan dog stadig tale om templets velsignelser og formål. Vi kan fortælle vore venner, at medlemmerne lærer evige sandheder i templet, modtager hellige ordinancer på egne vegne og udfører disse ordinancer på vegne af deres forfædre og andre, der er døde.

Jo mere du ved om templet, desto bedre forberedt er du på at besvare dine venners spørgsmål. Tal med dine forældre eller kirkeledere for at lære mere. Du og dine venner kan også læse den særlige udgave af *Liahona*, der omhandler templer (oktober 2010) og finde svar på Mormon.org under »Temples« i Frequently Asked Questions.

Du kan også fortælle, hvad du føler for templet. Hvis du har været i templet for at gøre dåb eller på tempelgrunden, kan du fortælle dine venner om den følelse af fred, du følte, mens du var der.

Hvis dine venner spørger, hvorfor templet ikke er åbent for alle, så kan du forklare, at det er på grund af den hellige tjeneste, der udføres i templet. Kun de, der er åndeligt forberedt, og som har en gyldig tempelanbefaling, må komme ind. Før nye templer bliver indviet, giver et åbenthus arrangement mennesker i lokalsamfundet mulighed for at få en rundvisning i templet og lære mere om det. Efter at templet er blevet indviet, kan alle gå rundt på tempelgrunden. Hvis det er muligt, kan du invitere dine venner til åbenthus i templet eller til at besøge tempelgrunden sammen med dig.

Invitér dine venner til at møde missionærerne

Når venner spørger mig om templet, fortæller jeg, at det er Herrens hus, hvor vi kan udføre særlige ordinancer, der holder os tæt til vor himmelske Fader og gør det muligt for os at vende tilbage til ham.

Jeg spørger også mine venner, om de har lyst til at mødes med missionærerne for at lære mere. Hvis de siger nej, så skriver jeg deres spørgsmål ned og spørger selv missionærerne. Så fortæller jeg mine venner, hvad jeg har fundet frem til. På denne måde lærer jeg også mere om templet.

Kimmie H., 13 år, Montana, USA

Vær værdige til templet

Jeg ville fortælle mine venner, hvad templet repræsenterer for mig: Glæde, styrke, offer og evige familier. Jeg ville forklare, hvordan man forbliver værdig.

Hvis de kan se, at jeg lever med templet som et af mine vigtigste mål, så kan de føle templets kraft. Enhver kan se templets ydre skønhed, men ved at leve mit liv på rette vis kan jeg vise mine venner det håb og den glæde, som det at komme i templet bringer.

Emma R., 18 år, Utah, USA

Invitér dine venner til at lære mere

Fortæl dine venner alt, hvad du ved – så længe det er passende. Fortæl dem, at der er nogle ting omkring templet, vi ikke drøfter, fordi de er hellige. Hvis de spørger dig om noget, du ikke ved, så fortæl dem ærligt, at du ikke ved det. Og hvis de gerne vil vide mere, så invitér dem med i kirke og fortæl dem, at Gud velsigner dem, der holder hans

Svarene er ment som hjælp og vejledning, men er ikke officielle udtalelser om Kirkens lære.

befalinger med mere åndelig kundskab. Vi tror på, at vi lærer åndelige ting linje på linje, forskrift på forskrift.

Carmela B., 18 år, Filippinerne

Bed om, at Ånden vil tilskynde dine svar

Jeg beder først til vor himmelske Fader om, hvad jeg skal sige, når jeg skal besvare mine venners spørgsmål. Det

kan kræve meget tålmodighed, men det er værd at vente på, at Ånden tilskynder dig til, hvad du skal sige. Gå i kirke og tag til dåb i templet for at modtage mere åndelig kundskab. Når mine venner stiller spørgsmål om templet, fortæller jeg dem, at dåb udføres for vore afdøde forfædre, som ikke havde mulighed for at være en del af evangeliet, da de levede. I himlen har de så muligheden for at tage imod eller afvise ordinancen.

Lydia P., 13 år, Florida, USA

Vis billeder af templet

Jeg holder af at læse bøger, der viser templer fra hele verden. Da en ven spurgte mig om templerne, så vidste jeg,

at min forklaring ikke var nok til at hjælpe hende med at forstå. Så jeg tog min bog om templer og viste hende, hvad et tempel er, formålet med templet og hvor taknemlige vi er for at komme i templet. Jeg

besluttede mig for at invitere hende med i kirke en søndag, hvor missionærerne og søndagsskolelærerne kan hjælpe hende med at lære mere.

Jessica A., 18 år, Indonesien

Tal med dine forældre

Søg efter svar. Læs skrifterne og spørg søndagsskolelærerne. Spørgsmål kan altid besvares, man skal blot

søge. Bed om det! Når jeg har et spørgsmål om templet, så spørger jeg mine forældre. De er lette at tale med og er villige til at hjælpe.

Bryson B., 18 år, Utah, USA

Tag til templet

Hvis vi forsøger at komme i templet så tit, vi kan, så kan vi bedre knytte os til vor himmelske Fader. Det betyder, at vi kan bede til ham om vores

venners spørgsmål. Hvis vi ikke ved så meget om templet, betyder det, at vi må studere mere. Hver gang du skal i templet, så studér og bed først om, hvad du bør tænke på mens du er i templet. Så kan vi besvare spørgsmål som: »Hvad føler du i templet?«

Sara T., 14 år, Idaho, USA

HELLIGET HERREN

»Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, det er et sted med fred. Det er Herrens hus. Det

er helligt for Herren. Det bør være helligt for os.«

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995),
»Det store symbol på vores medlemskab«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 6.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvordan kan jeg modstå fristelse?«

Indsend dit svar inden den 15. januar 2013 til liahona.lds.org, med e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til:

Liahona, Questions & Answers 1/13
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige samtykke (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

SÅDAN

GIVER MAN GAVER TIL KRISTUS

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

SÅDAN ANVENDTE UNGE DETTE

»Jeg inviterer en ven med i kirke, til en fællesaktivitet eller endda til middag. En smule omsorg rækker langt, når man vil hjælpe nogen med at føle sig elsket.«
Armand F.

»Jeg bestræber mig på at skrive til missionærerne fra min menighed.«
Jenny R.

»Sommetider kræver det blot at være en ven for dem, der har brug for hjælp.«
Ryan B.

Julens ånd planter et ønske om at **glæde** andre mennesker i vores hjerte. Fejring af julen hjælper os til at **holde vores løfte om altid at huske Frelseren** og hans gaver til os. Og den erindring udvikler et ønske i os om at **give ham gaver**.

Han har fortalt os, hvad vi kan give ham for at glæde ham. For det første kan vi takket være tro på ham **give et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd**. Vi kan omvende os og indgå hellige pagter med ham.

For det andet kan I give ham den gave at **gøre for andre, hvad han ville gøre for dem**. Der er en lang liste med muligheder i Matthæusevangeliet. Der læser vi vor Forlørsers ord, som vi alle håber at høre og at sige, når vi ser ham efter dette liv:

»Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og **gav dig noget at spise**, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og **gav dig tøj**?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og **besøgte dig**?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:37-40).

Med disse ord gør Herren det klart, hvilke gaver vi kunne give ham som udtryk for vores taknemlighed. Hver **venlig handling** mod hvem som helst bliver til venlighed mod ham, fordi han elsker alle vor himmelske Faders børn. Og eftersom det bringer ham glæde, bringer det også vor himmelske Fader glæde, ham, som vi skylder uendelig tak.

Mange af jer kan i juletiden finde måder, hvorpå I kan give mad til mennesker, der er sultne. Når I gør det, bringer I Herren glæde. Og dog lærte han os, at der er en måde at give **en endnu mere uvurderlig og varig gave på**. Han sagde: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste« (Joh 6:35). Med al den venlighed vi giver på hans vegne, er det største, vi kan tilbyde, at **lede dem, vi elsker og tjener, hen mod ham**, den eneste kilde til evigt liv. ■

Fra Det Første Præsidentskabs julebudskab 2010, »En Frelseres gave.«

KOM, LAD OS TILBEDE HAM

»Vi glæder os over Jesu Kristi fødsel, han, som er verdens lys,
og som har indbudt os alle til at komme til ham og ind i hans lys.«

Ældste Patrick Kearon fra De Halvfjerds, »Kom, lad os tilbede ham«,
Liahona, dec. 2011, s. 42.

Hvad med dating?

Larry M. Gibson
Førsterådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

Når man skal opbygge sande venskaber, er det nødvendigt at bruge tid ansigt til ansigt med andre mennesker.

Når jeg har haft det privilegium at tale med unge mænd og unge piger i Kirken, så har jeg ofte hørt, at på trods af at mange af jer er interesserede i at opbygge bedre venskaber med dem af det modsatte køn, så kæmper I ofte med at vide, hvordan det egentlig gøres.

Med alle de sociale medier så burde det være lettere for os at holde god kontakt end nogensinde før. På mange måder virker det dog til, at teknologien er skyld i, at vi har forhold, der er mindre betydningsfulde. Tweet, sms, e-mail og venneanmodninger kan ikke rigtigt skabe et sundt venskab. Når man skal opbygge sande venskaber, er det nødvendigt at bruge tid ansigt til ansigt med andre mennesker.

Det er på tide, at I, vore fantastiske unge, genindfører den gamle definition, hvor unge mænd og unge piger samles til en social oplevelse. I har måske hørt om begrebet; denne oplevelse blev engang omtalt som en date.

Svar på hyppigt stillede spørgsmål

Mange af jer har spørgsmål omkring dating og rådet, der bliver givet i det nye hæfte *Til*

styrke for de unge. Her er nogle af de spørgsmål, jeg er blevet stillet samt svarene fra dette vidunderlige hæfte.

Jeg er ikke sikker på, at jeg er klar til at date. Er der nogle særlige grunde til, at jeg burde?

Af mange grunde er dating relevant. *Til styrke for de unge* forklarer, at en date »... giver en ung mand og en ung pige mulighed for at lære hinanden bedre at kende. I kulturer, hvor det er acceptabelt at date, kan det hjælpe dig med at lære og udøve sociale færdigheder, udvikle venskaber, have det sjovt på en sund måde og med tiden finde en evig partner.«¹

Vi hører, at vi ikke bør date, før vi er 16, og ikke date nogen seriøst, mens vi er unge. Hvorfor?

Til styrke for de unge siger: »Du bør ikke date, før du er mindst 16 år gammel. Når du begynder at date, bør du gå ud med et eller flere andre par. Undgå hyppige stævnemøder med den samme person. At udvikle et alvorligt forhold for tidligt i livet kan begrænse antallet af andre personer, du møder, og kan måske føre til umoralskhed.«²

En ung mand vil gerne invitere mig ud på en date, men jeg føler ikke rigtig, at han har samme standarder som mig. Hvad skal jeg gøre?

Til styrke for de unge lærer os: »Vælg kun at date personer, der har høje moralske standarder, og i hvis selskab du kan bevare dine standarder ... Vær altid venlig og respektfuld, når du spørger om en date, eller når du accepterer eller afviser en date.«³

Sommetider kan jeg ikke finde på andre ideer til en date end at se en film. Hvad skal jeg gøre?

Til styrke for de unge giver disse nyttige forslag: »Planlæg aktiviteter sammen, som er sikre, positive og ikke koster mange penge, og som vil hjælpe jer med at lære hinanden at kende. Tag kun til steder, hvor du kan bevare dine standarder og forblive tæt på Ånden.«⁴

Disse fire enkle krav – aktiviteter, der er sikre, positive, ikke koster mange penge, og hvor Ånden kan forblive tæt – giver mulighed for mange gode dates.

Når jeg sammen med min hustru har reflekteret over vores tidlige oplevelser med dating, så var det de stunder, der kun kostede lidt eller ingenting, der skilte sig mest ud, eller hvor vi var sammen med mindst et andet par, og hvor vi havde mulighed for at føre betydningsfulde samtaler.

Beskyt hinandens dyd

Lad mig afslutte med et andet vigtigt citat fra *Til styrke for de unge* og så en sidste pointe. For det første: »Husk, at en ung mand og ung pige på date er ansvarlige for at beskytte hinandens ære og dyd.«⁵ Når I tager

på date, så vær sikre på ikke at gøre noget, der vil få nogen af jer til at skamme sig. Som præsident Thomas S. Monson har belært: »Når du dater, skal du behandle ham eller hende med respekt og forvente, at han eller hun viser dig den samme respekt.«⁶

Forskellen på dating og bejlen

Endelig, selv om nogen har defineret *dating* som »bejlen«, så indebærer dating blandt unge i Kirken ikke, at de er faste kærester eller ikke dater andre. Ifølge Kirkens standarder er hensigten med dating at give mulighed for sociale relationer, der kan skabe mange venskaber.

Når I træder ind i jeres voksne år – efter missionen for unge mænd – så siger Herren: »... i Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden« (1 Kor 11:11). Det er på det tidspunkt, at dating bliver bejlen, som fremhævet i *Til styrke for de unge*: »Gør dating og ægteskab til en høj prioritet ... Søg en partner, som er værdig til at komme i templet for at blive besejlet til dig for tid og al evighed. At blive viet i templet og skabe en evig familie er afgørende i Guds plan for lykke.«⁷ ■

FORTÆL DIN HISTORIE

Har du en oplevelse med efterlevelse af råd fra retningslinjerne i *Til styrke for de unge*?

- Tjeneste
- Seksuel renhed
- Tiende og offerydelser
- Arbejde og selvhjulpethed

Så send venligst din oplevelse på e-mail til liahona@ldschurch.org med »For the Strength of Youth« i emnefeltet. Anfør dit fulde navn, fødselsdato, menighed og stav og forældres tilladelse (via e-mail) for at kunne trykke dit svar.

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, 2011, s. 4.
2. *Til styrke for de unge*, s. 4.
3. *Til styrke for de unge*, s. 4-5.
4. *Til styrke for de unge*, s. 4.
5. *Til styrke for de unge*, s. 4.
6. Thomas S. Monson, »Standards of Strength«, *New Era*, okt. 2008, s. 5.
7. *Til styrke for de unge*, s. 5.

Hikari Loftus
Kirkens Tidsskrifter

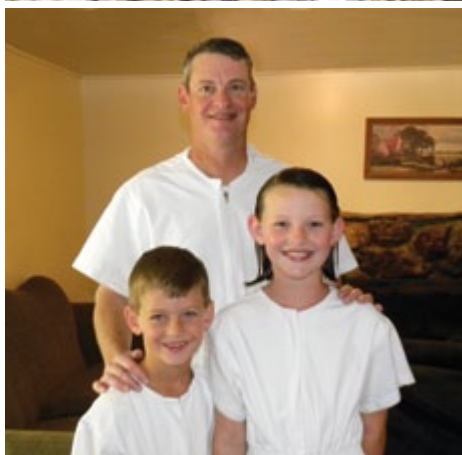
Ikke to familier er ens, dog har Gud ordineret familien som »... den vigtigste sociale enhed i tid og evighed.«¹ Uanset hvor du bor eller hvordan din familie er, så kan evangeliet hjælpe dig med at udvikle stærkere forhold og åndelig styrke, alt imens det bringer større glæde ind i din familie. Læs, hvad disse teenagere fra hele verden har at sige om, hvorfor familien er vigtig for dem.

Takket være

FAMILIER

Har du nogensinde tænkt på, hvordan du er blevet velsignet ved at være del af en familie?

Familien er evig

Erin fra North Carolina i USA og hendes familie (til venstre) har altid haft ét mål for øje: At blive en evig familie. Erins far var dog ikke medlem af Kirken.

»Selvfølgelig ønskede min mor og mine søskende, at min far fik del i evangeliets velsignelser. Jesu Kristi evangelium gjorde os glade, og vi ønskede, at far skulle få del i den glæde. Vi havde også et enormt ønske om at blive beseglet til hinanden som familie,« siger Erin.

Fast besluttet på at blive en evig familie gjorde Erin, hendes søskende og mor alt, hvad de kunne for at overholde befalingerne og udvikle en stærk tro, og de bad sammen for, at deres fars hjerte måtte blive rørt af evangeliet.

Det tog flere år, før Erins far endelig blev døbt og bekræftet. Han døbte Erins yngre bror og søster ti dage efter sin dåb. Snart kan deres familie

nå deres mål om at blive beseglet i templet.

Familie giver styrke og støtte

Lige siden deres fars død har Elizabeth og hendes bror, Enaw, fra Cameroun i Afrika været afhængige af deres mor. »Hun har været vores kilde til hjælp, lige siden vores far døde. Gud har velsignet os og beskyttet os i alt, hvad vi foretager os,« siger Elizabeth.

Elizabeths familie (øverst) mødtes efter faderens død. Elizabeth og Enaw har lært om familiens evige betydning, efter de i 2010 tilsluttede sig Kirken.

»En af de vigtigste ting, vi har lært (af evangeliet) er vigtigheden af familien,« siger Elizabeth. »Familien har været rigtig vigtig for mig, for det er gennem min familie, at jeg er blevet den, jeg er i dag.«

Familie bringer udvikling og fred

Adina, fra Schweiz, har lært, hvordan familiens medlemmer kan hjælpe hinanden med at udvikle talenter, når de nyder fritidsaktiviteter med hinanden.² Hendes familie planlægger en månedlig udflugt, hvor de lærer mere om hinandens hobbyer. »Vi har muligheden for at give vore søskende et dybere indblik i vores liv og vore interesser,« siger hun. Engang understviste hendes far familien om hundetræning (nederst). »Det var rart at se hans begejstring og se, hvor glad han var for at dele en vigtig del af hans liv og interesse med os,« mindes Adina.

Gennem disse familieaktiviteter har Adina udviklet mange færdigheder. Hun har også lagt mærke til en større fred i sit liv: »Familien er et sted, hvor jeg kan hvile fra dagligdagens stress og trække vejret roligt samt genvinde styrke og vide, at jeg ikke behøver stå alene i dette liv. Det er jeg rigtig taknemlig for, fordi verden i dag er så hurtig og støjende. Jeg er glad for, at jeg har et sted, hvor jeg kan lade op og slappe af.«

Selv om de har forskellige grunde, så har disse teenagere fundet ud af, at de kan regne med at få støtte, fred og kærlighed fra deres familie. ■

NOTER

1. *Familievejledning*, hæfte, 2001, s. 1.
2. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

HEN-GIVNE FAMILIER

»Den vigtigste sag nu om dage er vores

familie. Hvis vi koncentrerer os om denne sag, vil vi forbedre ethvert andet aspekt af vores liv, og vi vil som folk og kirke blive et eksempel og et banner for alle folk på jorden.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Så den fortabte må blive fundet«, *Liahona*, maj 2012, s. 98.

GAVER, MAN IKKE KAN PAKKE IND

Tjeneste

En af de bedste gaver, du kan give, er tjeneste. Dine forældre vil elske det.

- Ryd op i hjemmet.
- Tilbyd at passe børn.
- Dæk bord og tag af bordet.
- Lav aftensmad til din familie.
- Tag opvasken eller fej gulvet.
- Hjælp din bror eller søster med deres lektier.
- Afhængigt af det klima, du bor i, så skovl indkørslen fri for sne eller lug ukrudt i haven.

Elyse Alexandria Holmes

Ved juletid fokuserer vi ofte på at forære gaver til dem, vi holder af. Men husk, at nogle af de bedste gaver er dem, man ikke kan pakke ind. Her er nogle uforglemmelige gaver, du kan give dine forældre.

Familietid

Selv om du har et travlt skema, så find tid til familien. Din tilstedeværelse vil støtte dine forældre, og de vil takke dig for din indsats.

- Deltag i familieaften (uden at skulle blive mindet om det).
- Leg med dine søskende.
- Kom til tiden til aftensmad.
- Tal med og lyt til dem i din familie.
- Tag del i familiebøn og skriftstudium.
- Brug tid sammen med din familie i stedet for kun dine venner, eller inviter dine venner med til familieaktiviteter (med dine forældres tilladelse).

Forpligtelse

Lad dine forældre vide, at du er forpligtet til noget vigtigt. Den bedste måde at vise din forpligtelse er ved at begynde nu og fortsætte.

- Forbered dig på en mission (for unge mænd). Påbegynd allerede nu en missionsopsparing, hvis det er muligt.
- Studér skrifterne dagligt.
- Spar op af det, du tjener.
- Gå i skole uden at beklage dig og lav dine lektier til tiden.
- Deltag i seminar. Hvis du tager del i morgen-seminar, så stå selv op om morgenen.
- Forbered dig på tempelægteskab. Lav en liste over vigtige egenskaber hos en fremtidig ægtefælle og udvikl så selv de egenskaber.

Indstilling

Dine forældre vil sætte pris på en positiv indstilling over for dem og de andre i din familie.

- Hav en positiv indstilling.
- Påpeg ikke dine forældres eller søskendes fejl.
- Gør en vane ud af at sige tak, selv for små ting.
- Skriv et takkebrev til dine forældre for alt, hvad de har gjort for dig.
- Løs konflikter med dine forældre eller søskende uden vrede eller skænderi.
- Tæl dine velsignelser – bogstaveligt talt. Lav en liste over det, som du har kunnet gøre takket være dine forældres støtte, og vis dem listen. ■

1 Korintherbrev 15:20-22

I disse vers erklærer apostlen Paulus, at Kristi opstandelse betyder, at alt igen skal opstå.

lever nu og en dag skal dø, og de, der endnu ikke er født og endnu ikke døde, blevet reddet.

Som følge af Kristi sejr over graven skal vi alle opstå. Det er sjælens forløsning.«

Præsident Thomas S. Monson, »Han er her ikke, han er opstået«, *Liahona*, apr. 2011, s. 4.

Alle gøres levende med Kristus

»Jeg spekulerer på, om vi virkelig påskønner den enorme betydning af vores tro på en

bogstavelig, altomfattende opstandelse. Visheden om udødelighed er grundlæggende for vores tro ...

På vores evige rejse er opstandelsen den store milepæl, der markerer afslutningen på jordelivet og begyndelsen på udødeligheden ... Vi ved også fra nutidig åbenbaring, at vi ikke uden genforeningen af vores ånd og legeme i opstandelsen kan modtage en »fylde af glæde« (L&P 93:33-34).«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Opstandelsen«, *Liahona*, juli 2000, s. 17-18

Ligesom alle dør med Adam

Fordi Adam og Eva faldt, må hele menneskeheden opleve en fysisk død (se 2 Ne 9:6; Moses 6:48).

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte skriftsteder, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

²⁰ Men nu er Kristus opstået fra de døde som ²¹ førstegrøden af dem, der er sovet hen. | Fordi døden kom ved et menneske, er også de ²² døde opstandelse kommet ved et menneske. | For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.

Førstegrøden af dem, der er sovet hen

Førstegrøden – frugten, grøntsagerne og kornene, der modnes og høstes først.

Under moseloven blev førstegrøden ofret som et helligt offer til Herren for at vise taknemlighed og hengivenhed. Eftersom førstegrøden er et tegn på, at høsten er begyndt, og at der ventes mange flere afgrøder, så siger apostlen Paulus, at Jesus Kristus var den første af de døde (»dem, der sover hen«), der opstod, og at mange flere vil opstå.

Nu er Kristus opstået fra de døde

»Ingen ord i kristendommens historie betyder mere for mig end englens ord til den grædende

Maria Magdalene og den anden Maria, da de nærmede sig graven for at sørge for deres Herres legeme: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:5-6).

Med den bekendtgørelse er de, som har levet og er døde, de, der

BRØDFØD DEM, DER SULTER

Gennem få midler er vi i stand til at dække store behov – både fysisk og åndeligt.

Dallin C. Wilcox

I december 2004 tjente jeg som fuldtidsmissionær i Lins i São Paulo i Brasilien. Den lokale menighed og gren besluttede sig for at deltage i Brasiliens årlige program: »Natal sem Fome« (Jul uden sult). Vi slog os sammen med adskillige andre grupper – heriblandt soldater fra det brasilianske militær, postbude og medlemmer af andre trossamfund – og tog ud i flere nabolag for at indsamle mad, der senere skulle gives til byens nødlidende. Vi brugte også dette som en god mulighed for at uddele uddelingskort eller »venskabskort«, som vi kaldte dem. Der blev foræret omkring 2.000 kort væk.

Mange af medlemmerne kommenterede den dejlige følelse de havde, da de tjente og delte julens ånd under den varme brasilianske sol. Det var et imponerende syn at se soldaterne, der omdelte uddelingskort fra en kirke, de ikke engang tilhørte.

En uge senere modtog vi 127 anmodninger om

juledvd'en *Fryd dig, o jord*, hvor Mormontabernakelkoret optræder. Den følgende uge modtog vi yderligere 22. Min makker og jeg begyndte at undervise disse mennesker og fik som følge af dette projekt mulighed for at komme ind i mange hjem.

Jeg vil aldrig glemme den glæde og kærlighed, der kom af projektet, da vi hjalp med at sprede evangeliet og stille mange familiers sult. Både åndelig og fysisk sult blev mindsket.

Jeg ved, at gennem små og enkle ting (såsom et uddelingskort) kan mange store og vidunderlige ting (som frelse af menneskesjæle) ske. Denne oplevelse vidnede om, at der ved juletid og andre højtider findes mange muligheder omkring os for at fremme dette store og forunderlige værk. ■

Dvd'en Fryd dig, o jord og uddelingskort om dvd'en er tilgængelige på store.lds.org.

1.8 M
(6')

1.4 M
(4'8")

FÆLLES UDVIKLING SOM DIAKONER

Selv om de ser meget forskellige ud, så har disse to unge mænd meget til fælles.

T Tyler W. er 180 cm høj, rødhåret og bruger str. 47 i sko. Gerrit V er 140 cm, har brunt hår og bruger str. 35 i sko. Men selv om de rent fysisk er forskellige, så kalder deres familier dem for »tvillinger«, fordi de er bedste venner og har meget til fælles.

Gerrit og Tyler er begge 12 år og går i det samme kvorum for diakoner. De holder begge af at dyrke sport, bruge tid sammen med deres familier og lære nye ting. De har også begge et vidnesbyrd om evangeliet og stræber efter at ære Det Aronske Præstedømme. »Vi har brug for at opfylde vore præstedømmepligter, så vi kan lære,« siger Gerrit.

De holder begge af at passe disse pligter ved at omdele nadveren og indsamle fasteoffer.

De hjælper også med at indføre andre diakoner i deres menighed i fællesskabet ved at indbyde dem til at komme til Kristus. »Hvis der er én, der mangler, skriver en af os et lille brev til ham om alle de ting, vi lærte i kirken. Så giver vi det til ham og siger: »Kom endelig i kirke,« siger Gerrit.

Gerrit og Tyler tager også del i Pligt mod Gud. De har begge lavet en plan om at læse mere i skriften. »Det er virkelig med til at fremme ens tro og styrke ens vidnesbyrd,« siger Tyler.

Disse unge mænd er diakoner ligesom dig eller dem, du kender. Der er ting, der gør dem forskellige og ting, der gør dem ens. Men endnu vigtigere er det, at de begge er Guds børn og ønsker at tjene ham forenede i deres præstedømmekvorum. ■

SÅDAN OPBYGGER MAN ENIGHED I KVORUMMET

Når du ordineres til diakon som Tyler og Gerrit, bliver du del af et præstedømmekvorum. Her er nogle ideer til, hvordan du kan hjælpe med at opbygge enighed i dit kvorum:

- Få alle med.
- Tjen sammen.
- Giv opmuntring.
- Lyt til hinanden.
- Følg ledernes vejledning.
- Hjælp hinanden med at efterleve evangeliets standarder.

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne i De Tolv Apostles Kvorum er kaldet som særlige vidner om Jesus Kristus.

Hvordan kan jeg være et vidne om Jesus Kristus?

Vi er vidner om Jesus Kristus, når vi lever på en sådan måde, at det afspejler hans lærdomme. Den måde, hvorpå vi handler, taler, fremstår og tænker, bør afspejle ham og hans lære.

Vi er vidner om Jesus Kristus, når vi taler med andre om vore følelser for ham.

Vi er vidner om Jesus Kristus, når vores livssyn er positivt, så det afspejler på vores tro på ham.

Vi er vidner om Jesus Kristus, når vi bærer vidnesbyrd for andre og hjælper dem med at lære ham at kende og følge ham.

Rachel Lynn Bauer

Bygger på en virkelig begivenhed

»Kom nu alle store små lad os i hans fodspor gå. Det er Jesus, Søn af Gud, og han er kommet med fredens bud« (»Hyrdens lousang«, Børnestjernen, dec. 1993, s. 8).

»**T**id til familieaften!« kaldte far. Jeg skyndte mig ind i stuen. Vi lavede altid nogle sjove ting den første familieaften i december.

Min yngre søster, Michelle, løb i forvejen og hoppede op i den blå lænestol.

»Ej, det er ikke retfærdigt!« udbrød jeg. »Du sad der sidste uge. Nu er det min tur.«

»Jeg kom først, så nu sidder jeg her,« svarede hun. »Du kan sidde på sofaen.«

»Jeg vil ikke sidde på sofaen,« snerrede jeg.

Jeg stormede over til gyngestolen og vendte den, så jeg ikke kom til at se på Michelle. Hun gjorde mig så vred nogle gange! Hun troede, at hun kunne få alt det, hun ville. Hver gang jeg beklagede mig, sagde min mor til mig, at jeg skulle være uselvisk.

Da vores familie havde sunget en salme og bedt en bøn, sagde far: »Julen er en dejlig tid, og vi må huske på julens sande betydning. I aften begynder vi med vore gaver til Jesus.«

Vore gaver til Jesus. Det havde jeg helt glemt!

»Vi fejrer jul, fordi Jesus blev født,« fortsatte far. »Han gjorde det muligt for os at modtage den største gave – evigt liv med vor himmelske Fader.«

»Og hvad ønsker han til gengæld af os?« spurgte mor.

»At vi følger ham og holder hans befalinger,« svarede min bror.

Mor gav os hver et kort og en blyant. Vi skulle skrive, hvordan

at elske andre, også når de gør os vrede. Jeg vidste, at Jesus ønskede, at jeg skulle elske min søster. Jeg skrev: »Jeg vil være sød mod Michelle.«

Vi lagde vores kort i en æske, der var pakket ind i guldpapir. Vi lagde æsken ind under juletræet. Hver eneste gang vi så på æsken, skulle vi huske Frelserens gave til os og vores gave til ham.

Et par dage senere så jeg, at Michelle havde taget min yndlingsbluse uden at spørge. Jeg havde lyst til at råbe ad hende. Så så jeg guldæsken og huskede, hvor meget jeg elskede Jesus. Jeg kunne vise ham min kærlighed ved at være sød mod min søster. Jeg sagde: »Du ser pæn ud i dag, Michelle.«

Hun smilede. »Jeg er ked af, at jeg ikke spurgte om lov til at tage din bluse på. Du var der ikke, da jeg tog tøj på, og jeg ville gerne se

ekstra pæn ud til min klasses julefest i dag.«

Jeg havde en varm følelse indeni. Jeg var glad for, at jeg havde valgt at være sød mod Michelle i stedet for at blive sur på hende.

Resten af måneden prøvede jeg at huske den gode følelse og mit mål om at blive som Jesus. Jeg blev bedre til at være tålmodig og kærlig.

Juleaften læste far juleevangeliet, og vi andre lavede rollespil om det. Jeg besluttede mig for at spille englen i stedet for at skændes med Michelle om at spille rollen som Maria.

Dernæst åbnede vi guldæsken og læste vore gaver til Jesus højt. Da jeg læste min, sagde mor: »Jeg har godt lagt mærke til, at du har været ekstra sød mod Michelle. Jeg er så stolt af dig!«

Jeg var også stolt. Jeg havde ikke pakket nogle gaver ud endnu, men jeg havde allerede fået noget særligt: En følelse fra Helligånden, der fortalte mig, at jeg havde gjort det rette. ■

vi ville vise Jesus, at vi elsker ham. Det var vores gave – at vælge noget, vi kunne gøre for at blive mere som Jesus.

Jeg vidste med det samme, hvad min gave skulle være. Jesus lærte os

»Denne juletid håber jeg, at vi i alle vore forskellige juletraditioner først og fremmest fokuserer på Herren Jesus Kristus.«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum,
»Christ the Savior Is Born«, *New Era*, dec. 2006, s. 2.

Vores side

DE ELSKER HERRENS TEMPEL

Primarybørnene fra La Floridas 3. Menighed i Santiago i Chile besøgte tempelgrunden sammen med deres primaryledere og medlemmer fra biskoprådet. Mens de gik rundt i de smukke haver, talte de om formålet med templer og sang »Jeg elsker Herrens tempel« (*Børnenes sangbog*, s. 99). De så også en video om Jesus Kristi liv.

KOM TIL TEMPEL

Jeg sender en hilsen fra templet. Det var en vidunderlig dag, da jeg og de andre børn fra Libertad Stav i Ecuador havde mulighed for at besøge tempelgrunden ved templet i Guayaquil i Ecuador. Vi indbyder alle børn fra hele verden til at se templet, hvis de kan – det er et meget smukt sted.

Aida V., 10 år, Ecuador

Det er jul – Kristus er født af Oluchukwu O., 9 år, Nigeria

Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme, af Felipe L., 12 år, Brasilien

JEG VIL UNDERVISE OM PROFETEN JOSEPH SMITH

I Primary lærte vi »Joseph Smiths første bøn« (*Salmer og sange*, nr. 18), og nu er det min yndlingssang. Når jeg bliver missionær, vil jeg fortælle historien om den hellige lund til de mennesker, som jeg underviser. Jeg elsker Jesus Kristus og profeten Joseph Smith. Jeg ved, at Kirken er sand.

Axcel C., 5 år, Peru

Den hellige lund, af Axcel C.

HUN HOLDER AF FAMILIEAFTEN

Helena C., 9 år, fra Costa Rica, følte sig med det samme som et medlem af Kirken, da hun var blevet døbt af sin far. Hun kan godt lide, når familieaftenen handler om Jesus Kristus. Hun kan også godt lide at gå i skole og lege med sine venner.

EN CHIGIRI-E AF PRÆSIDENT MONSON

I seks måneder har primarybørnene i Fuji Menighed i Shizuoka i Japan lavet en *chigiri-e*, en kollage af håndrevne papirstykker, der forestiller præsident Thomas S. Monson. Det tog lang tid og krævede meget arbejde, men alle samarbejdede, mens de tænkte på og lærte om præsident Monson.

EN LYS IDÉ

»Kom til Kristus.«

— Moroni 10:32

BØRN

Verdens lys

Kimberly Reid

Bygger på en virkelig begivenhed

»For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Erin stod på Tempelpladsen i Salt Lake City og så på statuerne i fuld størrelse fra julekrybben og ventede på, at musikken og historien begyndte. Julelys glimtede overalt omkring hende. Men det føltes ikke som juletid.

»Har du det godt?« spurgte mor hende.

Erin nikkede, men hun var ikke helt sikker.

Kun få dage forinden var en dreng fra Erins klasse i skolen

blevet dræbt i en bilulykke. Hun havde set en masse mennesker, der græd til begravelsen, og hun havde selv grædt meget. Hun havde ikke kendt drengen så godt, men Erin vidste, at hans familie elskede ham ligeså meget, som hendes familie elskede hende. Hun var bange for at vide, at sådan noget kunne ske for en på hendes alder.

Nu glædede hun sig ikke til jul. Hun var hele tiden bekymret – bange for at gå ind i bilen, bange for at være væk fra sine forældre, bange for at tage hjemmefra, hvis nu der skete hende noget dårligt, mens hun var væk. Alle julelysene på Tempelpladsen kunne ikke få

de bange følelser inden i hende til at forsvinde. Hvordan kunne hun være glad i en verden, hvor hun ikke altid var beskyttet?

»Nu begynder det snart,« sagde far. Han pegede hen på julekrybben.

Højtalerne knasede, og en stemme begyndte at tale. Musikken spillede, og spotlys lyste ned på statuerne af hyrderne, de vise mænd, Maria og Josef. Erin lyttede til den velkendte historie. Jesusbarnet blev født og lagt i en krybbe. Engle sang. Hyrderne tilbad. De vise mænd frydede sig.

Erin så på sine forældres ansigt og på tilskuerne, der stod samlet omkring julekrybben. De så alle lykkelige ud. Men hvorfor var alle

»Jesus Kristus er ... verdens lys, fordi hans eksempel og lærdomme lyser på den vej vi må følge for at komme tilbage til vor Fader i himlen.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Verdens liv og lys«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 59.

så glade for Jesusbarnet, hvis hans fødsel ikke kunne forhindre dårlige ting i at ske? Erin kunne ikke lide spørgsmålet, der cirklede rundt i hendes tanker. Det eneste, hun ønskede, var at holde op med at være bange.

Historien sluttede og en optagelse af profetens stemme lød i højtalerne. Han bar sit vidnesbyrd og læste et skriftsted fra Bibelen: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Erins hjerte bankede hurtigere. Hun gentog ordene i sine tanker for at prøve at huske dem. *For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.*

Skriftstedet sagde, at *alle* ville dø – unge mennesker, ældre mennesker – alle. Det vidste Erin selvfølgelig godt, men hun havde ikke tænkt så meget på det før. Hun troede, at hun var for ung til at tænke på sådan nogle ting. Men hun var ikke for ung til at have vidnesbyrd om sandheden: På grund af Jesus Kristus vil *alle* leve igen. Det er derfor, hyrderne og de vise mænd frydede sig. De forstod, hvad det var, Jesus var kommet til jorden for at gøre.

Erin så fra den lille stald hen til et vindue i besøgscentret bag julekrybben. Inde i bygningen skinnede en stor statue af Jesus, der havde sine arrede hænder udstrakt. Erin

tænkte på den lille baby i krybben og på, hvordan han voksede op til at være en, der havde al magt. Og dog valgte han at ofre sit liv for hende. Han var blevet født, så hun kunne leve igen. Uanset hvad så kunne Erin føle sig beskyttet i Jesu kærlighed.

Der kom en fred over hende. Hun kunne ikke helt forklare hvordan, men hendes bekymringer forsvandt. Da hun så på statuen af Jesus Kristus, der lyste stærkere end de glimtende julelys, lagde hun knap nok mærke til den mørke nattehimmel. Hun havde for travlt med at føle håbets varme, der blafrede inden i hende. ■

Jesus Kristus er Guds Søn

Forestil dig at rejse gennem ørkenen. Rejsen er lang, turen på kamelryg bumblende og du følger ikke engang et kort! I stedet for følger du en stjerne. Hvordan ville du have det? Ville du have tro til at fortsætte?

For to tusinde år siden var det præcis, hvad de vise mænd gjorde. De så en strålende stjerne i øst og rejste til Betlehem for at ære Kristusbarnet med smukke gaver. Og de vise mænd var ikke de eneste, der holdt øje med stjernen. På den anden side af havet på det amerikanske kontinent, så nefitterne stjernen og vidste, at Jesus Kristus, Guds Søn, var blevet født.

Når vi i dag tænker på den stjerne, minder det os om Frelseren. Den lyste i mørket og viste de vise mænd vejen, ligesom Jesus viser os, hvordan vi skal leve. Stjernen var også konstant, ligesom Frelserens kærlighed til os er konstant. Næste gang du ser på stjernerne, så husk at Jesus Kristus er Guds Søn og verdens lys! ■

SANG OG SKRIFTSTED

- »Snart kommer julen«, *Børnenes sangbog*, s. 32-33.
- Lære & Pagter 11:28.

VDR-AKTIVITET: SYMBOLER PÅ FRELSEREN

Jesus Kristus sammenlignede sig selv med mange ting. Vi kan lære mere om ham ved at studere disse sammenligninger. Læs disse skriftsteder som familie og drøft, hvad disse symboler fortæller os om Frelseren.

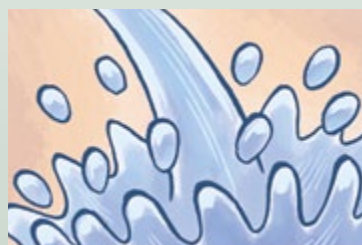
Hyrde (se Sl 23:1)

Lam (se Joh 1:29)

Brød (se Joh 6:51)

Vand (se Joh 4:14)

Klippe (se 2 Ne 8:1)

KUN DIG

Lav julepynt for at mindes, hvordan Frelseren velsigner dig. Klip stjernerne ud, og klæb dem fast på karton. Bagpå julepynten kan du lime et billede af dig selv eller din familie og skrive, hvad du vil gøre for at følge Jesus Kristus, verdens lys. Lav et hul i toppen og bind en snor igennem hullet for at færdiggøre julepynten.

En JULEBØN blev besvaret

Peggy Schonken

Bygger på en virkelig begivenhed

»Og Herren vil også erindre de retfærdiges bønner, som blev opsendt til ham« (Morm 5:21).

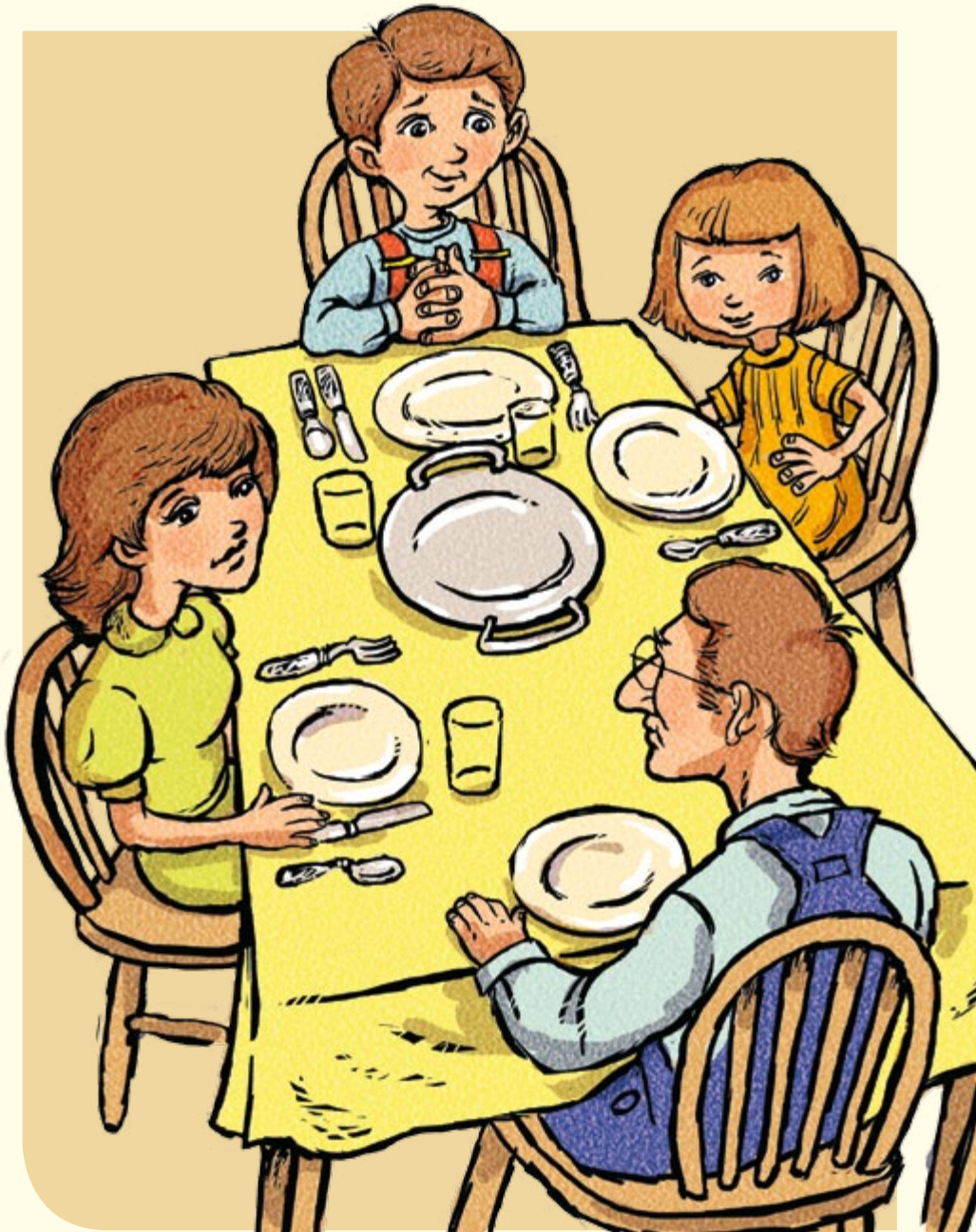
Peggy vågnede julemorgen. Hun var spændt på at få et nyt, sjovt stykke legetøj og spise julemad. Men da hun så sig om, vidste hun, at i år ville det blive anderledes. Selvom hendes far arbejdede hårdt, så var der kun få penge til hendes familie.

Der var ingen tegn på et kommende julefestmåltid. Grøntsagsbakkerne var tomme, og der var ikke mad i køleskabet.

Peggy og hendes bror, Malcolm, gik hen til deres forældres soveværelse og så dem knæle ved siden af deres seng. De lyttede stille, da mor og far bad om, at vor himmelske Fader ville hjælpe familien med at få mad.

»Kom,« sagde Peggy til Malcolm. »Lad os gå udenfor.«

Peggy og Malcolm gik uden for og samlede nogle af de vilde bregner, der voksede ved haven. Måske

ville der ikke være noget legetøj i år, men de kunne stadig få deres hjem til at føles som jul.

De havde det bedre, efter de havde pyntet huset med grønne bregner, men der var stadig ikke tegn på mad.

»Herren vil hjælpe os,« sagde mor. »Lad os dække bordet.«

Far satte tallerkener på bordet, mens mor lagde gafler og skeer.

Børnene så forvirrede på hinanden. Bordet var klart, men der var stadig ikke noget mad. Morgenmadden var forbi, og frokosten nærmede sig. Peggy kunne mærke nogle jag af sult. Hun undrede sig over, hvordan hendes familie skulle få mad.

Klokken blev 12, så 12:30, så 12:45. Stadig intet. Så hørte Peggy, at det bankede på døren.

Hun skyndte sig hen for at åbne døren og var overrasket over at se familien Kirk stå der. De havde skinke, brød, kylling, salater og søde sager. Peggy kunne ikke tro sine øjne.

»Vi skulle lige til at sætte os ned for at spise vores julemåltid, da

vi kom til at tænke på jer,« sagde bror Kirk. »Vi håber, at I kan bruge maden.«

Far gav bror Kirk hånden, og mor begyndte at sætte maden på køkkenbordet. Peggy var stadig overrasket. Hun så med store øjne på mor og far, men de så ud som om, at de havde forventet, at det ville ske.

Peggy vidste, at den følelse, hun havde haft i morges, var rigtig. Denne jul *var* anderledes. Det var den jul, hvor hun lærte, at vor himmelske Fader hører og besvarer bønner. Og det var den bedste gave, hun kunne få. ■

»Ydmyg, tillidsfuld bøn medfører vejledning og fred.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Anvend bønnens himmelske gave«, *Liahona*, maj 2007, s. 8.

Mad-venner

Heidi Poelman

Bygger på en virkelig begivenhed

1. William hoppede ind ved siden af Jeremy i bilen og spændte sin sikkerhedssele.

Er alle klar til børnehave?

Ja!

Ja!

2. Jeremys mor begyndte at køre ned ad gaden, og William åbnede sin madpakke. Han tog en peanutbutter- og syltetøjsmad ud og tog en stor bid.

3.

Jeremy så på Williams mad. Den så god ud. Jeremy var sulten.

4. Mor, jeg er sulten. Har du noget, som jeg kan spise?

Beklager, Jeremy. Vi spiste, før vi tog af sted. Jeg har ikke noget.

Ok.

5. Jeremy var ked af det. Han ville også have en mad.

6. William så, at Jeremy var ked af det. Han tog en stykke af sin mad og gav det til Jeremy.

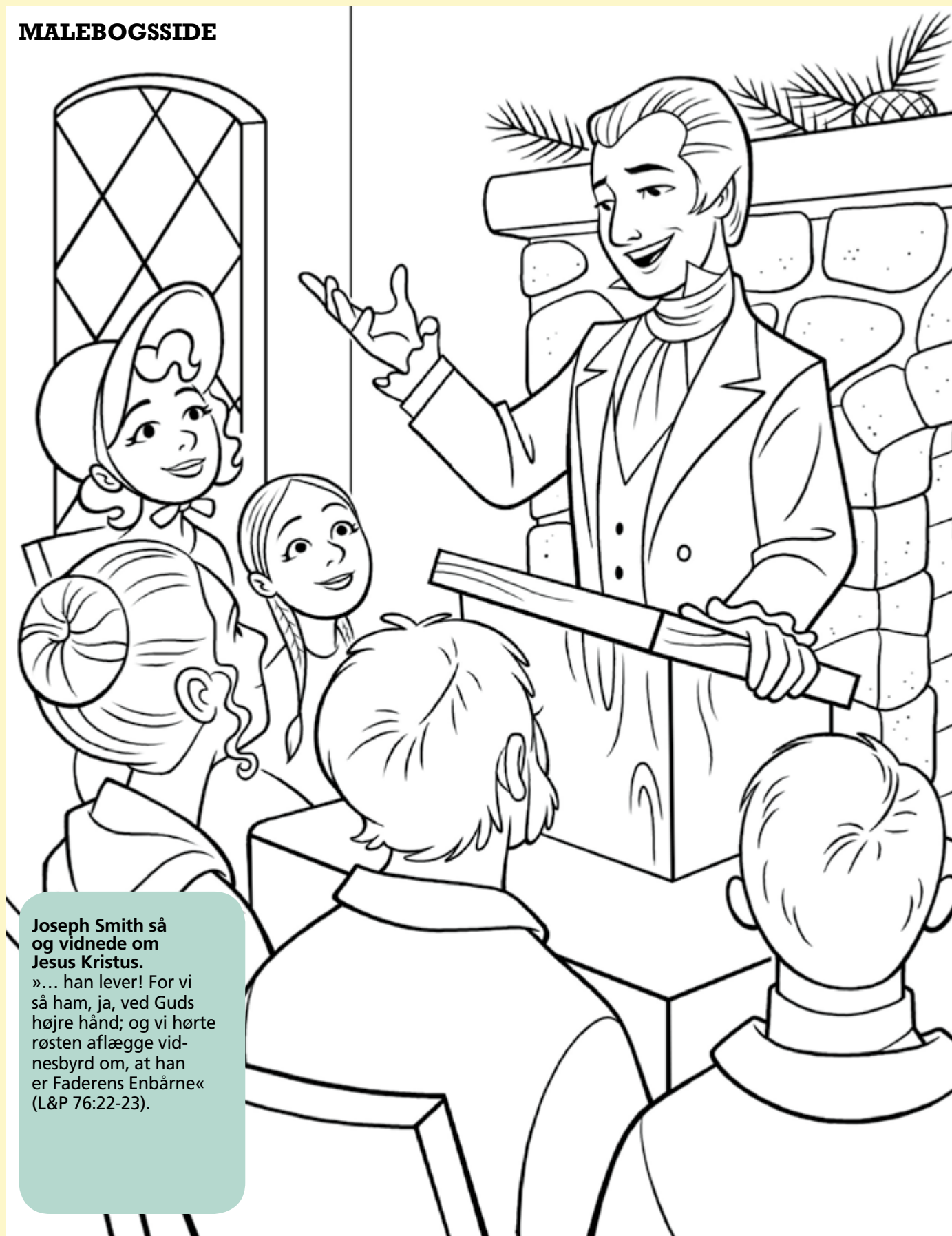
Værsgo!

7. Tak, William. Hvor er du sød.

Selv tak. Det er det, man har venner til!

MALEBOGSSIDE

Joseph Smith så og vidnede om Jesus Kristus.

»... han lever! For vi så ham, ja, ved Guds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:22-23).

Medlemmer opfordret til at fortælle om evangeliet gennem abonnementer på Kirkens tidsskrifter

Heather Whittle Wrigley

Kirkenyt og begivenheder

Som Kirkens supervisor for Materials Management i Thailand behandler Kanogwan Wongwiraphab ofte anmodninger fra medlemmer om udstyr og materialer såsom helligt tøj og SDH-udgivelser.

Men hun blev en dag overrasket, da en kvinde besøgte hendes kontor for at forny sit abonnement på Kirkens tidsskrifter. I den del af verden fornyr medlemmer normalt deres abonnement gennem enhedens tidsskriftsrepræsentant. Kvinder forklarede, at hun ikke havde en menighedsrepræsentant. Hun var buddhist og havde hørt om Kirkens tidsskrifter, da en ven, der var medlem af Kirken, havde givet hende et abonnement.

»Hun begyndte at fortælle mig vidunderlige ting om Kirkens tidsskrifter, og hvor værdifulde de er for hendes børn,« skriver søster Wongwiraphab. »Da hendes børn kom hjem fra skole og så tidsskrifterne, blev de meget begejstret, og de læste dem hurtigt.«

Kvinden lovpriste tidsskrifterne for deres »store værdi« og for at undervise hendes børn i god moral og godt

sprog. Hun var så imponeret, at hun fornyede sit eget abonnement og gav abonnementer til sine kollegaer, så deres børn også kunne få gavn af det.

»Selv ikke-medlemmer kan føle og se [tidsskrifternes] værdi, og [de] ønsker at videregive det til andre,« skriver søster Wongwiraphab.

Kirkeledere har konstant opmun- tret Kirkens medlemmer til at læse Kirkens tidsskrifter og videregive dem til andre.

Man kan også få hjælp ved at kontakte lokale tidsskriftsrepræsentanter, e-maile help@store.lds.org eller ringe til sit lands kundeservicemedarbejder. En liste med telefonnumre på disse repræsentanter efter land findes på store.lds.org. Klik på **Contact Us** under **Customer Support** nederst på siden, klik så på linket **by telephone** under **Contact Us**.

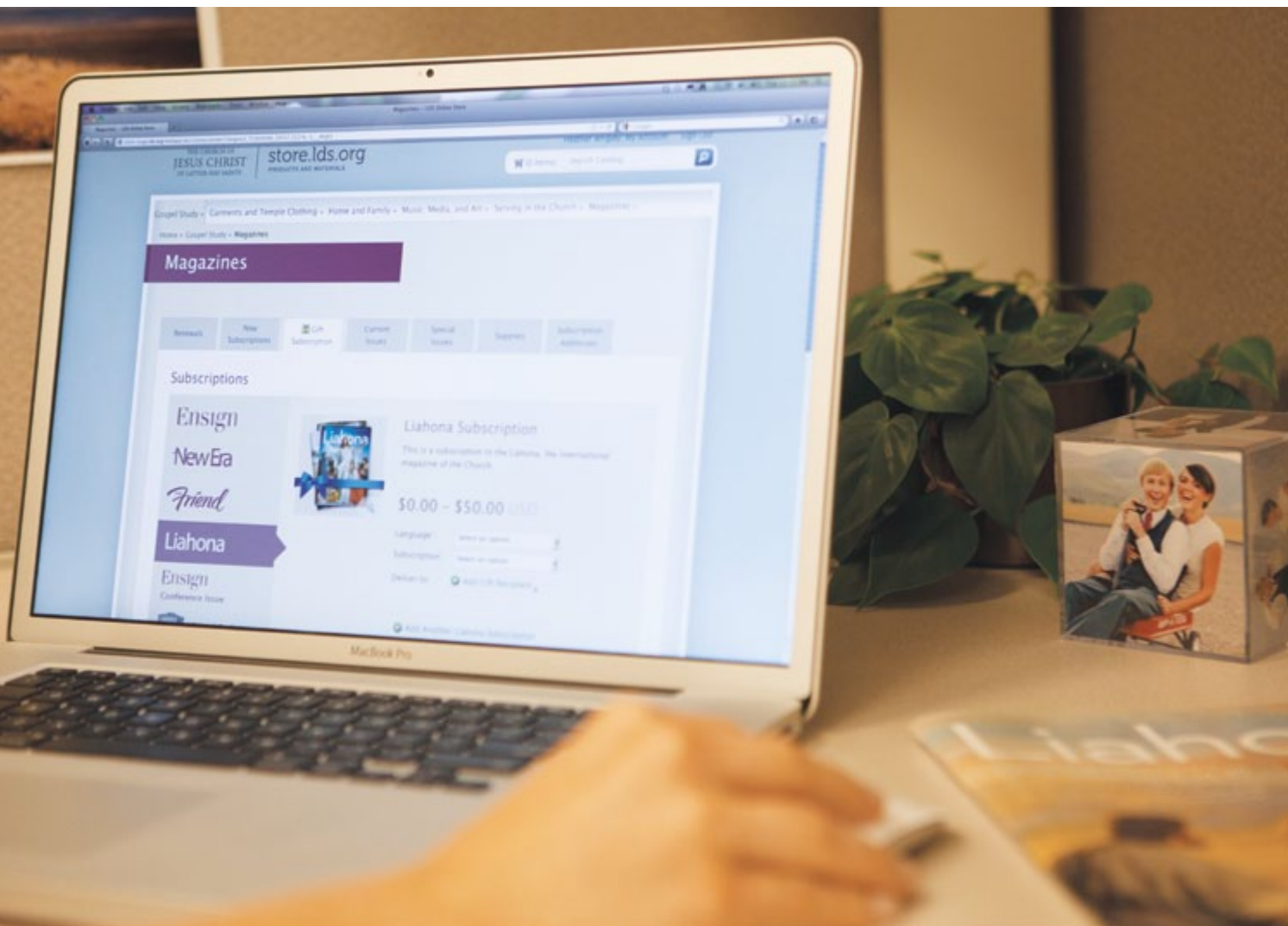
Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har understreget de langtrækkende fordele ved tidsskrifterne. »Den dejlige ånd, som findes i disse blade, kommer til at fylde jeres hjem med varme, kærlighed og evangeliets styrke,« sagde han (»Familiens betydning«, *Liahona*, maj 2003, s. 42).

Ældste Craig A. Cardon fra De Halvfjerds virker som assisterende leder for afdeling for præstedømmet og redaktør for Kirkens tidsskrifter, og han ser den værdi, de har for alle mennesker.

»Kirkens tidsskrifter er en vigtig del af Kirkens officielle stemme, hvor Herrens profetiske råd er tilgængelige for alle vor Faders børn i alle aldre om det, der er relevant i verden i dag,« siger han. »Hver måned tager interessante og spændende artikler fat på forhold, som alle mennesker på hele jorden har til fælles, hvad enten de er medlemmer af Kirken eller ej. Alle, der oprigtigt søger sandheden, får gavn af den inspirerede undervisning og vejledning, der findes i Kirkens tidsskrifter.«

Hvis alle abonnenter på Kirkens tidsskrifter gav et abonnement i gave til et ikke-medlem, ville næsten 1,7 millioner nye abonnenter få en venlig, månedlig kontakt med Kirken.

Gennem Kirkens Online Store – store.lds.org – kan man hurtigt og nemt abonnere på et eller flere af

Medlemmer bliver opmuntret til at fortælle ikke-medlemmer og familie i alle aldre, fra alle religioner og baggrunde om evangeliet gennem et gaveabonnement på Kirkens tidsskrifter.

Kirkens tidsskrifter eller give et abonnement på tidsskrifterne til en ven eller en i familien. *Friend*, *New Era* og *Ensign* findes på engelsk, mens *Liahona*, der indeholder artikler, der udgives samtidigt i de tre tidsskrifter på engelsk, findes på mange forskellige sprog.

En biskop i Peoria Stav i Arizona har fundet ud af, at det at give et abonnement af *Friend* til børnene i menigheden har været en effektiv måde at hjælpe dem med at omgive sig med levende profeters og apostles ord.

Penélope B. Woodward fra Texas i USA sendte et abonnement af *Liahona* som gave til sin kusine samt til en ven og lærer i et andet land.

»Jeg håber, at det vil hjælpe [min kusine] til at lære vigtigheden af at indgå og holde pagter,« skriver hun. Hun fortsætter med at sige, at det at give et abonnement som gave er en måde at »forberede [min ven] til en dag at høre om og acceptere det gengivne evangelium.«

Gå til store.lds.org for at bestille et abonnement eller et

gaveabonnement. Oplysninger til bestilling af tidsskrifter findes på sidens venstre side. Bestillingen online hjælper personer gennem fornyelser, nye abonnemeter og gaveabonnemeter.

Store.lds.org findes på engelsk, fransk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, russisk, spansk og tysk. De, som ikke taler disse sprog, eller som ikke har internetadgang, kan bestille tidsskrifterne ved at kontakte eller besøge Kirkens distributionscentre, der findes i mange lande. ■

Sprogsider tilvejebringer Kirkens materiale på mere end 100 sprog

For medlemmer rundt om i verden, der ikke taler et af de 10 store sprog i Kirken – engelsk, fransk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, russisk, spansk og tysk – kan det være en udfordring at finde Kirkens materiale på deres modersmål. Men for dem, der kender sprogsiderne på LDS.org, er Kirkens materiale tilgængeligt med blot nogle få klik.

Øverst til højre eller nederst til venstre på LDS.org klikkes på **billedet af verden** for at finde link til alle de tilgængelige sprog på LDS.org. Ved slutningen af 2012 håber teamet på LDS.org at have 108 sprogsider, deriblandt kroatisk (Kroatien), malagassisk (tales på Madagaskar) og Twi (tales i Ghana).

I år blev sprogsiderne opdateret med nyt materiale, deriblandt PDF-filer af *Liahonas* lokalsider på over 40 sprog og en PDF-fil med tekst fra aprilkonferencen 2012 på over 90 sprog. PDF-filerne af *Mormons Bog* på 99 sprog tilføjede yderligere 24 sprogsider til dem, der allerede fandtes på LDS.org.

Oversat materiale udkommer i overensstemmelse med Kirkens verdensomspændende plan for at introducere Kirkens materiale på specifikke sprog.

I denne etapevis plan skal det grundlæggende materiale – fx nadverbønner, trosartiklerne, *Håndbog i evangeliske principper*, udvalgte konferencetaler og pjecen *Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd* – oversættes først.

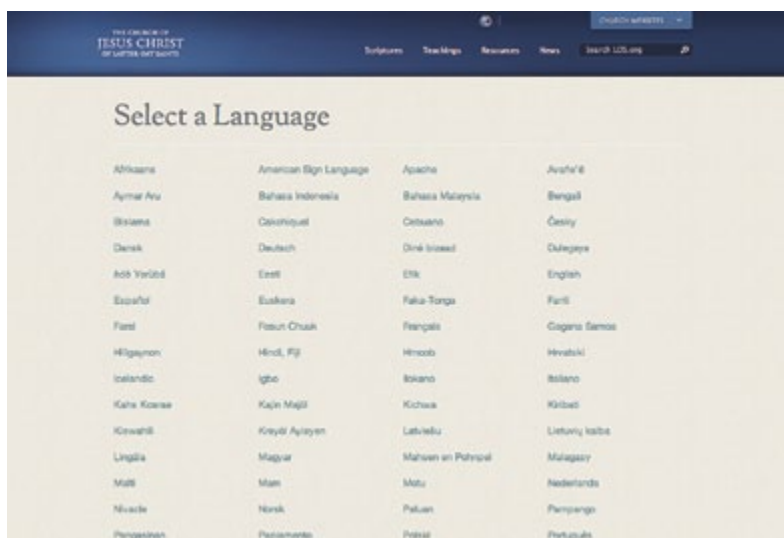
Yderligere oversat materiale såsom skrifterne, musik, »Familien: En proklamation til verden«, Det Første Præsidentskabs budskab og besøgsbudskabet bliver introduceret, efterhånden som antallet af medlemmer, der taler sproget, vokser.

Materiale bliver oversat og gjort tilgængeligt efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Områdepræsident-skaberne kan også anmode om, at noget bestemt materiale bliver gjort tilgængeligt på et bestemt sprog, hvis de bemærker et behov.

»Disse sider er tilgængelige for alle medlemmer til personlig brug og til søndagsanvendelse,« siger Matt Robinson, der er seniorproduktleder for digitale kanaler. »Lokale ledere kan anvende denne ressource til deres personlige studium og henvise medlemmer til det til anvendelse i kaldelser og i familien.«

Sargis Ayyvazyan, andenrådgiver i Jerevan distriktspræsidentskab i Armenien, fortæller, at de armenske medlemmer nyder at anvende den armenske sprogside til at udskrive materiale, der hjælper dem med at udføre deres kaldelser. De anvender den også til at modtage og læse information om Kirken og finde materialet fra generalkonferencen på deres modersmål. ■

Snesevis af nye materialer, der kan udskrives og downloades, er tilføjet og tilføjes fortsat til LDS.org's mere end 100 sprogsider.

Præsident Monsons liv blev fejret med en aften med sang, musik og hyldest

Gerry Avant

Redaktør for *Church News*

Ved en stor fest i anledning af præsident Thomas S. Monsons 85 års fødselsdag fyldte omkring 20.000 mennesker konferencetretet den 17. august 2012 til en aften med musik, fortælling og hyldest i et program med titlen: »Gyldne dage: En hyldest til livet.«

Der var musik og budskaber fra nogle af præsident Monsons yndlings Broadway-show and andre inspirerende sange for at fejre hans 85 års fødselsdag, der var den 21. august.

Præsident Monson sad på første række sammen med sin hustru, Frances Johnson Monson, og deres familie.

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, fortalte om, hvordan han var vidne til en hyldest til præsident Monson på »en landevej i Arizonas ørken«, hvor præsident Monson stoppede for at give hånd til et ægtepar og deres små børn, men endte med tålmodigt at hilse på mange flere, der dukkede op.

Præsident Eyring sagde, at han havde været vidne til,

hvordan præsident Monson »på Herrens vegne går til folk,« som regel også børn i forskellige situationer rundt om i verden. »Han gav ikke blot dem, han hilste på, et gyldent øjeblik, men det fik vi, der så det, også,« sagde han. »Jeg er ikke den samme. Det er de andre heller ikke, for når vi har følt den kærlighed, er vi forandret.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, lykønskede også præsident Monson »for et liv fyldt af gyldne dage ... Præsident Monson, du er en ven, der bringer lys til mørket, og du er Guds profet i vore

dage. Vi elsker og opretholder dig. Vi beder for dig,« sagde han.

Mange andre ledere og gamle venner hyldede præsident Monson gennem videohilsener. Han blev også anerkendt for sine mange år i spejderbevægelsen.

Ved programmets afslutning gentog præsident Monson ordene fra den skotske forfatter og digter James Barrie, der skrev: »Gud gav os minder, så junis roser kan blomstre i livets december« (se Laurence J. Peter, saml., *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, 1977, s. 335).

»I aften har jeg modtaget en hel buket af minder,« sagde præsident Monson.

Som prikken over i'et blev scenen udsmykket med flere hundrede gule roser som et symbol på de »gyldne« dage i hans liv. ■

»Gyldne dage: En hyldest til livet« tog et nostalgisk tilbageblik på præsident Monsons liv – hans barn-dom, ægteskab, militærtjeneste og kirketjeneste – gennem musik og sang.

FOTO: DEBRA GEHRIS

Første stav oprettet i Kap Verde

Søndag den 29. april 2012 oprettede ældste Erich W. Kopischke, dengang præsident for Det Europæiske Område, den første stav i Kap Verde i hovedstaden Praia, og flere end 1.000 hellige deltog.

Kaldet og indsat til at præsidere over Praia Stav i Kap Verde er Rosiveltt Teixeira som præsident og Adilson Monteiro som førsterådgiver og José Pires som andenrådgiver.

Genindvielsen af kirkebygning i London spreder evangeliet til mange

Kirkens historiske kirkebygning Hyde Park i London i England blev renoveret og genindviet som kirkebygning og besøgscenter lige før OL den 1. juli 2012.

Ældste Erich W. Kopischke fra De Halvfjerds, dengang præsident for Det Europæiske Område, genindviede bygningen. »Det er mit håb, at hundredtusinder af mennesker i årenes løb vil komme ind i bygningen for at høre om Jesu Kristi evangelium,« sagde han.

Ny Kaledonien fejrer Kirkens vækst

Den 27. maj 2012 oprettede ældste James J. Hamula fra De Halvfjerds, præsident for Stillehavsområdet, den første stav i Ny Kaledonien, mens 800 kirkemedlemmer så på.

»Sidste dages hellige og hele Ny Kaledonien vil blive velsignet, når der bliver undervist i Jesu Kristi evangelium, og flere og flere mennesker tager imod det,« sagde ældste Hamula.

FOTO: ÆLDSTE JOSÉ A. TEIXEIRA

Stavspræsidentskabet i Praia Stav i Kap Verde er (venstre til højre): Adilson Monteiro, førsterådgiver, Rosiveltt Teixeira, præsident, og José Pires, andenrådgiver.

Den nye stav, Noumea Stav i Ny Kaledonien, omfatter 2.000 medlemmer og otte kirkebygninger.

»Vores vigtigste mission bliver at forkynde evangeliet og alle dens principper til alle mennesker i Ny Kaledonien. Det vil bringe lykke til dem, deres familie og

deres arbejde og lokalsamfund,« sagde Georgie Guidi, der blev kaldet som stavens første præsident. Marc Mocellin og Thierry Gorodey blev kaldet som hans rådgivere.

Første sdh-kirkebygning i Etiopien

Medlemmer i Etiopien ser allerede velsignelserne fra landets første kirkebygning. Den befinder sig på vejen mellem Addis Ababa og Adama og har tre etager med parkering i kælderens.

Men vigtigere end de tekniske aspekter ved kirkebygningen er, hvordan den tjener som symbol på grenens tro, der tidligere mødtes i en beboelsesejendom ikke langt fra den nye bygning.

Grenspræsident i Debre Zeit Gren, Efram Aemero Mekonen, fortalte: »Hver gang jeg kommer forbi den nye bygning, bliver jeg mindet om vore pagter. Ligesom dengang, hvor hærføreren Moroni rejste frihedens banner, bliver jeg styrket.«

Opdatering

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort en ændring i områdepræsidentskabet for Det Centralamerikanske Område, der sender ældste Robert C. Gay tilbage til Kirkens hovedsæde og i stedet kalder ældste Kevin R. Duncan som andenrådgiver. Denne ændring ændrer opgaverne i skemaet med områdeledere, der blev trykt i august i *Ensign* og *Liahona*.

Liahona indeholder svar

Jeg blev født som medlem af Kirken. Sommetider værdsætter jeg ikke evangeliets mange velsignelser i mit liv. Når jeg tænker over dette, ved jeg, at jeg aldrig kan takke min himmelske Fader nok for alt det, jeg har. En af disse velsignelser er det inspirerede tidsskrift *Liahona*. Det er utroligt, hvordan jeg får lige præcis det svar, jeg har brug for, hver gang jeg læser det. Tak for disse budskaber.

Ludmilla L., 13 år, Argentina

Vores vidnesbyrd vokser

Liahona har ændret mit og min families liv. Det er et fantastisk redskab, fordi man kan lære og få kundskab fra det. Takket være tidsskriftet bliver vi styrket, og vores vidnesbyrd om Kirken vokser.

Ana Marcela Echenique Hoyos, Colombia

Henvendelse om ideer til familieaften

Liahona leder efter jeres ideer og oplevelser med familieaften. Ideerne kan være korte – fortæl blot om en god eller betydningsfuld familieaften, eller hvordan I har tilpasset jeres familieaften til at passe til bestemte behov i jeres familie.

Send jeres ideer og oplevelser (på et hvilket som helst sprog) til liahona@ldschurch.org. Vedlæg dit fulde navn, e-mail-adresse, menighed og stav.

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Traditionen med lys og vidnesbyrd«, s. 10: Sammenfat artiklen og overvej at invitere din familie til at lave et visuelt hjælpemiddel til at vise formålet med et stillads. Drøft, hvordan Kirken giver din familie et »stillads« til at nå højere for at opbygge din familie og andre aspekter af dit liv.

»Profeter ved juletid«, s. 20: Efter at have læst adskillige historier fra profeternes liv overvej da at fortælle om nogle oplevelser, du har haft, hvor dit eller andres liv blev berørt af en særlig oplevelse ved juletid. Du kan eventuelt ønske at drøfte, hvordan man følger vore profeters eksempel i denne juletid.

»Trygheden og freden ved at holde befallingerne«, s. 22: Familier med små børn kan få dem til at tegne billeder af mennesker, der gør noget retfærdigt, sammen med en vej, der fører til et

tempel. Andre familier kan overveje at læse hele artiklen, drøfte den og understrege, at »vejen til lykke begynder med ... lydighed mod befalingerne.«

»Sådan giver man gaver til Kristus«, s. 48: Læs præsident Henry B. Eyrings artikel sammen. Dine børn kan måske skrive ned, hvad de gerne vil give deres Frelser til jul og pakke deres forpligtelser ind som en julegave. Overvej at tale om mennesker, de kender, der har brug for fysisk eller åndelig hjælp eller begge dele.

»En julebøn blev besvaret«, s. 68: Læs historien om Peggy Schonken sammen med din familie. Du kan eventuelt ønske at fortælle om tidspunkter, hvor du har modtaget svar på dine bønner, og opfordre dine børn til at gøre det samme. Overvej at holde styr på alle de svar på bønner, som din familie modtager i juletiden.

Vidnesbyrd uden ord

Min søn Derek har generel dyspraksi, der betyder, at han har svært ved at tale. Derek elsker familieaften og tilbringer måneder med at forberede lektioner til hele familien.

En af hans mest mindeværdige lektioner var »Lehis drøm«. Han hængte reb op over hele huset og også udenfor. Vi begyndte lektionen med at lytte til en cd med salmen »Jeg på Kristus tror« og så på et billede af Lehis drøm på tavlen. Derek tog os så, en efter en, langs rebet.

Da vi gik langs rebet, var der billeder af Kristus på den ene side og forstyrrelser (såsom radioen, tv'et og spil) på den anden. Vi vidste, at vi var nået til vejs ende, da vi hørte musik – Dereks yndlingsang »Han lever, vor Forløser stor.«

Da alle var nået igennem, satte Derek dvd'en *Vidner om én fold og én hyrde* og fik os til at se slutningen, hvor Jesus Kristus viser sig for folket på det amerikanske fastland. Ånden var så stærk, da min søn udtrykte sit vidnesbyrd om Frelseren uden at bruge ord.

Wendy Thompson, USA

Ældste
Quentin L. Cook
 De Tolv
 Apostles Kvorum

SOLSTRÅLER, INFORMATIONSTJENESTEN OG EVANGELISK GLÆDE

For et par år siden, da ældste M. Russell Ballard og jeg var generalautoritetsvejledere for Kirkens Informationsafdeling, opdagede vi, at medierne ofte tog kontakt til mennesker, der ikke var medlemmer af Kirken for at få information om Kirken. Vi ønskede en ændring, så under ledelse af Det Første Præsidentskab besøgte ældste Ballard og jeg de ledende redaktioner på de store tidsskrifter og gav budskabet om, at vi, som sidste dages hellige, var politisk neutrale. Vi tager ikke parti i forhold til kandidater eller partier. Dog ønsker vi selv at definere vores tro. »Vi ønsker, at I,« fortalte vi dem, »kommer og taler med os, hvis I vil drøfte vores overbevisning.«

Besøgene blev godt modtaget, og vi så, at vores anmodning gav genlyd. Og nu ser vi en langt større forståelse af sidste dages hellige i medierne. Nogle gamle stereotyper er blevet nedbrudt, og vi ser også, at andre mennesker anser os for at være et folk med karakter, der forsøger at møde livet ud fra en uddannet og velinformeret synsvinkel. Vi har også lagt mærke til en opfattelse uden for Kirken om, at sidste dages hellige ikke alle er ens; vores folk adskiller sig fra hinanden på en god og interessant måde.

Med denne ændrede indstilling er det en vidunderlig tid at være medlem af Kirken på og for medlemmer at udtale sig og besvare spørgsmål fra deres venner og naboer om vores overbevisninger på. Når vi gør dette,

Hvad har solstråler med informationsafdelingen at gøre? En masse, når de repræsenterer glæden ved evangeliet.

så er der ikke noget vigtigere end, at vi føler glæde, og at vi fryder os over Jesu Kristi evangelium. Vi ved, hvad slutresultatet bliver, vi ved, hvem Jesus Kristus er og vi har mulighed for at have en kærlig Fader i himlen, som velsigner os.

Jeg finder det interessant, at vore bedste medlemsmissionærer, de, der griber muligheden for at fortælle om evangeliet, ofte er mennesker, der er glade. Da jeg var leder for Missionsafdelingen, lagde vi pludselig mærke til nogle dåb i Frankrig. Vi undrede os begejstrede over årsagerne, og der var adskillige. Men hovedårsagen var en søster, der mandag morgen tog på arbejde og talte om solstrålerne. Efter sabbatten fortalte hun – med stor glæde og begejstring – sine kolleger om sin oplevelse med at undervise de små børn dagen før. Der gik ikke længe, før hendes kolleger knap nok kunne vente på at høre hende fortælle om solstrålerne. Og hvad førte det til? Her var en gruppe mennesker, der levede med de samme bekymringer, som vi alle har om vores verden og fremtiden, og pludselig var der en person, som ikke bare var glad, men også glad for børn – der repræsenterer fremtiden. Denne søster elskede tydeligvis Frelseren og udstrålede den kærlighed. Hendes kolleger ønskede at vide mere.

Hvis vi glæder os over det, vi har, hvis vi føler glæde og udtrykker det, er vi lykkelige. Vi gør det, som Herren ønsker, at vi gør, vi bliver bedre mennesker, og ved denne kontakt bliver dem omkring os – vore børn, venner og naboer – lykkelige. Glæde er nøglen. Når vi deler glæden ved evangeliet, opnår vi det, som Herren ønsker, at vi skal opnå. ■
Uddrag fra et interview på Mormon Channel. Hør hele interviewet på engelsk ved at besøge mormonchannel.org/conversations/27.

Mormons Bog, en gave fra vor himmelske Fader

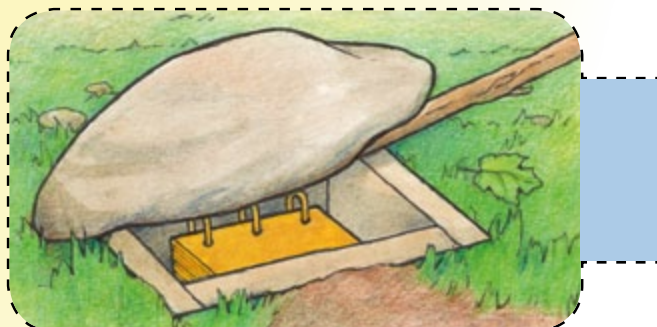
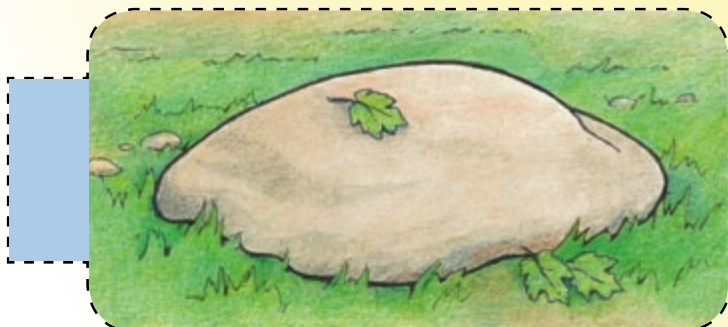
Joseph Smith – Historie 1:29-35, 42-54, 59-60

Joseph Smith

Englen Moroni

I år har mange numre af *Liahona* indeholdt et sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på karton, små papirposer eller pinde. Gem hvert sæt i en konvolut eller pose sammen med det mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurerne hører til.

Ligesom lysene på visse tempelgrunde ved juletid inviterer besøgende til at nyde den glæde og fred, som findes der, så skinner Jesus Kristus som verdens lys og inviterer alle til at modtage den glæde og fred, som han tilbyder gennem evangeliets ordinancer, især dem, der modtages i hans hellige hus. En af de største glæder, man kan opleve, er at vide, at et ægteskab gennem templets beseglende ordinancer kan vare udover døden, og familiebånd kan være evige. Se »Hellige forandringer«, s. 24, »Fokus på en evig familie«, s. 28 og »Verdens lys«, s. 64.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Liahc

128 mm
front flap

5mm
trim
bleed

FORBERED JER TIL nye undervisningsmaterialer for unge

Fra januar ændres undervisning og læring i Det Aronske Præstedømmes kvorummer, Unge Pigers klasser og Søndagsskolens klasser for unge.

Kommentarer fra personer der har brugt de nye undervisningsmaterialer for unge

I det forløbne år har stave over hele verden afprøvet en ny måde at undervise på om søndagen. Og de fortæller, at de har oplevet en stor forskel. Her er det, de siger:

Fra unge

»Det, jeg elsker mest ved at lære, er, at det ikke bare stopper med Søndagsskolen. Man ... fortsætter hele ugen. Og vores lærer giver os opgaver, og man er nødt til at komme forberedt den næste søndag.«

»Når man først kommer i gang i den rigtige retning, så er det let at få andre i gang med disse lektioner, fordi det bare er resten af kvorummets medlemmer, der underviser.«

»Efter hver eneste klasse ... vil den, der har undervist ... give os en udfordring ... Så hele ugen har vi den udfordring til at blive bedre.«

Fra lærere og ledere

»Vi drøftede udfordringerne, som pigerne fik i sidste uge. Og typisk så havde deres oplevelser i den uge med at forsøge at adlyde og lære læresætningen ... bragt Ånden hurtigere end noget andet, vi kunne gøre.«

»Vi har givet de unge mænd mulighed for at gøre det, og det lykkedes for dem. De har kunnet formidle samtaler om evangeliet.«

»Når de unge taler, så vokser deres vidnesbyrd, og deres forståelse af den læresætning bliver en del af dem.«

Spørgsmål? Se indersiden af bagsiden af dette særlige omslag og lds.org/youth/learn.

128 mm
back flap

5mm
trim
bleed

Nyt undervisningsmateriale for unge

SPØRGSMÅL OG SVAR

Hvorfor denne ændring?

Denne nye tilgang til læring vil hjælpe de unge til at være bedre forberedt til at tale med deres venner om evangeliet, forberede sig til at missionere og tjene i familien nu og fremover samt styrke deres vidnesbyrd om evangeliet. Dette vil ske, når de aktivt deltager i at ransage skrifterne, fortæller om deres tanker og modtager opfordringer til at anvende det, de lærer, uden for klassen. I klassen vil de studere de aktuelle lærdomme fra de levende profeter.

Hvilke klasser skal bruge de nye lektioner?

Det Aronske Præstedømmes kvorummer, Unge Pigers klasser og Søndagsskolens klasser for unge i alderen 12-18 år skal bruge lektionerne i søndagsundervisningen. Hver måned fokuserer og lærer kvorummerne, Unge Pigers klasser og Søndagsskolens klasser om den samme lære, fx Guddommen, og eleverne styrker hinanden ved at efterleve og undervise derom.

Hvordan bliver søndagens lektioner?

Lektionerne fokuserer på et specifikt tema hver måned baseret på de evangeliske spørgsmål, de unge har. Hvert tema – 12 i alt – har flere oplæg, som lærere kan vælge fra. Man kan bruge mere end en uge på et oplæg, hvis det er nødvendigt. De unge vil lære og praktisere, hvordan det er at undervise i evangeliet, når de fortæller om deres oplevelser og tanker i forbindelse med det månedlige evangeliske tema.

Hvad er der i undervisningsoplæggene?

Oplæggene fastlægger ikke, hvad eller hvordan der skal undervises. I stedet hjælper de lærerne til først selv at lære læresætningerne og derpå give de unge erfaring gennem undervisningen. Lærere kan tilpasse undervisningen efter deres elevers behov. Hvert oplæg indeholder henvisninger og link, der regelmæssigt opdateres med kirkelederes seneste udtalelser.

Hvor finder man de nye lektioner for unge?

Undervisningsoplæg (der er forskellige for Det Aronske Præstedømme, Unge Piger og Søndagsskolen) ligger online på lds.org/youth/learn. Trykte eksemplarer bliver tilgængelige for dem, der ikke har internetadgang.

Vil denne nye søndagsundervisning påvirke GUF?

Klasse- og kvorumspræsidentskaber opfordres til at overveje de månedlige temaer, når de planlægger GUF-aktiviteter. Aktivitetsforslag fra undervisningsoplæggene kan bruges som udgangspunkt i den planlægning. Se oplæg ved at besøge lds.org/youth/learn.

Hvilke sprog findes lektionerne på?

Lektionerne kommer på dansk, engelsk, fiji, finsk, fransk, hollandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kinesisk (kantonesisk og mandarin), koreansk, mongolsk, norsk, portugisisk, russisk, samoansk, spansk, svensk, thai, tonga, tysk, ukrainsk og ungarsk. Enheder, der ikke bruger disse sprog, skal fortsat undervise ud fra de undervisningsmaterialer, der tidligere er brugt.

Kommer til januar – Kom og følg mig Undervisningsmateriale for unge

SÅDAN LÆRER VI SAMMEN PÅ HERRENS MÅDE

Unge

At lære på Herrens måde omfatter at komme til klassen forberedt på at lære, at ransage skrifterne og profeternes ord, at forklare andre om evangeliets sandheder og fortælle, hvordan efterlevelse af evangeliet påvirker dit liv.

Lærere

Når I personligt interesserer jer for jeres elever, vil I forstå deres behov, opbygge gode forhold og indrette jeres undervisning, så det muliggør deres personlige omvendelse. De nye materialer giver jer hjælp til at forstå læresætningerne og giver jer forslag til at involvere de unge i at lære. Undervisning på denne måde er ikke en forelæsning, men en samtale ledet af Ånden.

Forældre

Når I viser personlig interesse i det, jeres børn lærer, vil det hjælpe dem til at blive ansvarlige for deres egen læring. Jeres børn bliver opfordret til at undervise jeres familie om det, de lærer. Når I giver dem mulighed for at gøre det, vokser deres vidnesbyrd og deres evne til at fortælle om evangeliet.

Voksne ledere for unge

I er ansvarlige for, hvordan disse materialer bliver iværksat i jeres menighed. Når I fortsat oplærer og er et eksempel på at undervise på Herrens måde, vil jeres lærere tage denne form for undervisning til sig. Fokuser på de unges behov og find måder, hvor de unge, forældre, ledere og lærere kan drøfte disse behov. De nye materialer vil bidrage til de unges omvendelse i jeres menighed.

Se flere oplysninger på *Undervisning i Herrens måde* og på lds.org/youth/learn.

JESU KRISTI
KIRKE

AF SIDSTE DAGES HELLIGE

